

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 48 / IV legislatura / Tercer període

Dijous, 22 d'abril de 1993

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 27

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i set minuts.

Preguntes (Punt vintè de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre les raons per les quals el conseller de Cultura no assistí a una reunió de tots els consellers de Cultura de les comunitats autònomes convocada pel ministre de Cultura (Reg. 8978)

El president n'anuncia la retirada (p. 2266).

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures preses i les que hi ha previstes per a la conservació en perfecte estat de la seu vella de Lleida (Segrià) (Reg. 9218)

Formulació: Sr. Varela (CiU) (p. 2266).

Resposta: conseller de Cultura (p. 2266).

El Sr. Varela (CiU) intervé per agraïments (p. 2266).

Pregunta al Consell Executiu sobre els ajuts del FEOGA a la indústria surera de Girona (Reg. 9450)

Formulació: Sra. Ruiz i Margalef (CiU) (p. 2266).

SUMARI (2)

Resposta: *conseller d'Indústria i Energia* (p. 2267).

Pregunta al Consell Executiu sobre les accions fetes per a possibilitar la continuïtat de la producció de les factories Torras Papel, SA, a Sant Joan les Fonts (Garrotxa) i a Sarrià de Ter (Gironès) (Reg. 7149)

Formulació: *Sr. Saura (IC)* (p. 2267).

Resposta: *conseller d'Indústria i Energia* (p. 2267).

Rèplica: *Sr. Saura (IC)* (p. 2268).

Preguntes al Consell Executiu sobre les raons per les quals no ha donat suport a la campanya «Democràcia és igualtat» (Reg. 7412) i sobre si és previst el suport a les entitats socials que facin campanyes per a promoure el respecte i la tolerància envers la diversitat (Reg. 7413)

Formulació: *Sra. Mayol (IC)* (p. 2268).

Resposta: *conseller de Benestar Social* (p. 2268).

Rèplica: *Sra. Mayol (IC)* (p. 2269).

Contrarèplica: *conseller* (p. 2269).

Preguntes al Consell Executiu sobre la posada en marxa del Centre d'Atenció Primària de Montcada i Reixac (Vallès Occidental) (Reg. 7575) i sobre l'atenció ambulatoria a Montcada i Reixac (Vallès Occidental) (Reg. 7576)

Formulació: *Sr. Font (S)* (p. 2270).

Resposta: *conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 2270).

Rèplica: *Sr. Font (S)* (p. 2271).

Contrarèplica: *conseller* (p. 2271).

Pregunta al Consell Executiu sobre el telefèric de Miramar, a Barcelona (Reg. 8251)

Formulació: *Sr. Ferran (S)* (p. 2271).

Resposta: *conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 2271).

Repregunta: *Sr. Ferran (S)* (p. 2272).

Segona resposta: *conseller* (p. 2272).

Pregunta al Consell Executiu sobre la raó per la qual no es nomena un delegat d'Ensenyament a Lleida (Reg. 8279)

El Sr. Vilalta i Oliva (S) n'anuncia la retirada (p. 2272).

Preguntes al Consell Executiu sobre l'estat de tramitació de la laminació de les avingudes del riu Onyar (Reg. 8308), sobre el projecte de canalització del riu Llobregat (Reg. 8309) i sobre el projecte de canalització del riu Francolí (Reg. 8310)

Formulació: *Sr. Manuel Nadal (S)* (p. 2272).

Resposta: *conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 2273).

Repregunta: *Sr. Manuel Nadal (S)* (p. 2273).

Segona resposta: *conseller* (p. 2274).

Pregunta al Consell Executiu sobre les gestions fetes per restablir el fluid elèctric, tallat per la nevada del dia 1 de març de 1993, a diverses localitats del Vallès Occidental (Reg. 8808)

Formulació: *Sr. Bosch (ERC)* (p. 2274).

Resposta: *conseller d'Indústria i Energia* (p. 2274).

Repregunta: *Sr. Bosch (ERC)* (p. 2275).

Segona resposta: *conseller* (p. 2275).

Pregunta al Consell Executiu sobre les actituds de la direcció del Complex Educatiu de Tarragona pel que fa a la normalització lingüística (Reg. 8991)

Formulació: *Sr. Bargalló (ERC)* (p. 2275).

Resposta: *conseller d'Ensenyament* (p. 2276).

Repregunta: *Sr. Bargalló (ERC)* (p. 2276).

Segona resposta: *conseller* (p. 2276).

Pregunta al Consell Executiu sobre una moció de reprovació dels caps de l'oposició de l'Ajuntament de Cardedeu (Vallès Oriental) (Reg. 9123)

Formulació: *Sr. Rodri (ERC)* (p. 2276).

Resposta: *consellera de Governació* (p. 2276).

Rèplica: *Sr. Rodri (ERC)* (p. 2277).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de joc (Reg. 8969) (Punt quinè de l'ordre del dia.)

SUMARI (3)

Presentació: Sr. Sala (S) (p. 2277).

El Sr. Escudé (CiU) intervé per una qüestió d'ordre (p. 2279).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de joc (Reg. 8973) (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Saura (IC) (p. 2280).

Posició dels grups: Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 2281), Sr. Rodri (ERC) (p. 2282), Sr. Escudé (CiU) (p. 2282), Sr. Sala (S) (p. 2284) i Sr. Saura (IC) (p. 2285).

Votació dels punts núms. 1, 2 i 3 de la Moció del G. Socialista: *rebutjats per 38 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció* (p. 2285).

Votació del punt núm. 4 de la Moció del G. Socialista: *rebutjat per 35 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció* (p. 2285).

Votació dels punts núms. 1, 2, 3 i 4 de la Moció del G. P. d'Iniciativa per Catalunya: *rebutjats per 38 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció* (p. 2285).

Votació del punt núm. 5 de la Moció del G. P. d'Iniciativa per Catalunya: *aprobat per 94 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions* (p. 2286).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el patrimoni arquitectònic de Catalunya (Reg. 8980) (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Ferran (S) (p. 2286).

Posició dels grups: Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 2287), Sr. Fuentes (IC) (p. 2288), Sr. Benach (ERC) (p. 2289) i Sr. Salvatella (CiU) (p. 2289).

Votació: *rebutjada per 28 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció* (p. 2290).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general pel que fa a la contaminació atmosfèrica de Catalunya (Reg. 8979) (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Madueño (S) (p. 2290).

Posició dels grups: Sra. Montserrat (P) (p. 2292), Sr. Farrés (IC) (p. 2292), Sr. Portabella (ERC) (p. 2292) i Sr. Gavín (CiU) (p. 2293).

Votació: *rebutjada per 22 vots a favor, 48 en contra i cap abstenció* (p. 2295).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de les seves obligacions fiscals envers els ajuntaments (Reg. 8974) (Punt dinovè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Farrés (IC) (p. 2295).

Posició dels grups: Sr. Ros (P) (p. 2297), Sr. Morera (ERC) (p. 2298), Sr. Carnicer (S) (p. 2299) i Sr. Curto i Forés (CiU) (p. 2300).

Votació: *rebutjada per 28 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció* (p. 2301).

La sessió s'aixeca a les dues del migdia i dos minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 27.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seuen la consellera de Governació i els consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Indústria i Energia, de Comerç, Consum i Turisme i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Preguntes

Passem al vintè punt de l'ordre del dia, que són preguntes amb resposta oral.

Pregunta al Consell Executiu sobre les raons per les quals el conseller de Cultura no assistí a una reunió de tots els consellers de Cultura de les comunitats autònomes convocada pel ministre de Cultura

La primera pregunta ha estat retirada.

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures preses i les que hi ha previstes per a la conservació en perfecte estat de la seu vella de Lleida (Segrià)

Passem a la segona: pregunta sobre les mesures preses i les que hi ha previstes per a la conservació en perfecte estat de la seu vella de Lleida, que formularà el diputat senyor Josep Varela. Té la paraula.

El Sr. VARELA: Gràcies, senyor president. L'honorable conseller coneix perfectament la importància que té la seu vella de Lleida, no solament per a la ciutat i per a Catalunya, sinó per a tot el món, no? I, també, aquest diputat sap que s'està fent un projecte per remodelar i restaurar, doncs, aquest monument. Però últimament s'han produït uns fets que ens produeixen certa preocupació, com són que en el cimbori, doncs, han caigut unes pedres, s'ha hagut d'instal·lar una xarxa protectora, i després, en una capella, la capella de Sant Joan Baptista, també hi ha hagut un petit enderrocament, que ha produït que s'hagi hagut d'instal·lar una bastida protectora, en espera de la restauració.

Per tant, nosaltres agrairíem al conseller que ens expliqués com està el calendari previst d'aquest projecte i quan pensen començar la restauració i quin calendari està previst.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Varela. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart i Agell): Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, amb molt de gust correspondré a aquesta pregunta, pregunta que, com vostè diu molt bé, afecta i preocupa tant el senyor diputat que la formula com també la ciutadania de Lleida i de Catalunya.

Efectivament, sobre la seu vella hi ha hagut una actuació permanent; durant tots els anys s'hi han anat fent actuacions per part del Patrimoni Arquitectònic i també aquest any es fa una actuació per part, precisament, de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, molt important, al seu entorn.

S'han anat fent aquests treballs, aquests aspectes de restauració, però en la darrera reunió del patronat vàrem anunciar i vàrem dir i vàrem decidir que es fes, precisament, aquest pla director de la seu vella, que ha de contemplar la totalitat de la seva restauració.

Això no es va produir fins fa..., fins aquest any no es va prendre aquesta decisió, perquè estàvem esperant, tal com s'havia previst per part de l'Estat, que formaria part del Pla de catedrals. En no poder ser així, doncs, vàrem decidir prendre aquest pla director. Aquest pla director ha d'estar presentat el proper mes de setembre, i aleshores, a partir d'aquí, actuarem en coherència i d'acord amb el que s'estableix en aquest pla.

Per altra banda, i com diu el senyor diputat, hi va haver aquest esfondrament parcial del sostre de la capella de Sant Joan Baptista; aquest esfondrament és degut que estava afectat per una actuació feta fa molts anys per donar llum a la capella i que va consistir a posar alabastre a una finestra i retallar la volta a fi que la llum arribés a l'interior. Aleshores, aquest va ser el motiu pel qual s'ha produït això. Aleshores, el que s'ha fet ha sigut apuntalar-la convenientment, i en la resta, i en concret les arestes nervades, procedir a estudiar-ne les causes, i s'està estudiant la millor solució a prendre, que en aquest cas es prendrà d'immediat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Guitart. El senyor Varela pot repreguntar.

El Sr. VARELA: Bé, gràcies, senyor president. Aquest diputat es considera satisfet per les explicacions que ha donat el conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Varela.

Pregunta al Consell Executiu sobre els ajuts del FEOGA a la indústria surera de Girona

Passem a la tercera pregunta, sobre els ajuts del FEOGA a la indústria surera de Girona, que formularà la diputada senyora Isabel Ruiz. Té la paraula.

La Sra. RUIZ I MARGALEF: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, fa qüestió d'un mes que a la premsa gironina va sortir una notícia que deia que els retards administratius fan que el sector surer rebi menys

ajuts de la Comunitat. Després, buscant una mica de documentacions, trobem que el Consell aprova un reglament, el 29 de març del 90, relatiu a la millora de les condicions de transformació i comercialització dels productes agrícoles, i en el seu article 12, doncs, preveu inversions relatives als productes surers. Després, la Comissió, el 91, també adopta un marc comunitari de suport per als anys 90, 91 i 93, i la meua pregunta, doncs, va en aquest sentit, no? Quins ajuts provinents de la FEOGA ha rebut la indústria surera gironina, que representa el 90% de la indústria de segona transformació estatal i el 30% de l'europea.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ruiz. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Subirà.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Antoni Subirà): Sí, senyor president. En aquest cas que planteja la senyora diputada, que és un cas realment espectacular d'ineficàcia, són absolutament crucials les dates que diré, i jo pregaria als senyors diputats i senyores diputades que hi prestessin atenció.

El Govern aprova i publica l'11 de febrer de 1991 un decret donant..., estenent les possibles subvencions del FEOGA a la segona transformació del suro, és a dir, a la transformació industrial del suro. I, llavors, el Ministeri d'Indústria i Energia i Mines no publica l'Ordre per la qual es desenvolupa aquest Decret i es fixen les condicions per a la subvenció a les indústries del suro fins al 30 de juny de 1992, és a dir, un any i mig més tard.

Llavors això provoca que quan, a través del Departament d'Indústria i Energia i del Ministeri d'Indústria, es tramiten les sol·licituds per a aquestes ajudes a la indústria del suro—concretament per valor de 1.533 milions de pessetes— resulta que els fons del FEOGA, el Ministeri d'Agricultura, com és lògic, ja els ha distribuït, i el Departament d'Agricultura de la Generalitat també, perquè havia transcorregut un any i mig sense que es desenvolupés el tema de les subvencions del suro.

Bé, això és el que ha passat. És a dir que, efectivament, la senyora diputada té tota la raó del món; un retard d'un any i mig del Ministeri d'Indústria i Energia i Mines a desenvolupar el Decret provoca que, efectivament, es deixin de percebre subvencions importantíssimes per a la indústria del suro catalana. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Subirà. La senyora Ruiz pot repreguntar.

La Sra. RUIZ I MARGALEF: Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: No?

La Sra. RUIZ I MARGALEF: No hi ha repregunta.

Pregunta al Consell Executiu sobre les accions fetes per a possibilitar la continuïtat de la producció de les factories Torras Papel, SA, a Sant Joan les Fonts (Garrotxa) i a Sarrià de Ter (Gironès)

El Sr. PRESIDENT: Passem a la següent pregunta, que és sobre les accions fetes per a possibilitar la continuïtat de

la producció de les factories Torras Papel, SA a Sant Joan les Fonts i a Sarrià de Ter. La formularà el diputat senyor Saura, que té la paraula.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. La crisi del sector del paper i la mateixa suspensió de pagaments del Grup KIO ha provocat una situació d'incertesa en relació amb la continuïtat de la indústria Torras Papel, situació d'incertesa que fonamentalment afecta la planta de fabricació de cel·lulosa i els 225 treballadors que més directament treballen en aquesta planta.

Tot i que en el moment de formular la pregunta encara no estava subscrit o acordat l'expedient de regulació d'ocupació que en aquests moments ja és un acord, que és una suspensió de cinc mesos per a 225 treballadors, amb el compromís de l'empresa de reobrir aquesta planta el 13 de setembre del 91... Hi insisteixo, en primer lloc, la crisi del sector del paper; en segon lloc, la necessitat d'inversions importantíssimes per modernitzar aquesta planta, i la mateixa situació del Grup KIO posen molts interrogants en relació que sigui possible complir aquest acord.

Fa tres setmanes a la Comissió d'Indústria vàrem acordar una proposició no de llei tots els grups parlamentaris que insta el Govern a fer gestió. Tot i que sé que ha transcorregut molt poc temps, sí que demanaria al senyor conseller que ens pogués dir quines són les accions que ha fet en relació a contribuir a la continuïtat d'aquesta indústria i com ell també o com el seu Departament veuen les possibilitats de futur de Torras Papel.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Subirà.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Sí, senyor president. Bé, el senyor Saura ha dit en la seva intervenció que en el sector del paper hi ha situacions preocupants i llavors s'ha referit especialment a la de Torras Papel. El sector del paper, efectivament, està passant un moment extremament difícil perquè s'hi ajunten, en el cas del paper, dos cicles: el cicle propi del paper, que és un cicle ben establert i conegut pels especialistes en aquesta indústria, i el cicle econòmic general, que no hi ha dubte que estem en un cicle baix, suposant que no estiguem en un canvi d'època, com diuen alguns; però, vaja, en qualsevol cas s'ajunten dues coses, almenys, que fan molt difícil la situació de les empreses papereres.

En el cas de Torras Papel, a més a més, això s'inscriu en la crisi general del Grup Torras. Quines accions hem fet? Nosaltres ens hem mantingut sistemàticament i constantment en contacte amb els diferents estaments de presa de decisió en aquest cas. I jo de vegades parlo en contacte amb l'empresari. En aquest cas no es pot utilitzar una expressió tan senzilla perquè hi ha diferents nivells; és a dir, a part del comitè d'empresa, doncs, hi ha el nivell executiu de l'empresa, hi ha el nivell de representants legals del grup posseïdor de la majoria d'accions, hi ha el mateix grup posseïdor de la majoria d'accions, etcètera. És una situació molt com-

plexa. Hi ha el Govern espanyol, que hi ha intervingut: el senyor Pedro Pérez va anar, precisament, a Kuwait a pactar coses relatives a Torras.

Del que li puc informar és que Torras Papel és una empresa que té una situació de balanç curiosíssima, que és que l'únic, pràcticament únic, creditor és, precisament, el principal accionista; de tal manera que si el principal accionista renuncia al deute, cosa que és molt probable que faci, el balanç de Torras Papel queda amplíssimament sanejat. I això vol dir..., i mentre no faci això formalment, essent l'únic creditor el principal accionista, no reclamant el deute som al cap del carrer, també. El que està passant en aquests moments és que..., jo sí que tinc esperances, contràriament al que vostè diu, que la solució proposada pot funcionar, perquè, contràriament al que passa en d'altres empreses, on l'aturada d'activitat continua provocant despeses perquè es mediten despeses financeres, en aquest cas, si el principal accionista i principal creditor renuncia a aquest fet, llavors l'empresa pot continuar funcionant..., bé, pot continuar funcionant: pot esperar, hivernada fins al mes de setembre, per tornar a arrancar en millors condicions sense massa dificultats.

Nosaltres continuem en contacte. Si el Departament d'Indústria pot fer quelcom per assegurar que aquesta represa el mes de setembre tingui lloc, ho farem, i en podem continuar parlant en aquesta casa, senyor Saura, el mes de setembre.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Se li ha esgotat tot el temps. De manera que ara el senyor Saura es pot aprofitar de la situació. *(Rialles.)*

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. No, no em penso aprofitar de la situació. Simplement per...

El Sr. PRESIDENT: Té un minut d'aprofitament.

El Sr. SAURA: Simplement, per dir, primera, que crec que, més enllà de la situació financera, el problema de les indústries del paper a Catalunya és que són empreses, són indústries, generalment, que no han modernitzat, que no s'han posat al dia en els aspectes ecològics, i aquest és un dels problemes importants. Crec que en aquest sentit aquesta no és una responsabilitat certament del Govern català, però sí que crec que és necessari que el Govern català estigui atent que en cap cas la forta inversió que demanden aquestes empreses pugui significar que les empreses tirin la tovallola, en aquests indústries. I, per tant, crec que aquest –hi insisteixo– és un aspecte a seguir i crec, crec necessari que més enllà de deixar només la solució en què el principal creditor deixi de reclamar allò que teòricament se li deu, hi hagi un acord entre els empresaris, entre els diversos nivells de propietat, i també els treballadors, que assegurin d'alguna manera que aquestes incerteses, que jo continuo dient que crec que existeixen en relació amb la continuïtat de l'empresa, el 13 de setembre es resolguin en sentit positiu.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura.

Preguntes al Consell Executiu sobre les raons per les quals no ha donat suport a la campanya «Democràcia és igualtat» i sobre si és previst el suport a les entitats socials que facin campanyes per a promoure el respecte i la tolerància envers la diversitat

Passem a la següent pregunta, sobre les raons per les quals no s'ha donat suport a la campanya «Democràcia és igualtat», que formularà la diputada senyora Imma Mayol. Té la paraula.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Jo voldria, si m'ho permet, agrupar la pregunta cinc i la pregunta quinzena perquè tenen íntima relació.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. MAYOL: La pregunta que li formulem, senyor conseller, és per quina raó, per quines raons, vostès, el Consell Executiu, no van donar suport a la campanya «Democràcia és igualtat». Aquesta campanya va ser una campanya pensada, promoguda, gestionada per onze entitats no governamentals d'un caire molt diferent entre elles, des de l'Associació pro Drets Humans, fins a UGT, Comissions, Creu Roja, Consell de la Joventut, Coordinadora Gai-Lesbiana, per anomenar-ne unes quantes de molt significatives. El denominador comú que tenia aquesta campanya i l'interès d'aquestes entitats era la preocupació per les conductes discriminatòries que apareixen avui a la societat, que apareixen en relació amb collectius concrets, però també en relació amb sectors socials, com, per exemple, el cas de la joventut. Aquesta campanya va suposar un treball conjunt, un treball d'acord entre aquestes entitats –hi insisteixo: molt diferents entre elles– i va rebre el suport del Ministerio de Asuntos Sociales de Madrid.

Quan se li demanà subvenció a la Generalitat per poder dur a terme aquesta campanya en millors condicions aquí, al nostre país, aquesta subvenció va ser denegada. I llavors jo li voldria preguntar, de la mateixa manera, si vostès tenen intenció de fer actuacions de sensibilització conjuntament amb entitats, donant suport a entitats, per fomentar la tolerància i la no-discriminació al nostre país.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Mayol. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Sí, senyor president, senyores i senyors diputats, senyora diputada, realment el Departament de Benestar Social, el Govern de la Generalitat, ha donat suport a totes les peticions que se li han fet que portessin la intenció de sensibilitzar o de lluitar contra qualsevol manca de tolerància o de respecte a tothom.

En general, tant SOS-Racisme, com la Comissió Diocesana de Migració, com CITE, com el Centre d'Acolliment per a Africans, Santa Pau, de Mataró, com l'Associació Espanyola d'Amics dels Pobles Àrabs, com el Grup de Treball de Collectius Africans, de la Universitat de Barcelona, Líban-Catalunya, Etane, Associació Bia Fang, Associació So-

lidària Catalunya-Líban, etcètera, els altres grups que treballen en el camp de l'homosexualitat, com Casal Lambda, Coordinadora Gai-Lesbiana, Front d'Alliberament Gai de Catalunya, etcètera, tots aquests han rebut suport i tenen una opinió que, pel que em diuen i també per les cartes que he rebut de tots ells, estan d'acord amb l'actuació de la Generalitat.

Ara, el 19 de desembre ens varen –de cara a la pregunta que m'ha fet, d'aquesta campanya «Democràcia és igualtat»– demanar aquest suport. Nosaltres estem d'acord amb l'orientació i amb el sentit de la campanya, però ens va semblar que l'estil hauria pogut merèixer algun retoc. Se'ns va donar per tancat. I com un altre grup de la cambra ja ha dit abans que jo, cosa amb què jo estic plenament d'acord, el Grup d'Esquerra Republicana, ells van dir que les imatges reflectien excessivament aspectes que es referien a casa nostra; no era un aspecte..., era una campanya..., per tant, ens semblava que l'estil no era el més adequat; era una opinió. Però, per altra banda, quan això se'ns va dir, la campanya era ja tancada, no se'ns permetia, com dic, actuar i també estava ja finançada.

Però nosaltres estem absolutament disposats a donar suport a totes les peticions i a totes les propostes que se'ns facin en aquest camp. En el camp que vostè ha esmentat, la raó va ser aquesta: que l'estil no ens va semblar el més adequat, però a part d'això es referien totes les imatges a aspectes d'intolerància que feien referència a Catalunya, no a cap altre indret de l'Estat, i ens semblava que això hauria hagut de ser més plural, perquè no tots els aspectes de la intolerància i de racisme es donen aquí, a casa nostra.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Mayol pot preguntar.

La Sra. MAYOL: La veritat, senyor conseller, és que a vegades em desborda per l'esquerra, diguem-ne. Pensava que em podia donar altres respostes, però no mai aquesta última. Sabia que el Grup d'Esquerra Republicana ho havia dit, però, francament, que no es pugui donar suport a una campanya d'aquesta entitat, una campanya que aconsegueix agrupar onze entitats no governamentals –hi insisteixo– de caire molt diferent; que aconsegueix, amb un treball de molt diferents tipus, tant o més espectacular com pot ser el *pin* i actuacions més grans, com un treball més sensibilitzador d'allò quotidià, arribar a molta gent..., que no se li doni suport per qüestions de matisos d'estil, o perquè un bon nombre de les referències que surten de discriminació fan referència a Catalunya, em sembla..., la veritat és que em desborda; reconec que em desborda, entre altres coses perquè les referències que fan a la situació de Catalunya són reals, són reals. És a dir, que aquí digui, en el fulletó digui que a Roses, l'alcalde de Roses vol expulsar cinc-cents magribins o que «*dos desconocidos prenden fuego a una casa de Aitona*», són coses que succeeixen a Catalunya, ens agradi o no. També diu, i en aquest cas estic doblement satisfeta, que l'Ajuntament de Sabadell reconeix els drets de les parelles

homosexuals. Això també és una cosa positiva, aquest succeís a Catalunya.

Per tant, escolti'm, que vostè davant d'aquesta campanya, que –hi insisteixo– té un aspecte fonamental, no hi donin suport per qüestions de matisos o per qüestions que apareix molt Catalunya, em sembla negar una evidència i és que a Catalunya també hi ha un comportament de discriminació.

Per altra banda, jo crec que una de les raons que va fer que vostès no hi donessin suport –i que jo comparteixo en part, en part– és que el Ministeri d'Afers Socials subvencionava aquesta campanya i vostès tenen una bronca permanent amb el Ministeri d'Afers Socials per una raó que jo en part comparteixo i és que, necessàriament, vaja, normalment el Ministeri d'Afers Socials no respecta prou l'autonomia de la Generalitat. I jo aquí els donaré suport. Ara, jo crec, francament, senyor conseller, que hi ha vegades que els objectius i que el mateix contingut han d'estar per sobre d'aquestes discrepàncies.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. El senyor conseller pot contestar.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Tenim diferències amb el Ministerio de Asuntos Sociales, però hi col·laborem molt i, per tant, col·laborem en altres coses, també, que hem donat suport al 0,5 d'IRPF, i també hi haguéssim pogut col·laborar en aquesta. Però la meua informació és que no es va donar tancat l'espai ni la campanya al Ministerio de Asuntos Sociales; a nosaltres, sí. I nosaltres, més que el que vostè ha assenyalat, que jo ho he esmentat, però també he dit una altra cosa: era l'estil de la campanya que ens semblava que podia ser millorat.

I, per altra banda, també he dit una altra cosa, que reitero ara, que vostè no ha destacat, i és que la campanya no tan sols serà tancada en la forma de fer-ho, sinó també en el seu finançament; per tant, la nostra aportació no era absolutament decisiva en aquest cas.

Ara, la intencionalitat de la campanya, la compartim plenament i no tan sols això és un frase, sinó que jo li he donat tota una àmplia referència, i la podria ampliar, d'entitats que treballen en aquest camp, que estan satisfetes i estan absolutament d'acord amb el que la Generalitat fa en aquest camp, ajudant-les a elles i també el que fem en relació amb l'orientació en general.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

Preguntes al Consell Executiu sobre la posada en marxa del Centre d'Atenció Primària de Montcada i Reixac (Vallès Occidental), i sobre l'atenció ambulatoria a Montcada i Reixac (Vallès Occidental)

La següent pregunta, la formula el diputat senyor Daniel Font i Cardona, sobre la posada en marxa del Centre d'Atenció Primària de Montcada i Reixac. Té la paraula.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor president. Si no hi té inconvenient, agregaria la 6 i la 7, que versen sobre el mateix tema. Van destinades ambdues preguntes a interessar-nos, senyor conseller, per la situació de l'atenció ambulatoria, sanitària, al municipi de Montcada i Reixac. És a dir, a mirar de treure'n l'aigua clara a una situació d'incertesa que s'ha patit en aquest municipi darrerament sobre el futur d'aquest centre i sobre la solució que s'hi vulgui donar i, particularment, sobre el capteniment del Consell Executiu quant a la inauguració concreta i posada en marxa d'aquest centre, que és del tot necessari.

Cal dir que des de la informació disponible hi ha una cronologia de fets respecte a aquest centre, que és que des de l'agost del 91 l'atenció ambulatoria a Montcada i Reixac es ve produint en un local que no té condicions, provisional i transitori; que aquesta provisionalitat havia de durar des d'aquesta data entre sis i nou mesos mentre es reedificava i s'equipava l'antic local per ubicar-hi el centre d'atenció primària reformat, i que aquesta situació s'està perllongant quasi prop de dos anys. Que les obres d'habilitació i reedificació d'aquest local –segons se'ns informa– han passat per diferents moments de paralització successiva –en concret, el setembre del 91 i el desembre del 91–, i que, davant d'això, vostè mateix, senyor conseller, i diferents responsables del seu Departament es varen comprometre personalment a tenir ultimades aquestes obres i posar en marxa aquest centre no més tard, com a data límit –segons deia, i fins i tot sembla que consta documentalment–, el 31 de gener de 1993.

A partir d'aquest compromís establert per vostè i les autoritats de Montcada i Reixac, es varen reiniciar les obres el maig de 1992, amb l'objecte –com dèiem–, d'acabar-lo, segons aquest compromís verbal i escrit de 31 de gener de 1993. Però bé, hem de dir que som ben avançats l'abril, que les obres no han estat ultimades, i que, si bé no han estat ultimades, també hem de dir que una cosa que preocupa Montcada i Reixac és certament l'horitzó, diguem, és veure si hi ha, com a mínim, un criteri, un horitzó clar respecte a saber a què aténir-se quant a la inauguració, quant a la posada en marxa d'aquest centre.

La situació ha comportat incertesa, doncs, problemes de saturació i massificació –com sap, no és l'únic lloc, Montcada i Reixac, on això està succeint–, situacions en les quals es donen més de tres-centes visites en un sol dia en un ambulatori, cosa que certament, en règim de provisionalitat, doncs, es pot assumir, però en règim més definitiu o més estable, no, donat que genera tot tipus d'incidències. Les urgències primàries es fan a la Vall d'Hebron, no es fan a l'ambulatori, i tot això comporta malestar, mala atenció, baixa qualitat i queixes, queixes de persones que senten que no són tractades adequadament pels serveis sanitaris, dels quals tenen dret a gaudir.

Quant a la planificació, hem de dir que aquest centre té l'acord de tothom: de vostès mateixos, de l'Ajuntament, de tothom que hi està implicat; que és un centre que obeeix als criteris i els barems de planificació sanitària. Montcada i

Reixac, d'acord amb el cens de 1981, doncs, té 25.582 habitants –ara en tindrà alguns més–, però respon, *grosso modo*, al que ha de ser una àrea bàsica de salut, i, per tant, sembla que, des d'aquest punt de vista, requereix un centre d'atenció primària reformat, més tractant-se d'un municipi amb incidències complementàries agregades –és un municipi per on passa molta gent, hi va molta gent: tres línies de ferrocarrils, dues autovies, tres carreteres, etcètera.

Es tracta, doncs, en definitiva –per acabar–, d'esbrinar, senyor conseller, si han determinat vostès una data d'obertura del centre, en concret, i de terminar, d'acabar les obres, d'acord amb aquest compromís que havien establert, si es podria comptar, d'acord amb les necessitats d'aquesta població, que abans de l'estiu d'aquest any, d'enguany, poguéssim gaudir no solament de les obres d'aquest centre o d'aquest local que s'està reformant, sinó també de l'obertura del centre. Pensi, senyor conseller, que entre l'acabament de les obres i l'obertura del centre hi va un període de temps que vol dir equipar i ubicar-hi personal, és a dir, condicionar. Si tot això podria estar acabat abans de l'estiu.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias): Molt honorable president, senyores i senyors diputats, ho ha explicat, jo crec, tot, i a més força bé, no?, perquè la realitat que tenim és aquesta: a Montcada i Reixac hi havia un ambulatori en una situació deficient que es va decidir convertir en centre d'assistència primària; per fer això es tenien de fer unes obres, es va fer un projecte arquitectònic i aquestes obres es van valorar en 94 milions de pessetes, 94.900.000 pessetes.

En el moment de fer el replantejament i en el moment de començar les obres –el setembre del 91– es van trobar amb la sorpresa desagradable que tant els pilars com les jàsseres no eren suficients –estaven en una mala situació–, i, per tant, es va tenir de fer un replantejament i es va tenir de fer un reformat, que puja a 44 milions de pessetes, a fi i efecte de reforçar tota l'estructura d'aquest centre. I això és el que ha comportat la dificultat que es va tenir d'aturar l'obra i es van perdre uns mesos molt importants, i va fer que el gener del 92 es decidís reformar aquest projecte, i, per tant, les obres es van començar amb molta tardança, l'any 92.

I això ha fet que les obres –com li dic– s'han fet amb un retard, i el que no és cert és que estiguem en una situació que no se sap quan s'acaben les obres: ho sap tothom, ho sap l'alcalde... Una altra cosa és que s'ha creat una situació de relació personal difícil, amb tot això, que jo crec que no és només per les causes del Centre d'Assistència Primària, em sembla que hi ha una certa situació una mica crispada, que fa difícil les relacions, però jo li puc assegurar que justament falten, avui, doncs, set dies perquè estiguin acabades totalment les obres –em puc equivocar de dos o tres dies, però està a punt d'acabar-se del tot.

I el funcionament com a àrea bàsica de salut espero que es pugui complir. El que passa és que això són atreviments, i llavors hi ha la discussió aquesta: «vostè ha dit tal dia i ha estat cinc dies més tard», però si Déu vol –i espero que ho encertem– serà el dia 1 de juny que es posarà en funcionament l'Àrea Bàsica de Salut.

Jo crec que això donarà lloc que, evidentment, tots aquests malentesos que hi han hagut, que lamento profundament, s'arreglin. Molts dels malentesos jo crec que han sigut per falta de diàleg, i espero que realment no es doni la culpa d'aquesta falta de diàleg precisament a la Conselleria, perquè estem oberts a tothom, disposats a discutir amb tothom i a donar les explicacions dia a dia del que ens passa i per què passa, perquè és un cas que es pot explicar d'una manera claríssima, i, per tant, jo espero que durant l'estiu Montcada i Reixac tindrà l'assistència sanitària completament normalitzada i millorada, en el sentit que, a més, estarà en funcionament una àrea bàsica de salut.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Al senyor Font li queda menys d'un minut.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor president. Per agrair i prendre nota de les paraules del conseller respecte que en set dies s'hauran ultimats les obres i que l'1 de juny estarà en funcionament l'Àrea Bàsica de Salut.

He de dir-li, senyor conseller, que respecte als malentesos, jo li diria que hi ha una actitud, per part dels ajuntaments, que es pot entendre, que és d'una certa desconfiança respecte a les dates i els compromisos en aquest terreny de l'atenció ambulatoria, pel fet que en les prioritats del Departament, que certament hi ha prioritats en el terreny de l'atenció sanitària, no hi ha estat, de manera tradicional durant els darrers anys, l'atenció primària en concret, almenys amb l'actitud emfàtica o predominant que a nosaltres ens hauria agradat o que alguns ajuntaments haurien exigut, i, per tant, una certa indolència en aquest terreny ha fet que en alguns casos es transmetés una certa desconfiança, també, i, per tant, també la necessitat de puntualitzar més els compromisos, de cara que quedés més palès que hi havia el compromís per part del Departament de treballar d'una manera clara per una atenció primària digna, normalitzada, àgil, i, en aquest cas concret que ens ocupa, en el municipi de Montcada i Reixac.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor Font.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Senyor conseller?

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Sí, només un segon, per dir-li que té raó, i els ajuntaments han de reivindicar que les coses es facin en el seu temps i ben fetes, no? El problema que jo tinc amb aquest Ajuntament és que les relacions que tenim són via telegrama, i això jo crec que és greu i que seria millor que ens relacionéssim d'una manera més còmoda i més normalitzada, perquè el telegrama no és que sigui un mitjà de comunicació excessivament útil.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre el telefèric de Miramar, a Barcelona

La següent pregunta, la formula el diputat senyor Joan Ferran, sobre el telefèric de Miramar de Barcelona. Té la paraula.

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor president. El telefèric de Miramar, de la platja de Sant Sebastià a la ciutat de Barcelona, és explotat en règim de concessió per l'empresa Telefèrics de Barcelona, SA. El titular del servei és la Generalitat, des dels traspassos de les competències de l'Estat a aquesta. Tots vostès saben que el port de Barcelona s'ha configurat darrerament com un dels espais més bonics de la nostra ciutat, i enmig d'aquest espai tenim una petita taqueta que denota un estat lamentable i decrepít de les instal·lacions.

La pregunta és molt concreta, senyor conseller: quines mesures pensa adoptar el Consell Executiu per optimitzar el servei d'aquest telefèric, per garantir la seva seguretat i per garantir una visió estètica més acurada amb l'entorn?

Gràcies, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ferran. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins): Gràcies, senyor president. Senyor diputat, aquest funicular aeri, aquestes torres aèries del port van ser posades en funcionament amb motiu de la ..., l'any 29, és una concessió de l'any 29 i que comença l'any 31, i a noranta-nou anys. Vol dir això, doncs, l'antiguitat amb què està fet, i fins i tot les clàusules concessionals.

Voldria també aclarir una altra cosa, que des del punt de vista de la seguretat, tant el cable, com el motor, com els sistemes d'evacuació es van fer nous, pràcticament, fa uns anys, la qual cosa vol dir que les condicions de l'estètica no tenen res a veure amb les de seguretat, que aquestes estan plenament garantides, amb unes inversions que va fer el mateix concessionari, d'acord amb les clàusules concessionals, fa uns anys.

És ben cert, però, el que planteja l'illustre senyor diputat, en el sentit que les torres presenten, estèticament, un estat lamentable. Segons l'estudi que hem demanat, les torres no ofereixen cap mena de perill, des del punt de vista estructural, però és evident que si no es fa res s'aniran deteriorant i arribarà un moment que s'haurà de retirar el permís de funcionament.

El que està en un estat més lamentable, pel que sembla, són els resultats de l'explotació, de tal manera que l'explotador no sembla disposat a realitzar cap mena de treball, que és d'un cost elevat, i que fins ara tots els intents que s'han fet, tant des de l'Ajuntament com des de la mateixa Generalitat, per trobar una empresa «esponsoritzadora» d'aquest servei no han donat cap resultat positiu.

Consegüentment, i sense que hi hagi cap motiu per dubtar del bon funcionament de l'aeri, cal afrontar l'execució dels treballs mínims de rehabilitació de les estructures, ja que, si no, es pot arribar ràpidament a una situació pràctica-

ment irreversible, de tal manera que, per part de l'ens concessionari, no ens quedaria més remei que obligar al tancament d'aquesta instal·lació. En aquest sentit, he donat instruccions a la Direcció General de Transports per tal que exigeixi al concessionari la presentació d'un pressupost, d'una proposta de rehabilitació per procedir a la rehabilitació d'aquestes torres.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Ferran pot repreguntar.

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor conseller. Celebro moltíssim que el Govern hagi pres en consideració la situació de les torres del telefèric, però voldria dir-li que, el que inicialment era una preocupació estètica, darrerament ha passat a ser una preocupació de seguretat, perquè malgrat que vostè em digui, per exemple, que els cables i les instal·lacions estan garantits, jo li puc dir que, per exemple, les escales de seguretat d'evacuació no compleixen les condicions que cal que compleixin. Darrerament van quedar atrapades, perquè els ascensors no funcionaven, tres persones que no van poder baixar per aquelles escales i van tenir de romandre dalt de la torre una bona estona.

També molts articles dels diaris, que han anat apareixent darrerament i també el diari del port posen de manifest aquesta situació lamentable de les torres.

Jo, el que li plantejo, senyor conseller, és que vostès són els responsables del que passi en aquestes torres. Per tant, no vull ser..., no vull cridar el mal temps, però pensin vostès que qualsevol cosa que passés en aquestes torres depèn i és de la seva responsabilitat. Per tant, vostès tenen la paraula, senyor conseller.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ferran. El senyor conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Evidentment, aquesta és una responsabilitat que pertoca al Govern de la Generalitat, i estic segur que els tècnics, que tenen la responsabilitat més directa, arriben fins al màxim de la seva responsabilitat, en el sentit que no deixaran que, per no donar una ordre de tancament, pugui succeir el que el senyor diputat sembla insinuar que podria succeir. Nosaltres entenem que això no és possible, que —hi insisteixo—, tant els cables com l'estructura metàl·lica estan en un perfecte estat de seguretat. Certament, va haver-hi aquesta avaria en un dels sistemes d'evacuació, però el sistema d'evacuació està en perfecte funcionament, també. Per tant, és una qüestió més de l'estètica, i també no només l'estètica, sinó del tipus de servei que es dona.

El problema és que, quan la rendibilitat del concessionari no existeix, tot el que podria arribar a succeir és que ens veiéssim obligats, per totes aquestes raons, a ordenar el tancament i el cessament de l'activitat, que creiem que no seria bo, tampoc, per al port de Barcelona, perquè —com vós deieu—, entre el port, aquestes torres conformen ja una mica el paisatge urbà d'aquesta zona de la ciutat, que s'ha millorat, a més a més, i que, per tant, no seria bo que deixés de

funcionar. El que passa és que les coses en la realitat no són senzilles, de vegades, i quan no hi ha un interès per part del concessionari, amb el que ens podem trobar tots, arraconats, és haver de suspendre el servei, per tal de després buscar o treure a concurs novament una nova concessió. Aquesta seria, en tot cas, la línia en què estem intentant actuar.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

*Pregunta al Consell Executiu sobre la raó
per la qual no es nomena un delegat
d'Ensenyament a Lleida*

La següent pregunta, la formula el senyor Ramon Vilalta, sobre la raó per la qual no es nomena un delegat d'Ensenyament a Lleida.

El Sr. VILALTA I OLIVA: Retirada, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Retirada, perfectament.

*Preguntes al Consell Executiu sobre l'estat
de tramitació de la laminació de les avingudes
del riu Onyar, sobre el projecte de
canalització del riu Llobregat, i sobre
el projecte de canalització del riu Francolí*

La següent és del senyor Joaquim Nadal i Farreras, sobre l'estat de tramitació de la laminació de les avingudes del riu Onyar. El senyor Manel Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor president, si m'ho permet, acumularia la pregunta número 10, que fa referència a les preses de laminació de l'Onyar; l'11, que fa referència a la canalització del Llobregat, i la 16, que fa referència a la canalització del riu Francolí.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. MANUEL NADAL: Bé. Aquestes tres obres són obres que figuraven en el Decret de transferències o en l'annex del Decret de transferències d'obres hidràuliques de l'Estat a la Generalitat, obres que en aquell decret i en aquell annex figurava que l'Estat finançaria, que reservava, per tant, els diners per fer aquest finançament, i que el Govern de la Generalitat faria, diguem, les gestions pertinents per tirar endavant l'execució d'aquestes obres.

Les transferències en matèries hidràuliques ja fa uns anys que es van produir, i aquestes obres que anaven acompanyades amb la realització de la presa de Rialp, la Llosa del Cavall i aquestes tres que esmentaven, doncs, algunes d'elles han anat avançant, Rialp i la Llosa del Cavall estan, doncs, en una fase ja d'execució, però les altres estan en fase de debat. Darrerament hem vist que sembla que s'està avançant en el tema de la canalització del Llobregat, amb tot un conjunt d'inversions que es van fer al Llobregat. A Girona, però, el tema de les preses de laminació de l'Onyar, que haurien de regular l'Onyar i evitar les inundacions periòdi-

ques que es produeixen en aquella ciutat —ara ja fa molt temps que no es produeixen afortunadament—, doncs, no sabem en quin estat es realitzen.

Per tant, nosaltres voldríem saber —per part del conseller— en aquests moments com està la tramitació que ha de fer el Govern de la Generalitat d'aquestes tres obres que figuraven en el Decret o en l'annex de transferències d'obres hidràuliques a la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Nadal. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor president. Es troben en tres situacions diferents, i ara intentaré comentar-les.

Pel que fa al riu Onyar. Conjuntament amb els traspassos a què feia referència l'il·lustre senyor diputat, es va crear una comissió de seguiment del conveni, per fer el seguiment precisament d'aquest conveni entre el Ministeri d'Obres Públiques i la Generalitat; comissió de seguiment que en la seva reunió del dia, per fer el seguiment precisament d'aquestes obres que havien de fer-se amb posterioritat als traspassos, finançades pel Ministeri d'Obres Públiques, en la comissió, aquesta comissió, en la seva reunió del dia 5 de juny del 88, va encarregar dos estudis, un sobre les alternatives per a la reducció de les avingudes de l'Onyar a Girona i un altre per a l'estudi d'un embassament com a nucli d'un sistema de laminacions d'avingudes.

Aquests estudis complets analitzen la laminació de les avingudes de l'Onyar, tenint en compte la possible construcció de petites preses a les conques laterals. Aquesta resolució després ha demostrat l'estudi que no resoldria el problema. No resoldria el problema donada la petita superfície de conca que regularien aquests petits embassaments laterals, per la qual cosa és necessari anar a una solució de presa de laminació per la llera principal.

Aquesta obra forma part, com diem, del conveni MOP-Generalitat, de tal manera que el finançament corre a càrrec del Ministeri. A hores d'ara el director general d'Obres Hidràuliques té previst concertar una reunió amb les administracions locals implicades —ajuntaments, consells comarcals—, per explicar les possibles solucions, fruit d'aquests dos estudis essencials, i així poder encarregar els projectes definitius. Això pel que fa a la laminació de l'Onyar.

Pel que fa al Francolí, la situació és diferent. Nosaltres, des del Govern de la Generalitat, es va fer una proposta de projecte, en el qual el riu hauria finalment acabat partint el port en dos. Vós sabeu que hi ha hagut, que ja s'està fent una ampliació del port per a temes esportius, i la nostra proposta era que aquesta ampliació del port per a temes esportius es fes al marge dret del riu Francolí, deixant el port comercial al marge esquerre.

Aquesta proposta no ha agradat al Ministeri, que la proposta que ens fa és un riu que desembocaria dintre del port. I aquest és un projecte que ens sembla francament poc adient. En el sentit que, com sabeu, i en la tercera pregunta o en el tercer tema que plantegeu, que és el del riu Llobregat, precisament tant el Ministeri d'Obres Públiques com el

Govern de la Generalitat, estem d'acord que no és bo que un riu desguassi a l'interior d'un port. No tant per les aportacions sòlides que aterren en aquest port, com també per les onades que provoca. Ja sabem que el riu Llobregat no és el mateix que el riu Francolí, que les aportacions d'aigua de l'un i de l'altre són inferiors, però tot i així creiem que no és adient que dintre d'un port desguassi un riu.

Nosaltres, amb el projecte que ens proposa el Ministeri d'Obres Públiques..., estem en contacte amb l'Administració del port de Tarragona, que tampoc desitja que es faci aquest projecte, és perfectament descriptible —per dir-ho amb paraules crítiques. I que intentarem —intentarem—, per tant, renegociar quin dels projectes hauríem de fer. Això no treu, però, que hem d'endegar el riu Francolí i, probablement doncs, aigües amunt d'aquest punt de desguàs crec que hauríem de ser capaços ja d'iniciar aquestes actuacions.

Pel que fa al Llobregat, és ben clara i ben manifestada des de fa temps la voluntat del Govern de la Generalitat de procedir al desviament de la part baixa del Llobregat. Endegar des del pont de Mercabarna fins al mar. Més encara tenint en compte que ja està endegat fins al pont de Mercabarna, per a una capacitat de 3.500, per unes avingudes de fins a 3.500 metres cúbics per segon, i que no podem seguir amb una part baixa que només és capaç d'assumir 500 metres cúbics per segon. Ja fa temps que pretenem, doncs, tramitar aquest projecte, amb l'oposició, com sap l'il·lustre senyor diputat, tant del mateix Ajuntament del Prat com dels consells comarcals i dels ajuntaments de la comarca, de majoria no precisament de la mateixa majoria del Govern de Convergència i Unió.

Nosaltres tenim voluntat d'endegar aquest projecte. Com sabeu en aquestes últimes setmanes, a més a més, hi ha un procés de..., no crec que es pugui dir de negociació, però sí de converses i de treball en comú amb el mateix Ajuntament del Prat, amb el consell comarcal, amb el Ministeri d'Obres Públiques i Transports, per tal de endegar totes les actuacions en infraestructures en la zona del delta. Que jo crec que, al marge que es pugui signar o no un conveni, sí que ha donat lloc a avançar molt i molt en el contingut d'aquestes infraestructures, en les que tots pensem al respecte i a fer-les possibles en un futur jo diria que molt pròxim.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar el senyor Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: Sí, senyor president. Em sembla que la resposta del conseller és interessant i important.

Jo voldria insistir en el tema de la canalització del Llobregat, en el sentit que em sembla que és important tot el pla d'infraestructures que es vol fer en aquella comarca i en aquella zona, i que evidentment s'ha de buscar el màxim de consens possible, però que aquest consens no hauria de fer que finalment no es tirés endavant cap de les infraestructures imprescindibles. És clar, en aquests moments ens trobem que el Llobregat està canalitzat fins a un determinat nivell, i

que tot d'una s'estreny i no permet, diguem, desguassar tota l'aigua que porta. És a dir que algun dia ens podem trobar amb una sorpresa desagradable. Esperem que mai es produeixi. Però amb una sorpresa desagradable en aquella comarca, perquè no està resolta la desembocadura d'aquest riu. Bé, dit això, per tant, demanar que es vagi treballant en aquesta línia de consens.

Dit això, jo voldria aprofitar, perquè em dóna la impressió que és gairebé l'última o la penúltima intervenció parlamentària del conseller, per felicitar-lo pel treball realitzat. Que em sembla que hem treballat conjuntament en moltes coses, en algunes altres ens hem enfrontat, i aprofitar que estem parlant de matèria hidràulica perquè em penso que pot deixar una bona herència en aquest tema, que seria explicar quin és l'estat també de negociació d'altres obres d'interès general de l'Estat, que finançaria l'Estat, que executaria el Govern de la Generalitat i que complementarien aquestes obres que hem comentat ara. Em refereixo a alguna obra de regulació, de regulació de rius, construcció d'embassaments i de prevenció de riudes, que em penso que és una cosa que està bastant avançada, i que seria una bona herència que avui ens podria acabar d'explicar.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Nadal. Té la paraula el senyor conseller, que no té necessitat de respondre la insinuació de si és l'última intervenció o no.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor president. A veure, per acabar amb dues paraules al respecte del riu Llobregat. És una mica un cert cercle viciós: el desviament del Llobregat es fa fonamentalment, no exclusivament, però fonamentalment per la necessitat d'ampliació del port de Barcelona, d'ampliació no només en terra, que es podria fer sense desviar el riu, sinó també de l'obra en mar, dels dies d'exploració del port de Barcelona. Aquestes obres en el mar del port de Barcelona donarien una ombra sobre la costa que pot tenir influències sobre la línia de costa i influència sobre la dinàmica del litoral, en definitiva, i, per tant, es tractaria ara, tenint com tenim ja els estudis d'impacte ambiental del desviament pròpiament dit, de veure quin impacte té sobre les costes aquelles obres no fetes avui, però que fetes en el futur, de fet, són les que provoquen la necessitat de desviar el Llobregat. És a dir, en aquest moment estem conjuntament, com li deia, aquestes institucions, acabant de reunir tota la informació per veure tot allò que haurem de fer inevitablement si volem ampliar el port en el futur, que és el desviament del riu, però també cuidant-nos lògicament de l'impacte que sobre la dinàmica del litoral, sobre les costes aigües vall, aigües cap al sud, diguem-ne, d'aquest desguàs del riu, podrien implicar.

Crec que estem en el bon camí. Crec que podrem realitzar aquesta obra, que, com pot imaginar-se, els que tenen més interès per les responsabilitats que els pertoquen de poder-la endegar com més aviat són precisament l'Administració hidràulica del Govern de la Generalitat, que és qui és el responsable en aquestes qüestions.

Pel que fa als altres temes, certament, s'està arribant a acords per introduir dintre de les obres d'interès general de l'Estat i, per tant, amb finançament de l'Estat, tant la millora dels desguassos de les rieres en el marge esquerre del Llobregat, d'aigües amunt de la zona que parlem, és a dir, a Molins, Sant Feliu, Sant Just, Sant Joan, com en les rieres del Maresme. Són dos programes en els quals el Ministeri ja té previst d'intervenir en el finançament, de la qual cosa me n'alegro. Com està intervenint ja, per altra banda, en altres obres d'interès general que ja es contemplaven en aquest acord de l'any 86, que era la Llosa, fonamentalment, l'embassament de la Llosa del Cavall, que ja està en marxa i que s'està ja construint.

Senyor president, com deia l'illustre senyor diputat, probablement aquesta és la meua darrera intervenció. Segur, com a membre del Govern, davant d'aquest Parlament voldria reiterar el meu respecte a aquest Parlament, representació del poble de Catalunya, i el meu agraïment tant al president com a la Mesa per les seves atencions al llarg d'aquests set anys que he estat present en aquesta cambra, com a tots els grups parlamentaris, que tant des del suport com des de la discrepància m'han ajudat durant aquests anys.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre les gestions fetes per restablir el fluid elèctric, tallat per la nevada del dia 1 de març de 1993, a diverses localitats del Vallès Occidental

La següent pregunta, la formula el diputat senyor Xavier Bosch, sobre les gestions fetes per restablir el fluid elèctric, tallat per la nevada del dia 1 de març, a diverses localitats del Vallès Occidental: té la paraula el senyor Bosch.

El Sr. BOSCH: Sí, gràcies, senyor president. El passat 1 de març les nevades que van afectar bona part del país van tenir una especial incidència en el terme municipal de Sant Cugat del Vallès, on el tall, un tall de fluid elèctric, es va perllongar durant almenys cinc dies, almenys en alguna d'aquestes parts de la zona de Sant Cugat.

Tenint en compte que la responsabilitat del fet recau directament en la companyia elèctrica i, possiblement, hi té alguna vinculació, també, o alguna responsabilitat l'Ajuntament de Sant Cugat, la pregunta que fem, però, és per saber què va fer el Govern, el Govern de la Generalitat, durant aquells dies de tall del fluid elèctric d'aquells habitants de Sant Cugat, per tal que es pogués restablir immediatament l'electricitat o bé que es busquessin solucions provisionals per aguantar o, almenys, per poder passar aquells dies fins al restabliment definitiu.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Bosch. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Subirà.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Sí, senyor president. Efectivament, el Departament d'Indústria i

Energia té la responsabilitat de vigilar les instal·lacions de les companyies elèctriques, en el sentit que compleixin la normativa. I quan es produeix algun tall de subministrament important, examinar-ne les causes, i veure com s'està procedint als treballs de restabliment del servei.

Això és el que es va fer aquells dies de forma immediata, des que es va conèixer la situació de talls de subministrament, i, a més a més, es va obrir un expedient informatiu, que encara no està acabat, en el qual es determinarà amb precisió i amb la necessària precisió jurídica com es va actuar i si es va actuar correctament.

De moment, res més, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Bosch pot repreguntar.

El Sr. BOSCH: Sí. El que passa és que mentre..., està molt bé que es fes un expedient informatiu i que s'investigués, però mentrestant un bon nombre de persones estaven sense fluid elèctric, amb les conseqüències, amb les repercussions que això pot portar a l'economia o simplement a la vida quotidiana.

Bé, el que interessava saber, o el que en tot cas no ens sembla que sigui del tot adequat és que no s'hagués fet o instat o buscat solucions alternatives per solucionar aquest problema, ni que fos provisionalment, durant els dies del tall o mentre no es restablissin els cables que havien caigut a causa del pes de la neu.

Res més. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Bosch. El conseller Subirà té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: No hi ha possibilitat de solucions alternatives en una zona tan densament poblada com Sant Cugat, i amb la densitat de consum elèctric. En tot cas, el que sí que s'ha de fer és anar continuant amb el programa de millora de les instal·lacions per garantir el subministrament elèctric amb continuïtat i amb qualitat. Perquè no és només el cas espectacular d'un tall com el que es va produir degut a la nevada que comentem, sinó una cosa que encara té més importància econòmica, com són els microtalls. Microtalls que els usuaris domèstics no s'adonen, perquè tenen durades de fraccions de segon, però que en canvi sí que són enormement perjudicials per a les màquines i eines de control numèric i per a les instal·lacions industrials avançades, que a Sant Cugat n'hi ha moltes.

En aquest sentit, el Departament d'Indústria i Energia està negociant, treballant amb les companyies elèctriques per tal que precisin –tal com va fer la companyia subministradora de gas– un pla d'inversions per a la millora del subministrament. Ja n'estan fent, d'inversions, però precisar-les, acordar-les, tenir un calendari, poder constatar que s'està treballant d'acord amb el calendari, més de pressa o més a poc a poc, i prendre les mesures oportunes. Això, estem a punt d'acabar-ho d'aconseguir. En aquests moments els puc assegurar –fefaentment– que les companyies elèctriques que operen a Catalunya, en els propers quatre anys –comptant el 93–, invertiran en millora de xarxa elèctrica al voltant dels

28.000 milions de pessetes, la qual cosa dona unes perspectives positives a la millora de la qualitat del servei. No podem evitar mai que una nevada de les característiques que hem comentat trenqui línies, perquè és una neu molt especial; és a dir, no ho resistirien ni les línies alemanyes –per posar unes bones línies–, perquè la neu és molt diferent en aquests casos.

Però, bé, en qualsevol cas, aquesta és la perspectiva que hi ha i la línia en què està treballant el Departament.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre les actituds de la direcció del Complex Educatiu de Tarragona pel que fa a la normalització lingüística

La següent pregunta, la formula el diputat senyor Bargalló, sobre les actituds de la direcció del Complex Educatiu de Tarragona pel que fa a la normalització lingüística. El senyor Bargalló té la paraula.

El Sr. BARGALLÓ: Gràcies, senyor president. El Complex Educatiu de Tarragona ha sortit diverses vegades en aquest Parlament –sortirà encara més vegades en aquest Parlament–, bàsicament per temes de seguretat; però avui tractem d'un altre tema.

El Complex Educatiu de Tarragona ha patit en els darrers anys canvis de nom, del nom primer d'Universidad Laboral Francisco Franco a Centre d'Ensenyaments Integrats, i l'actual de Complex Educatiu, i en aquests canvis de nom també hi ha hagut –sortosament– un canvi d'actitud: de ser una taca poc concordant amb l'ensenyament lligat a la realitat del país, com eren aquells centres, com es va mantenir encara en la transició, l'actitud dels nous professors que hi han anat arribant i l'actitud de l'Administració ha anat canviant –el que era la Universidad Laboral per l'actual Complex Educatiu–, però encara hi ha alguns tics.

Jo avui voldria preguntar si el conseller d'Ensenyament coneix el manteniment d'alguns d'aquests tics i, en tot cas, si el coneix, com vol actuar-hi. Per un cantó, en l'internat, el Departament, a través dels òrgans de direcció, té quatre subscripcions, per a la biblioteca dels interns, de premsa diària; les quatre subscripcions són d'un diari esportiu, dos diaris de Barcelona i un diari de Tarragona, els quatre en llengua espanyola; cap en llengua catalana. I un altre exemple, que és molt més dur: avui dia, encara –bé, avui, no ho sé, però fa quinze dies, sí–, quan els alumnes anaven a la biblioteca central –cal recordar que hi ha alumnes d'un institut de batxillerat i alumnes d'un institut de formació professional i alumnes d'enginyeria universitària–, quan anaven a la biblioteca central, els feien omplir uns papers, que jo encara tinc aquí, que hi posa: «Biblioteca central, Universidad Laboral Francisco Franco, Tarragona».

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Pujals.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan M. Puigjals): Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres senyors diputats, certament, el Complex Educatiu de Tarragona ha viscut etapes atzaroses, com coneix molt bé el diputat senyor Bargalló. He de dir que, en relació amb el tema dels impresos de la biblioteca, ha fet molt bé de plantejar aquesta qüestió, i avui tinc la satisfacció de dir-li que, a partir d'una denúncia anònima que es va rebre a la Delegació Territorial d'Ensenyament de Tarragona i de la corresponent instrucció que es va donar al Servei de la Inspecció Educativa —que va constatar la veracitat del que aquesta denúncia deia i que anava en la mateixa direcció de la pregunta que avui se'n formula—, el dia 8 de febrer d'enguany la inspecció va donar instruccions clares, contundents i precises per evitar l'ús indegut d'impresos i butlletes en el funcionament ordinari d'aquesta biblioteca. I, certament, a part que la llengua que s'havia utilitzat en la impressió no era el català, hi havia senyals clarament situats fora d'època.

Certament, també hi ha una causa que ho explica, i és que, incorrectament, injustificablement, inexplicablement, s'havia volgut —potser amb un excés de zel— aprofitar un lot de papers que estaven impresos. Aquest és un argument absolutament increïble, insòlit i que no és acceptable per a ningú, i no ho és per a vostès i tampoc ho va ser per al Departament d'Ensenyament, i avui li puc dir, amb satisfacció que compartim, que tots els impresos que s'utilitzen —i que després puc posar a la seva disposició— s'han normalitzat, s'han fet en llengua catalana i no tenen cap mena de referència a altres èpoques de dissortada memòria col·lectiva i institucional.

En relació amb la qüestió que ha plantejat de les subscripcions de la premsa, li he de dir que, en data d'avui, tots els centres del Complex Educatiu reben diàriament l'*Avui*, el *Diari de Tarragona*, el *Nou Diari*, el *País* i la *Vanguardia*. Lògicament, dos d'aquests diaris són en llengua catalana i, de fet, són a disposició de tots els alumnes de tots els centres que estan dins del Complex Educatiu de Tarragona. De fet, en tot cas, hauríem de reconsiderar la possibilitat d'afegir-hi l'únic diari en català que no hi és inclòs, però, bé, en tot cas ho podem fer en el futur. Avui, el que li puc afirmar és que les subscripcions diàries que es reben al Complex Educatiu i que es posen al servei de tots els alumnes són les d'aquests mitjans que li he citat.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. Li queden trenta segons, al senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Bé, tan sols per aprofitar aquests trenta segons per, per un cantó, lamentar que després de tants anys de la desaparició física del senyor Franco hagin tardat aquest temps per solucionar la qüestió d'impressió, i, en tot cas, la satisfacció que un tema i l'altre s'hagin solucionat, ni que sigui amb aquest retard.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Al conseller li queden vint-i-set minuts... (*remor de veus*), segons, segons.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president; en qualsevol cas, els vint-i-set minuts, encara que haguessin estat certs, haurien estat innecessaris. Certament, jo també lamento aquest retard, però de vegades queden escletxes; vull dir, en qualsevol cas, jo estic segur que tindrè, en el futur —com he tingut fins ara—, la col·laboració del diputat senyor Bargalló i la de tots els diputats d'aquesta cambra per, si es detecta alguna situació com aquesta, que hi puguem posar remei al més ràpidament possible.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre una moció de reprovació dels caps de l'oposició de l'Ajuntament de Cardedeu (Vallès Oriental)

Ara passem a tramitar l'última pregunta d'aquest plenari, que és sobre una moció de reprovació dels caps de l'oposició de l'Ajuntament de Cardedeu, que formularà el diputat senyor Jaume Rodri. Té la paraula.

El Sr. RODRI: Moltes gràcies, molt honorable president. La pregunta és senzilla; arran del debat polític —com passa en alguns indrets de Catalunya, en alguns ajuntaments—, es passa a enfrontaments personals, i dels enfrontaments personals a una resolució d'un ajuntament, l'Ajuntament de Cardedeu, que té majoria un determinat partit —majoria absoluta— i que un bon dia determina, en una moció que aprova, demanar que els dos caps de l'oposició —d'Esquerra i socialistes— siguin reprovats, presentin la dimissió irrevocable i que no puguin distribuir ni a mà cap paper a la població sense permís de l'alcaldia. Això ha provocat una certa sensació d'indefensió, tant pel nomenament que la votació popular dona com pel fet de l'exercici de la democràcia en el poble.

Aleshores, senzillament, com que hi han altres actuacions en aquest sentit en altres àmbits de l'Estat espanyol, voldríem saber, el Govern de la Generalitat, quin és, una mica, el seu capteniment en aquesta qüestió.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Rodri. Pel Consell Executiu, té la paraula la consellera senyora Cuenca.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ (M. Eugènia Cuenca): Gràcies, senyor president. De vegades, senyors diputats, senyor diputat que formula la pregunta, de vegades reproduïm o fem una transmissió de les paraules sentides oralment potser desfiguradament; el que em penso que és més delicat i ens hauríem d'atendre..., i ser una mica més precisos, és quan es formula una pregunta al Govern —en aquest cas, que la respon la consellera de Governació— i es diu a la pregunta el que no diu la moció en la seva literalitat. Vostè diu que quin és el propòsit de capteniment del Govern sobre aquesta moció de reprovació, i en la moció de reprovació, en la moció que vostè diu «reprovació» no surt aquesta paraula enlloc, que siguin reprovats els caps de

l'oposició municipal, com vostè ja sap, perquè, a més, d'aquest tema, ja havíem tractat fora d'aquesta cambra en una altra ocasió. Per tant, jo crec que, *maxime* quan es formula una pregunta al Parlament, s'ha de reproduir el text en tot cas de la moció, perquè sí que pot donar lloc a una desinformació, que pot ser fins i tot greu en algun cas.

Per tant, jo li volia dir..., perquè en aquest cas penso que no és només un *despiste* semàntic, sinó que és molt més important, i per tant, doncs, respondré al que vostè pregunta, interpretant el que vostè pregunta, i no sobre conceptes, diguem-ne, imaginaris, que no he vist, realment, al text de la Moció.

Vostè pregunta quins són els propòsits de capteniment del Govern, i del Govern, com vostè sap i els altres diputats, és que es contrauen al respecte a l'autonomia dels ens locals, en qualsevol cas, també en el cas de Cardedeu.

Senyor diputat, vostè no desconeix que els articles 165 i 166 de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, d'acord també amb la Llei de bases de règim local, limiten la facultat de l'Administració de la Generalitat per impugnar els actes i acords —si són irregulars— presos pels ens locals en la concurrència de dos supòsits: en primer lloc, que els actes i acords dels ens locals que puguin ser objecte d'impugnació siguin actes administratius i, per tant, impugnables davant de la jurisdicció contenciosa; per tant, exclou la via de la jurisdicció civil, penal i laboral, d'acord amb l'article segon de la Llei reguladora de la jurisdicció. I, en segon cas, que aquests actes o acords afectin competències de la Generalitat i, per tant, s'interfereixi en l'exercici d'aquestes..., s'interfereixi o excedeixin l'exercici d'aquestes competències.

Per tant, hem de concloure, senyor diputat, que la capacitat del Departament de Governació de l'Administració de la Generalitat per impugnar aquests acords queda només contrreta a aquests dos supòsits que li acabo de llegir. Creiem que no és dóna cap dels dos supòsits, i, també li ho torno a repetir, el límit que té la potestat de la Generalitat per impugnar els actes i acords. I la conclusió és que el Govern de la Generalitat respectarà, també d'acord i en coherència amb el que li he dit, l'autonomia de l'ens local, en aquest cas de l'Ajuntament de Cardedeu, per aprovar els acords i mocions que cregui convenient a través del seu òrgan sobirà, que és el Ple, com ha estat el cas que va ser aprovat per àmplia majoria —7 vots a favor i 3 en contra.

Per tant, respecte als dos primers punts de la Moció, plena autonomia municipal per prendre decisions polítiques, ja que es tracta, creiem, d'un acte d'aquest caire polític, i, atès que també coneixem que s'ha posat la qüestió a mans del jutge, serà el jutge qui digui o determini si hi ha injúries o calúmnies o algun altre aspecte que pretén la part que interpel·la. Per tant, pel que resta dels punts de la Moció, jo no interpreto tampoc, però en tot cas és vàlid el que li acabo de dir..., però li haig de dir que l'Ajuntament té competències per aprovar ordenances sobre normes de medi i mobiliari urbà, i em penso que aquesta ha estat una ordenança en aquest sentit. I que hi ha ajuntaments —i també el de Carde-

deu— que han dictat ordenances molt severes en aquesta matèria de respecte, per tal de respectar —també l'Ajuntament de Barcelona, en aquest cas—, respecte del medi i mobiliari urbà, i l'acord creiem que es limita a proposar determinades i importants restriccions a la difusió de propaganda i les quals, en tot cas, caldria analitzar, una vegada es produeixi, doncs, la fixació —com diu la Moció— dels punts en els quals es pot exposar aquesta propaganda municipal.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Rodri pot repreguntar, sense esperança de resposta.

El Sr. RODRI: És una llàstima, però ja tenim contactes i diàlegs per altres bandes. Només perquè quedi clara la primera part, perquè m'ha sorprès molt; nosaltres estem presents en aquest municipi, estem presents en aquests plens, i la paraula «reprovació» va sortir diverses vegades, i, en la proposta en concret, la Moció aprovada diu: «demanar la dimissió irrevocable dels dos caps dels dos grups responsables, considerant que no són dignes».

Segona qüestió, pel que fa a la distribució: una cosa és el mobiliari urbà, del qual jo no he parlat, i tant de bo els ajuntaments en tinguessin cura..., i del que jo parlo, senyora consellera, és que es prohibeix, en el territori de Cardedeu, distribuir a mà —i li ho lleigeixo exactament—, diu: «fer complir la prohibició d'escampar públicament propaganda de qualsevol classe, ja sigui enganxant-la o distribuint-la». Jo, és això, exactament, el que demanava, si el Govern de la Generalitat no pot fer alguna cosa quan algú s'extralimita en les funcions que la Constitució concedeix a tots els ciutadans.

Moltes gràcies; no vull abusar del meu temps.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Rodri.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de joc

Passem al quinze punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació sobre la política de joc, presentada pel diputat senyor Josep Maria Sala, del Grup Socialista. Té la paraula per presentar-la.

El Sr. SALA: Senyor president, senyores i senyors diputats, aquesta és una moció conseqüència d'una interpel·lació que va ser formulada fa unes quantes setmanes, però és més que això, és una moció més, amb un intent de diferents grups de la cambra per intentar aconseguir, d'una manera reiterada i d'una manera, jo diria, tenaç —encara que per ara ni aquesta reiteració ni aquesta tenacitat hem de dir que han aconseguit els seus objectius—, que el Govern de la Generalitat modifiqui, canviï, inverteixi el sentit de la seva política de joc en el nostre país, que és una política que és, jo crec d'una manera molt clara, condicionada per un aspecte parcial d'aquesta, perquè em sembla que, molt sovint, quan

hem parlat de la política del joc del Govern de la Generalitat, l'hem centrat molt sovint en el tema de les loteries gestionades per la Generalitat, quan també és veritat que la part més important del mercat del joc a Catalunya i, per tant també, la part més important del joc gestionat per la Generalitat de Catalunya no són exactament les loteries de la Generalitat.

En aquests moments, quasi les tres quarts parts del volum del joc que es fa a Catalunya corresponen a jocs com les escurabutxaques, com el bingo, com els casinos, que representen, com deia abans, el 75% del joc gestionat per Catalunya i que està tutelat i gestionat directament per la Generalitat, encara que són els sectors privats els que exerceixen la seva actuació i que, a més, representa en aquests moments un ingrés molt important per al Govern de la Generalitat, quasi, en el seu conjunt, aquestes taxes representen uns 65.000 milions de pessetes.

Jo crec que hi ha moltes coses a parlar en aquest tema, hem tingut oportunitat de parlar del tema de la concentració, del monopoli que en aquest sector s'exerceix pel joc, però hem de dir que aquesta part del que representa el joc a Catalunya està absolutament condicionada per una part molt més reduïda, una part molt més petita, que representa un volum del negoci del joc a Catalunya molt limitat, i que, a més, des del punt de vista dels ingressos de la Generalitat, és, en aquests moments, una part mínima, com a conseqüència dels errors de gestió que la Generalitat determina.

I és en aquest petit aspecte de la política del joc desenvolupada pel Govern de la Generalitat on d'una manera més flagrant les previsions de la Llei del joc, aprovada per aquest Parlament, i a més, la imatge del conjunt del Govern i la incapacitat per part d'aquest Govern de treure-li un rendiment polític i un rendiment econòmic al joc, es produeix d'una manera més substancial.

I, per tant, la nostra Moció contempla a la vegada aspectes generals de la política del joc i aspectes concrets de derivacions en el termini, en el període més breu en el qual tots aquests errors, totes aquestes gravíssimes mancances en la gestió del Govern de la Generalitat s'han posat més en evidència.

És una Moció amb quatre punts, en la qual en el primer i en el quart es plantegen, jo diria, de nou, d'una manera reiterada, modificacions estructurals de la política que el Govern de la Generalitat porta en aquest terreny, des d'una voluntat de col·laboració per part dels grups de l'oposició. Als grups de l'oposició els interessa que la Generalitat faci una bona política de joc que no deteriori el prestigi de la institució, com en aquests moments passa, i que, a més, serveixi per aconseguir recursos; que en aquests moments, la política del joc que la Generalitat desenvolupa –torno a dir-ho: especialment en el tema de les seves loteries– incompleix no simplement la Llei del joc, sinó uns objectius polítics que haurien de ser de tots. Incrementa el deteriorament de la imatge del Govern de la Generalitat, perquè la política que practica amb les loteries és una política –jo crec– que desprestigia el conjunt de la societat política de Catalunya, i a més, l'objectiu que podria tenir aquesta política, que és aconseguir alguns recursos, no els aconsegueix.

I, des d'aquest punt de vista, nosaltres tornem a fer i a reiterar que cal un canvi dràstic en aquest aspecte de la política. També en els altres, també hauríem de parlar de la política en el terreny de les escurabutxaques, dels casinos o bingos, però on més clarament es nota aquest tipus de mancances és en la política del joc. I els errors en aquest terreny s'han incrementat al llarg del temps d'una manera molt important.

Hem de parlar de la política de promoció, d'una política agosarada de promoció –després m'entretindré amb les últimes derivacions d'aquesta política–, una política comercial absolutament equivocada, una política de no buscar el consens social al voltant d'aquesta gestió de les loteries que ha portat al fracàs econòmic i empresarial d'aquestes loteries, etcètera. Podríem..., hem tingut oportunitat de parlar-ne molt sovint, i simplement, el que hauríem de fer des d'aquest punt de vista és reiterar-ho.

I, a més, des del moment –i aquest seria el sentit del nostre quart punt–, si estem d'acord que les loteries és una part relativament reduïda de la política del joc de la Generalitat, tant en els aspectes econòmics com polítics, i és aquella part que més deteriora el conjunt de la política del joc de la Generalitat, el que és absolutament inconcebible és que encara la gestió es porti per dues conselleries diferents.

Nosaltres, en el quart punt de la nostra Moció, tornem a plantejar que si bé l'experiència de quan les loteries depenien de la Conselleria de Governació no eren especialment brillants tampoc, el que està molt clar és que, des del moment que han passat a ser gestionades per la Conselleria de Benestar Social, els problemes de les loteries s'han incrementat de manera exponencial i, probablement, una mesura sensata, una primera mesura sensata seria que les competències sobre l'EAJA i la gestió de l'EAJA passés a dependre de nou d'aquella conselleria que, a més, té la competència màxima, la competència sobre la major part de les loteries, que és la Conselleria de Governació, i que quan aquí tinguem interpellacions sobre la política del joc i em surti la consellera senyora Cuenca, ens pugui contestar, quan li parlem de loteries, de temes sobre els quals ella té competència, i no haguem de fer aquesta espècie de discussió partida i a mig termini que simplement reflecteix un mal encaix de la gestió de les loteries en l'esquema del Govern de la Generalitat.

Des que la Generalitat ha transferit les competències de Governació a Benestar Social les coses han anat pitjor. S'ha intentat vendre les loteries de moltes maneres, utilitzant la pàtria, utilitzant la referència al patriotisme, utilitzant la referència al benestar social, i per això, teòricament, es van transferir a Benestar Social, intentant fer veure: «vostès gastin en la loteria de la Generalitat perquè així ajudaran els pobres», etcètera.

Ha fracassat aquesta història i, per tant, una mesura, jo crec, mínimament racionalitzadora seria la de tornar a transferir les competències a la Conselleria de Governació. No som especialment ambiciosos amb aquesta proposta, però creiem que seria un primer signe relativament fàcil de fer que hi ajudaria.

Ara, parlant dels temes concrets de nou que van motivar d'una manera directa aquesta..., la interpellació, i que posen en evidència la situació absolutament desastrosa i calamitosa de la política que la Generalitat desenvolupa, que és la campanya de promoció de la loteria Super 10. Nosaltres seguim demanant –perquè hem de seguir demanant– que es paralitzi aquesta campanya, perquè no s'ha paraltzat. Vostès no l'han paraltzada, han interromput el flux de material, però la campanya segueix viva, perquè a les entitats on vostès van trametre les caixes grogues, el material segueix allà, i si el material segueix allà i els milers de caixes que vostès van repartir en el seu moment no s'han retirat, que hauria estat el lògic després de la interpellació que va tenir lloc en aquest hemicle, segons la qual la campanya havia estat un error, era un error difondre aquest material perquè era un material que podia entrar en contacte amb sectors de la població, molt especialment sectors juvenils, però molts altres sectors, als quals s'incitava de manera directa al joc, si aquesta campanya, com la consellera va reconèixer i tothom va reconèixer, era una campanya profundament equivocada, jo trobo d'un fariseisme absolut que la campanya es digui «s'ha parat», però les caixes, la propaganda segueixi a les entitats, i en aquests moments tota aquesta propaganda segueix a les entitats fent l'efecte que en principi tothom va acceptar aquí que no s'havia de fer.

Aleshores, vostès haurien d'aclarir si la campanya era ~~negativa~~ o no, i si vostès reconeixen i volen fer aquell acte –molt poc esperat per part seva, perquè normalment no el fan mai– de reconeixement de culpa i de demanar disculpes, doncs siguin conseqüents, i si aquesta campanya era tan negativa, retirin la propaganda, perquè no l'han retirada. Les caixes grogues segueixen, en aquests moments, a totes les entitats on es van enviar exercint aquell efecte negatiu que vostès en el seu moment van justificar.

Per tant, jo he de dir-los que no comprenc aquesta actitud seva, perquè o bé les seves excuses són equivocades –i, per tant, no les van fer realment– o bé no són conseqüents amb les coses que aquí, aquell dia, se'ns van dir, i, per tant, actuar en política de manera hipòcrita jo crec que no és adequat i la petició que ja nosaltres vam formular en el seu moment i que reiterem en el punt segon de la Moció és una petició absolutament sensata, que és que es paralitzi efectivament la campanya, que no s'enviïn més caixes i que aquelles que es van repartir en el seu moment es retirin. Després facin-ne el que vulguin; com que sembla que tenim problemes d'estoc de material d'etapes antigues doncs potser és un problema –diguem-ne– arreglar aquest tipus de qüestions, potser facin el que m'explicava ara un conseller que, amb material d'aquest de l'etapa del franquisme, el que s'ha de fer doncs és cremar-lo, doncs cremin les caixes, cremin les caixes, si és que no saben què fer amb aquestes caixes: retirin-les i cremin-les.

Si el material és negatiu, és pernicios per a la població, facin-lo desaparèixer, no el deixin a les entitats, perquè en aquests moments està jugant el seu paper en aquest tema.

I després, per últim, encara que no ho ajuntem..., en aquests moments hem de fer un èmfasi especial, que seria també lògic, perquè també se'ns va comunicar en aquest Ple, que hi havia una investigació a la Conselleria de Benestar per intentar aclarir quines responsabilitats hi havien al voltant del tema, no hem sabut sentir-hi res més. Teòricament s'havia de cridar el director de l'EAJA perquè donés explicacions; d'aquestes explicacions del director de l'EAJA ningú, diguem-ne, ens n'ha donat compte.

Sembla que hi ha una pretensió, que per part d'un Govern és bastant peculiar, de traspasar responsabilitats a l'empresa privada que gestiona, sembla que hi ha un deixament de responsabilitats, que és un dels problemes de la seva política de loteries, que des del primer dia tot el mort l'han passat a una empresa privada, que és la que de veritat gestiona, amb els seus errors, que tot són errors, i sembla que en aquesta ocasió, també, la campanya de publicitat vostès no saben què dir-ne i és cosa de l'empresa de publicitat.

No, això és cosa del Govern, és responsabilitat del Govern, és un error que van reconèixer, actuïn en conseqüència, retirin la publicitat i, si hi ha responsables, no a l'empresa privada que va fer aquesta campanya o als publicitaris que la van dissenyar –que probablement haurien de prendre, també, alguna mesura de rescissió dels contractes–, sinó als responsables polítics de la Conselleria i de l'EAJA que van decidir tirar endavant aquesta campanya, com a mínim, expliqui'ns –que és el que per part del Govern, i aquesta Moció, d'alguna manera és el que demana en el seu tercer punt–..., potser no tant que prenguin mesures, però, com a mínim, expliqui'ns què és el que han fet amb els responsables d'una campanya que va ser motiu d'una de les poques coses..., d'una de les poques vegades que per part del seu Govern, que normalment no reconeix mai cap error ni cap errada, per primera vegada es va produir, que ho van reconèixer, que s'havien equivocat, i molt. Doncs si es van equivocar i molt, com a mínim, expliqui'ns què han fet amb el responsable o quina resolució han pres amb els responsables d'aquest error reconegut aquí.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sala. No s'han presentat esmenes, per consegüent, passem directament a la intervenció dels grups. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, com que aquesta Moció...

(El Sr. Escudé demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Sí, digui, senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Aquesta Moció i la següent, quant al que fa a les interpellacions que segueixen, van ser substanciades conjuntament perquè fonamentalment són gairebé idèntiques o similars. Aleshores, potser, per economia processal, potser valdria la pena que, si el senyor Saura no hi tingués inconvenient, que fes la defensa de la seva Moció, i així la resta dels grups es podrien posicionar de forma més breu.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs jo prego al senyor Simon Pujol que em perdoni, ocupi de nou el seu escó i ja tindrà oportunitat d'intervenir.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de joc

Té la paraula el senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com s'ha dit aquí, la Moció que passo a defensar en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya és la Moció subsegüent a la nostra interpellació sobre els propòsits de capteniment del Govern català en relació amb la política del joc.

Jo voldria recordar el que van ser els tres aspectes centrals de la nostra intervenció en la nostra interpellació abans d'explicar el contingut de les propostes d'acord que fem amb la Moció que avui presentem a la seva consideració.

El primer aspecte que vam tenir especial interès a remarcar i a destacar en la substanciació de la interpellació era quin era l'objecte central de la presentació de la nostra interpellació. I l'objecte central de la interpellació sobre la política del joc que nosaltres vàrem substanciar era posar a debat, posar a reflexió els efectes socials i personals del joc en els ciutadans de Catalunya. Aquest –hi insisteixo– era el motiu que ens portava, com a Grup d'Iniciativa per Catalunya, a interpellar aquesta..., a fer aquesta interpellació.

Què vol dir això? Això vol dir, en primer lloc, el sentit del joc com a darrera esperança de milers d'homes i dones a Catalunya. Quins sectors surten beneficiats amb el joc i quins perjudicats? Quina és, en aquests moments, la tendència d'increment important d'addiccions al joc; és a dir, fer un debat en aquest Parlament en relació amb aquest tema.

Nosaltres vàrem donar molts elements, crec, a la passada interpellació i trèiem una primera conclusió: pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, hi ha repercussions importants negatives, negatives, socials i personals, en els ciutadans de Catalunya en funció –i aquest era el segon gran element–, a la llum de la política del joc que desenvolupa el Consell Executiu. És a dir, insisteixo que si hi ha una primera constatació d'efectes negatius, nocius del joc sobre els ciutadans de Catalunya, això és agreujat per la política del joc que practica el Consell Executiu.

Aquesta cambra, evidentment, farà després una votació. Els senyors de la majoria poden, avui amb el seu vot, rebutjar algunes de les propostes que des del Grup d'Iniciativa es fa. Ara, senyores i senyors diputats, per al nostre Grup és incontestable, és irrefutable que el Govern català fomenta, promociona, estimula el joc, en flagrant contradicció amb el que diu la mateixa Llei del joc, i ho fa amb uns jocs atractius, fàcils, ràpids, que cada cop poden crear més addicció –segons els experts–, i que cada cop tothom pot jugar a més llocs al joc: als quioscos, a les botigues, als forns, a qualsevol lloc. I que aquesta política del joc del Consell Executiu,

del Govern català, s'adreça fonamentalment –s'adreça fonamentalment– als sectors socials menys benestants de Catalunya. Per tant, segona gran idea: avui, el Govern català practica una política del joc contradictòria amb allò que diu la Llei del joc, i aquesta política del joc repercuteix negativament i especialment sobre els sectors menys benestants de Catalunya.

Quin és el tercer aspecte que vam voler destacar en la nostra interpellació? Que això que diem no són paraules de l'oposició, del Grup d'Iniciativa; que això que diem és tan real com ho és la realitat de la capsa, com a exemple d'una política de joc, o és tan real com la campanya que vostès dissenyen, de promoció de la creació de penyes d'apostes. Que no és discutible, que no és discutible perquè és real. I per tant, que els exemples –hi insisteixo– de la Loto Express i de la campanya de promoció de creació de penyes d'apostes de la Loto Super 10 en definitiva demostren això. En definitiva, aquestes dues campanyes, i especialment la de la capsa, gairebé et regalen el cel, se t'ofereix el cel a canvi que et facis soci d'una penya que, en definitiva, té com a objecte continuar jugant.

En funció d'aquestes reflexions, el nostre Grup els proposa una moció que consta de cinc punts. El primer i el segon punt –els agrupo a l'hora d'explicar-los, per fer-ho més entenedor–, el que diuen és el següent: proposen que aquest Parlament constati que el Govern català fa una política de promoció i de foment del joc, i que la fa –hi insisteixo– amb repercussions negatives sobre els sectors menys benestants. Per tant, el primer punt d'acord de la Moció que nosaltres els proposem és la constatació de la realitat; no d'una idea filosòfica nostra, no, no: la constatació –hi insisteixo– sobre la realitat de la política de joc i de foment que el Govern català fa.

Segon punt: si això és així, aquesta cambra hauria d'instar el Consell Executiu que modifiqués la seva política. Per tant, segon punt: demanem que el Parlament de Catalunya insti el Govern català a modificar aquesta política, i a fer més: a no incrementar una sensació, una vivència de molts homes i dones de Catalunya, que, en darrer extrem –hi insisteixo–, el joc és la solució als seus problemes. I, per tant, a no desviar l'atenció dels problemes socials i econòmics i la mateixa realització de les persones en quin número sortirà a la Loto Super 10 o a la Loto Express.

El tercer i el quart punts fan referència al que també són propostes del Partit Socialista, del Grup Socialista: a la necessitat que vostès anul·lin aquests dos exemples, per a nosaltres –hi insisteixo– rebutjables; és a dir que anul·lin la campanya de creació de penyes i que anul·lin la Loto Express. El nostre Grup hauria pogut plantejar en la nostra Moció l'exigència de responsabilitats. No ho hem fet. No ho hem fet perquè vam entendre que de la mateixa intervenció de la consellera de Governació s'obria un procés d'investigació que hauria de donar resultats i demanar responsabilitats. Ha passat gairebé un mes d'aquesta interpellació i creiem, com aquí també s'ha dit anteriorment, que avui per avui el Govern català ni ha explicat quin ha estat el resultat

final d'aquesta investigació ni quines són les responsabilitats. El que els estem dient és que, si en un termini prudentment breu això no es produeix, farem iniciatives parlamentàries per tal de saber quins són els resultats clars i concrets d'allò que van ser també compromisos clars i concrets de la consellera de Governació.

I el cinquè punt d'acord que els proposem fa referència a una reflexió que el nostre Grup feia en relació amb l'increment, important des del nostre punt de vista, de persones amb problemes d'addicció al joc, de ludòpates. Els dèiem que això, en altres països –i vaig donar xifres d'Estats Units–, el nivell de tractament de problemes d'addicció al joc és igual als alcohòlics; que avui els pocs professionals que a Catalunya estan fent treballs en aquest sentit reclamen –reclamen– un estudi seriós en relació amb quina és l'evolució de les ludopaties a Catalunya i, per tant, el cinquè punt que proposem és simplement que el Parlament de Catalunya insti el Govern català a la realització d'un estudi per tal de conèixer la incidència de les ludopaties entre la població de Catalunya.

Res més, i espero, senyores i senyors diputats, que les nostres propostes seran votades favorablement per la majoria d'aquest Parlament.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Saura. Ara sí, pot intervenir per fixar posició el Grup Parlamentari Popular. El senyor Simon Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en relació amb les mocions presentades pels Grups Parlamentaris Socialista i d'Iniciativa per Catalunya volem manifestar el nostre convenciment que les polítiques públiques d'ordenació del mercat del joc s'han d'avaluar en funció de dos criteris: en primer lloc, un criteri de reconducció de les pautes socials que afavoreixen les pràctiques del joc –tal com estableix de forma explícita l'article 4 de la Llei del joc– i, en segon terme, un criteri de recaptació de recursos públics.

Hem de reconèixer que, ara per ara, la recaptació fiscal obtinguda de forma directa per l'EAJA representa un volum molt modest en relació amb els ingressos que aconsegueix la Generalitat de Catalunya sobre els 400.000 milions de pessetes que mou l'oferta privada del joc a casa nostra, i que representa al voltant de tres quartes parts de la facturació de joc i apostes al nostre país.

Volem introduir aquesta reflexió sobre les dimensions econòmiques de la política del joc de la Generalitat de Catalunya per situar aquesta problemàtica. Certs posicionaments arrauxats, en un to, a vegades, desproporcionat a les dimensions socials de l'activitat de l'EAJA poden, al nostre entendre, reduir l'eficiència de les crítiques, per altra vegada fonamentades en fets reals, que s'han dirigit a l'actuació del Consell Executiu en matèria d'ordenació del joc a Catalunya i, més concretament, a la gestió de l'EAJA. La limitada rendibilitat financera de les activitats de l'EAJA, descomptades les despeses de funcionament i els beneficis dels con-

cessionaris dels punts de venda de les loteries de la Generalitat, són molt modestes. Parlem, segons dades del Consell Executiu donades en aquesta cambra, d'un volum total d'11.455 milions de pessetes, que és una xifra distribuïda al llarg d'aquests anys i en la qual es té en compte la tendència a la baixa o a l'estabilització, en la millor de les hipòtesis, de la despesa del joc, i que posa en les seves justes proporcions les dimensions del problema.

El Grup Parlamentari Popular entén les necessitats que té el Consell Executiu d'incrementar les fonts de recaptació fiscal pròpies per assolir uns recursos financers que, mentre s'endarrereixi la transferència del 15% de l'IRPF, són indispensables per garantir l'estabilitat financera de la Generalitat de Catalunya. Comprenem que la manca de control en les despeses corrents al llarg dels darrers anys provoca situacions difícils, que exigeixen solucions tal vegada poc ortodoxes per obtenir més diners per part de la Generalitat de Catalunya. Tanmateix, això no justifica una promoció de màrqueting directe dirigida als col·lectius dels joves associats, i per dues raons.

Primer, perquè no sembla raonable desenvolupar una operació de màrqueting per afavorir un creixement dels ingressos fiscals de la Generalitat de Catalunya al preu d'afavorir el consum de les apostes de l'EAJA. Creiem que aquesta política d'introducció de les pràctiques del joc entre el jovent català respon a una filosofia dels valors del *pelotazo* o de l'enriquiment ràpid, sense esforç. Són aquests els principis ètics sobre els quals pensa contribuir el Consell Executiu el seu projecte de redreçament col·lectiu de Catalunya? Hem substituït l'ètica del treball i de l'estalvi per l'ètica de l'enriquiment instantani? Fem país per la via de posar la ludopatia on els nostres avis posaven l'esforç en la feina ben feta?

En segon terme, perquè això representa, al nostre entendre, una clara violació del principi constitucional de protecció a la joventut, tal com es manifesta a l'article 20.4 de la Constitució espanyola.

Per aquestes raons, el Grup Parlamentari Popular considerem molt desafortunades –fent ús de les expressions que va utilitzar el mateix conseller de Benestar Social, senyor Antoni Comas, en aquesta cambra– les estratègies portades a terme en la campanya de promoció de la loteria Super 10, raó per la qual votarem en sentit afirmatiu les mocions avui a debat, exceptuant el punt quart de la Moció socialista i el punt cinquè de la Moció d'Iniciativa per Catalunya.

En relació amb el punt quart de la Moció a debat del Grup Parlamentari Socialista, el nostre Grup anuncia la votació contrària, entenent que la transferència de la titularitat i la gestió de l'EAJA per si mateixes no impliquen cap millorament de l'eficiència de les loteries de la Generalitat de Catalunya, els problemes de les quals tenen un fonament de base, de concepció i de planificació i no es resolen canviant de departament, tota vegada que tots els departaments són Generalitat i que les directrius emanen del mateix Consell Executiu. També pot ser una proposta encertada, però preferim que la feina la pugui distribuir el Consell Executiu, que segurament tindrà uns altres arguments.

Pel que respecta a la Moció del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, tal com hem avançat, entenem que es reproduïxen en línies generals les propostes formulades en l'anterior Moció del Grup Parlamentari Socialista o, per dir-ho d'altra manera, la Moció socialista coincideix amb les línies generals presentades en la Moció del Grup d'Iniciativa per Catalunya, raó per la qual donarem també el nostre vot favorable als quatre punts primers de l'apartat. Pel que fa al punt cinquè de la Moció, volem remarcar els greus efectes, especialment en èpoques recessives, que poden arribar a tenir les ludopaties sobre les economies domèstiques de les famílies més modestes, que poden trobar-se en situacions dramàtiques, com succeeix, per exemple, quan es perden en el joc els diners destinats a necessitats familiars bàsiques. Però la gravetat d'aquest fet és assolida de forma general, i més que estudis d'incidència en l'actuació directa, el que solucionarà el problema és posant en marxa les mesures que aquestes mocions precisament proposen; per veure els resultats, aleshores sí que podrà ser necessària una avaluació.

Per aquests motius aquest serà el vot del Grup Popular.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Rodri.

El Sr. RODRI: Molt honorable senyor president, senyores i senyors consellers, per prendre posicionament davant d'aquestes dues mocions presentades, que anuncio... Els senyors consellers no hi són. (*Rialles.*) Per posicionar-nos favorablement a totes dues mocions i en tots i cadascun dels seus punts.

És cert que el mercat del joc a Catalunya, el mercat del joc, en general, està saturat, i, per tant, la rendibilitat és una cosa que no es pot adduir. Per tant, per unes poques pessetes —per unes poques pessetes— la Generalitat de Catalunya contribueix greument a pollucionar l'àmbit dels valors positius dels catalans; sobretot l'àmbit del futur, l'àmbit de la gent jove. I això és greu; pessetes que és cert que necessita el Govern de la Generalitat, però que hauria de tenir la valentia política de treure-les d'allà on les ha de treure, és a dir, recuperant-les de l'esforç fiscal dels catalans.

Segon punt, per tant, davant del factor loteries, el que ens cal dir és que avui en aquest moment presenta un espectacle que podríem definir més o menys així: és una activitat del nostre Govern, via indirecta, d'escassa rendibilitat, de descrèdit públic creixent i que, en molts aspectes, presenta transgressions ètiques. Quin negoci, doncs, des del punt de vista polític, ha fet el nostre Govern en aquest àmbit!

No ho voldria recordar, però una telefonada just quan es va donar el fet fa que no pugui impedir de dir-ho ara. El Grup de la majoria per aquest afer va perdre un personatge important a Catalunya, a les seves files, la Maria Rúbies. És que ara cada cinc minuts hauria de dimitir algú, en aquest país, de les conviccions més àmplies que té en altres camps?

Voldria afegir, finalment, que si el benestar social necessita el suport econòmic, ni que sigui parcialment, de l'anti-benestar, hem arribat a una mena de blanc i negre que tenen

la mateixa coloració cromàtica en el Govern de la Generalitat. Aquesta és una jugada política vertaderament kafkiana, però que, a més a més, comporta —com deia abans— una transgressió ètica i una pollució; que ja està prou pollucionat l'ambient i l'àmbit ètic dels nostres ciutadans com pot contribuir-hi des del mateix Govern.

Voldríem fer èmfasi en les dues mocions potser en un aspecte que tothom hi estarà més d'acord, perquè no fa mal a ningú, que és fer estudis. Comencem per aquí, doncs, fem un estudi; sapiguem quina gravetat és; si és que exagerem els que tenim una sensibilitat especial per aquestes coses; si és que realment els que no veiem l'acció de govern i que es necessiten uns diners, per tant, podem no tenir en compte que aquests ics cents de milions de pessetes ens poden convenir per subvenir alguna necessitat peremptòria del país; fem un estudi, fem-lo ràpid, que no sigui una manera de passar avui sobre aquest tema, i que sapiguem a què atendre'ns científicament en aquest moment a Catalunya.

Tampoc està malament, tampoc està malament deixar de dir, em fa l'efecte, el favor —que també hi ha coses positives— que ens ha fet aquesta campanya; favor negatiu en un aspecte com, per exemple, quan explica a tot el país que per aconseguir l'èxit s'ha de jugar: *èxit*; l'èxit avui dia és això. Per altra banda, nosaltres en concret, el nostre partit, per als nostres pressupòsits ideològics sí que ens n'ha fet un, perquè indirectament ha anat sembrant entre el poble de Catalunya que si els calés que es guanyen a Catalunya es quedessin a Catalunya, tots plegats aniríem més bé.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, i diputades, la posada en marxa d'una modalitat de joc per part de l'EAJA ha propiciat que per enèsima vegada en aquest Parlament, en aquests darrers sis anys, s'hagi tornat i tornem ara a parlar del joc. I s'ha parlat molt de la ludopatia i potser hi ha ludopaties en diversos aspectes. Hi ha qui l'experimenta, potser, des d'un altre punt de vista perquè, en definitiva, poques paraules noves he sentit. La major part d'oradors que han intervingut, doncs, han fet referència a coses que fa un any, dos anys, tres anys, quatre anys, cinc anys, sis anys, parlàvem —uns i altres— i, fins i tot, potser l'orador més nou en aquest tema ha estat el senyor Rodri i el senyor Rodri —vostès ho han observat— que també, remuntant-se als fets històrics, ha evocat la figura venerable de la nostra estimada companya senyora Maria Rúbies...

Per tant, jo crec sincerament que avui no discutim el Super 10, o com es digui aquesta modalitat nova de loteria, sinó que discutim el tema de fons sempre, una i una altra vegada, aquesta obsessió que tenen alguns sobre aquesta qüestió. I que això no vol dir que sigui un tema important; perquè per nosaltres —o almenys a mi m'ha semblat, fins i tot, de les explicacions que s'han donat— una vegada més el

tema fonamental de les dues mocions ha estat el primer punt, el que fa referència a la política de joc, l'estímul de la política de joc. Tots els senyors oradors, presentadors de les respectives mocions, han explicat el seu convenciment que la Generalitat fomenta el joc; una vegada més s'ha invocat, molt lleugerament, però s'ha invocat, aquest famosíssim article 4 de la Llei de què tantes vegades hem parlat.

Potser l'única novetat –m'ha semblat– és que el senyor Sala, doncs, feia una cosa encara més difícil, que és que pretendre, per un cantó que el Govern de la Generalitat no fes absolutament res, però per un altre cantó guanyés diners amb les loteries que tingués. Això és una mica difícil. Aquí l'única cosa que jo potser podria lamentar és el fet que quan es parla del joc i de la ludopatia i el foment del joc, parlem només de les pobres, petites loteries de la Generalitat, i d'això, el senyor Simó Pujol n'ha parlat i m'estalvia de dir-ho, perquè aquí el senyor Sala ha parlat d'hipocresia; potser també la hipocresia és no parlar, doncs, dels grans mecanismes de joc que hi ha a Catalunya que no són els que aquí estem discutint. Però, bé, no hi voldria insistir, no voldria polemitzar, perquè –hi insisteixo– és un tema que hem tractat *ad nauseam* i que temo que anirem tractant.

Jo per això, per poder dir alguna cosa que sigui lleugerament nova sobre aquesta qüestió, jo em limitaria a llegir, no ja l'article 4, que és aquest que tantes vegades hem discutit, sinó la interpretació autèntica d'aquest article 4, que a nosaltres ens sembla clar que això és el que fa, és això el que compleix el Govern de la Generalitat. Quina és la interpretació autèntica? La que nosaltres vam donar en la mateixa Llei en la seva exposició de motius. Què diu aquesta exposició de motius? Diu que es reclama al Govern que el que ha de fer és ni fomentar el joc, ni prohibir-lo amb un rigor que seria contrari a les tendències socials, sinó que l'objectiu primordial del Govern, a través de la normativa aprovada, és el d'establir unes regles terminants que ofereixin als ciutadans la seguretat jurídica i, d'altra banda, permetin al poder executiu de la Generalitat desenvolupar una política del joc adaptada a les circumstàncies de cada moment. (*Remor de veus.*) I això em sembla, ens sembla al Grup de Convergència i Unió que, exactament, això és el que fa el nostre Govern. Perquè és un fet cert, el joc és un fenomen social, existeix; hi ha una pràctica determinada.

Jo faria, fins i tot, una certa similitud, doncs, amb el tema de l'ús del tabac o l'ús de l'alcohol; és un tema –ho accepto– que és complicat, que pot ser vidriós i que em sembla, com en tantes coses de complexitat, que hi ha d'haver unes mesures equilibrades i ponderades; no es poden prendre mesures radicals; s'ha d'anar a unes fites, a aconseguir unes tendències. Però, aquests fenòmens socials arrelats, a vegades, de segles no es poden tractar via decret avui per demà. Per tant, doncs, a nosaltres ens sembla que això és exactament el que fa el Govern de la Generalitat. I, per tant, evidentment, no donarem suport a aquests punts fonamentals de les mocions.

Aquí val a dir que el senyor Saura hi ha fet un afegitó, un afegitó en el punt segon, que és quan parla de centrar aques-

ta pràctica del joc en les persones de menor nivell de vida. Hi ha alguns elements que poden donar a entendre això, però altres que no. Bé, jo els voldria explicar una experiència personal que fins i tot l'he viscuda aquest matí i que és una experiència que visc cada dia; quan jo vinc a Barcelona, en el tren, hi ha tota una colla d'amics i companys que gairebé són sempre els mateixos i d'aquestes persones, que no són persones ni de classe mitjana –molts d'ells són dependents de comerç–, doncs, hi ha un senyor, un amic meu, que es diu Antonio Ruiz; aquest senyor cada dia del món, quan arriba a la plaça de Catalunya, el primer que fa és comprar un número dels cecs, no de loteries de la Generalitat, un número dels cecs.

I a aquest senyor li he dit moltes vegades els arguments del senyor Saura i del senyor Sala i de molts altres, i fins i tot uns arguments que a mi em semblen molt més objectius: els arguments de l'estadística. Hi ha una estadística anglesa que diu que és més fàcil que t'atropelli un cotxe en sortir de casa que treguis la loteria. O encara n'hi ha una de més punyent d'Estats Units: vostès saben que a Amèrica, per raons geològiques, hi ha l'electricitat natural més important, i, per tant, hi ha moltes tempestes elèctriques, hi ha molts llamps, bé, doncs, hi ha una estadística americana que diu que és més fàcil que et mati un llamp que no treure la grossa de la loteria. Bé, i aquest senyor em diu amablement: «sí, sí, tot això està molt bé; però, és clar, la il·lusió...» I em diu: «és que cent pessetes no em fan ni bé ni mal». I aleshores, doncs, aquest senyor té aquest petit caprici, aquest petit vici.

És que el Govern de la Generalitat ha d'impedir a aquest senyor aquesta satisfacció? Realment és una cosa que no és correcta, però és una realitat. I tots vostès, tots vostès coneixen molts casos d'aquests (*remor de veus*), fins i tot jo he vist alguna vegada que alguns de vostès també en compren... (*rialles*), alguns –no el senyor Saura–, alguns... No, no, ja ho sé, loteria de la Generalitat, no; altres loteries... (*Fortes rialles.*)

Bé, per tant, aquesta és la situació, casos a part, anecdòtics però reals, perquè, és clar, potser nosaltres tenim una mica en la ment, quan parlem d'aquestes qüestions, aquell relat literari, doncs, corprenedor, doncs, del pagador del regiment o del comptable de l'empresa, que es suïcida a la porta del Casino de Montecarlo perquè ha perdut els fons que se li han confiat, o aquella imatge típica de la proletària madrilenya que, quan arribava la loteria de Nadal, doncs, pignorava al Monte de Piedad el matalàs conjugal per comprar el dècim de loteria (*rialles*); això crec que no és així. Ara, jo no voldria, jo no voldria –i per això, doncs, estem bastant d'acord en alguns aspectes del que ha explicat el senyor Saura–, tampoc banalitzar i trivialitzar el tema (*veus de: «No!»*), evidentment.

Reconec, i crec que tots hi estarem d'acord, que hi ha casos desmesurats, casos d'autèntica ludopatia, de la mateixa manera que passa amb l'ús del tabac i amb l'ús de l'alcohol i amb l'ús de moltes altres coses. Però no per aquests sectors, molt i molt minoritaris –almenys en el tema del joc–,

hem de modificar totalment l'estructura de les competències i de les activitats de la Generalitat.

Bé, aleshores, els següents punts 2 i 3, del Grup Socialista, i 3 i 4, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, fan referència —aquí ja sí estrictament— al tema d'aquesta modalitat nova de la loteria. Nosaltres vam escoltar amb la mateixa atenció que vostès la intervenció de l'honorable consellera i el complement que hi va dedicar l'honorable conseller de Benestar Social, en aquesta mecànica, i que ens sembla, doncs, que ja és correcte el que se'ns va dir; no cal enfonsar portes obertes, perquè ens va donar satisfacció el reconeixement de l'error —error que tothom va creure que hi havia— i que això és un mèrit important del Govern; fins i tot, el senyor Sala, que no acostuma a donar, doncs, sensació de satisfacció per l'actuació del Govern, per dues vegades, fins i tot, s'ha sorprès que el Govern hagi admès algun error; diu: «home, només aquesta vegada». És que, senyor Sala, és que només aquesta vegada el Govern de la Generalitat s'ha equivocat. (*Fortes rialles.*)

Aleshores, doncs —hi insisteixo—, nosaltres, la força que té aquest reconeixement és el que li dona el Consell Executiu, no allò que poguéssim dir nosaltres i, per tant, no donarem suport a aquests punts, com tampoc donarem suport a una argumentació potser similar a la que ha dit el senyor Pujol, en el punt final del Grup Socialista sobre la transferència de titularitat a un departament especial. Per què? Podríem afegir el fet que l'autoorganització del Consell Executiu és una facultat de l'Executiu, que no li podem dicar des del Parlament. I, per altra banda, jo voldria recordar que ara aquest gran interès perquè aquest tema el gestioni Benestar Social... Perdó, des de Benestar Social el gestioni Governació, jo voldria recordar que quan el gestionava Governació el gran interès era que el gestionés Presidència. Per tant, doncs, poca cosa hi podríem afegir.

I per acabar, senyores i senyors diputats, senyor president, nosaltres hem vist que en tot aquest conjunt de propostes n'hi ha una que és constructiva, ens sembla que és positiva, que és aquesta qüestió, no ja que cadascú expliqui les seves petites batalletes o les seves experiències sobre el tema del joc, sinó, doncs, que es realitzi científicament un estudi sobre si realment aquest tema és tan greu com s'apunta o no tan greu com nosaltres diem, o molt més limitat. Existeixen estudis, el senyor Saura recordarà —vam ser companys en una comissió d'investigació no fa gaire— que una de les persones que va venir a declarar va explicar que una de les seves..., diguem-ne gairebé el seu *hobby*, era estudiar la temàtica del joc, hi ha congressos internacionals on es presenten estudis..., però, bé, aquesta proposta ens sembla raonable, ens sembla bona, i, per tant, com sempre quan ens trobem en un cas d'aquests, en qualsevol punt d'una moció, no tenim pas inconvenient a donar-li el suport.

I, per això, doncs, senyor president, senyores i senyors diputats, pels arguments que he donat, nosaltres donarem suport al punt darrer, al punt cinquè de la proposta presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya i rebutjarem la resta, i en aquest sentit ja anticipo, senyor president, que dema-

nem la votació separada d'aquest punt en relació amb la resta.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. (*El Sr. Sala demana per parlar.*) Per què demana la paraula el senyor Sala?

El Sr. SALA: Senyor president, per l'article 135, per posicionar-me davant de la Moció presentada per Iniciativa per Catalunya. És una moció diferent, són cinc punts diferents, i em sembla i tinc el dret a poder-ho fer.

Bé, molt ràpidament. En primer lloc, per expressar la conformitat del nostre Grup per la totalitat de la Moció presentada per Iniciativa per Catalunya, perquè és una moció presentada des de la responsabilitat, des de la seriositat d'enfocar un problema, que és un problema important de la nostra societat, no banalitzant-lo, no intentant treure's les responsabilitats de sobre ridiculitzant els plantejaments i els problemes. Alguns intenten fer-ho d'aquesta manera; jo crec que la Moció d'Iniciativa per Catalunya és tot el contrari. És una moció de cinc punts, en els quals, de manera seriosa i responsable, es plantegen iniciatives i mesures per abordar un tema que té la importància que té, però que té, per molts sectors de la nostra població, per una part molt important de l'opinió pública del nostre país, una importància determinada. I el pitjor que es pot fer davant de problemes que tenen importància per a sectors amplis de la població és intentar abordar-los des del plantejament de la ridiculització i de la banalització, com lamentablement en alguna ocasió es fa o s'ha fet.

En segon lloc, perquè la Moció d'Iniciativa per Catalunya és una moció que a la vegada planteja un problema antic, un problema antic que s'ha plantejat molt sovint en aquest Parlament. És obvi que el problema del joc és un tema que ha tingut oportunitats de ser discutit molt sovint en aquest Parlament, perquè és un problema sense resoldre per part del nostre autogovern, però que, a més, ho fa actualitzant-lo, perquè lamentablement el problema del joc no simplement és un problema que ve de lluny, sinó que, com a conseqüència de les iniciatives equivocades del Govern de la Generalitat, cada vegada, en cada període legislatiu, per desgràcia, ens tornem a trobar amb incidents, amb circumstàncies en els quals el tema es planteja.

Hi ha un problema de fons, que és una política general equivocada que la Moció d'Iniciativa per Catalunya es planteja; una política equivocada de fons per part del Govern de la Generalitat que promou, que incita els ciutadans a jugar, utilitzant, a més, arguments que mai s'haurien d'utilitzar per fer que la gent jugués, com el patriotisme, com el benestar social, com la lluita contra les desigualtats. Hi ha, des d'aquest punt de vista, per tant, un plantejament de tipus equivocat, que promoua quelcom que està present en la nostra societat i en altres societats, i no només com a conseqüència de l'acció del Govern de la Generalitat, com a conseqüència de fenòmens més generals, però que lamentablement el Govern de la Generalitat incideix en aquest problema, que és el problema de les ludopaties.

Però, a més, la Moció d'Iniciativa per Catalunya actualitza els errors de la política del Govern de la Generalitat; per tant, planteja temes nous, no planteja temes antics, sinó que planteja temes nous, com campanyes desencertades... Perquè és obvi que el Govern de la Generalitat ha de fer coses perquè els seus jocs s'utilitzin a la societat, però ho ha de fer d'una manera adequada, i no tot s'hi val, en aquest tema; no tot s'hi val, en aquest tema. Jo crec que la Moció d'Iniciativa planteja iniciatives desafortunades per part del Govern de la Generalitat, com la creació de penyes d'apostes, com la campanya de les caixes grogues de les entitats del país que inciten sectors amplis de la població a jugar o com la Loto Express, que és un joc addictiu, amb característiques de promoure la ludopatia i l'addicció.

Per tant, per totes aquestes raons, perquè és una moció plantejada des de la seriositat i, en segon lloc, perquè planteja un problema de fons no resolt, que tots desitjaríem resoldre —el Grup d'Iniciativa, el Grup Socialista i jo crec que també el Grup de Convergència i d'Unió Democràtica—, que d'una vegada el resolguéssim i que haguéssim de deixar de parlar d'aquest tema en aquest Parlament; però, per poder deixar-ne de parlar, hem de deixar de fer errors. I, en segon lloc, perquè planteja errors nous que caldria corregir, el nostre Grup donarà el seu recolzament als cinc punts de la Moció d'Iniciativa per Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sala.

Entén la presidència que s'han de fer votacions separades... (*El Sr. Saura demana per parlar.*) Senyor Saura, per...?

El Sr. SAURA: Per posicionar-me sobre la Moció del Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT: En la part que no coincideixi... (*Remor de veus:*)

El Sr. SAURA: Gràcies, gràcies, senyor president. Manifestar també, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya, el nostre vot favorable al que ha estat la Moció del Grup Socialista, que queda reflectida en aquests quatre punts.

Fonamentalment, al primer punt, el Grup Socialista planteja la necessitat de modificar la Llei del joc..., l'aplicació, perdó, l'aplicació de la política del joc que fa el Govern català. Aquest és un tema antic, que s'ha plantejat des de diversos grups repetidament i que possiblement en tornarem a parlar si no es modifica aquesta política del joc.

Els punts segon i tercer d'aquesta Moció també proposen, en definitiva, l'anul·lació de les dues campanyes que han estat objecte de motiu de les interpellacions del Grup Socialista i també del nostre Grup. Creiem que aquestes dues campanyes expressen avui problemes d'avui, no problemes antics, i que han estat rebutjades, al nostre parer, per la majoria de sectors socials, que s'han pronunciat sobre aquest tema.

Però, a més, vull dir una cosa: crec que hi pot haver una certa disfunció entre algunes intervencions fetes sobre el joc prenent un cafè, fins i tot en el debat en aquest Parlament, i la realitat que jo vaig viure esperant en una sala d'espera, parlar amb una professional, al mateix temps que gent que

estava fent cua per tractar-se. Jo els la recomano, aquesta experiència; els la recomano. I qui tingui aquesta experiència mai més, ni en el cafè ni en el debat, farà bromes d'això. Però, quan entres al professional i li ho expliques, et diu que això és molt més preocupant del que pensem. Jo vaig sortir més preocupat del que vaig entrar allà. I em va explicar algunes dades. Però me'n va dir d'altres: aquest senyor, un dels dos que hi havia, que és nou, em va dir l'altre dia que, en definitiva, el joc que deixa serà per fer casals d'avis; ho vaig dir en la interpellació i ho dic aquí.

I, per tant, quan el Grup Socialista planteja, en el seu punt 4, el trasllat de Benestar Social a Governació, aquest no és un problema tècnic; aquest és un problema de concepció política. No podem donar excuses morals als malalts que s'autojustifiquin de jugar perquè es faran... (*Remor de veus i pausa.*) El que planteja el Grup Socialista és un punt important que el nostre Grup no planteja, que complementa de forma clara el que han estat propostes en bona part coincidents entre el Grup Socialista i el nostre Grup, i en aquest sentit hi votarem favorablement, simplement dient amb la clara voluntat nostra de no haver de fer mai més una interpellació del joc. No volem fer interpellacions del joc, i, per no fer interpellacions del joc ni mocions del joc, el que demanem és un canvi de política del joc del Govern català, que expressen de forma clara els quatre punts de la Moció del Partit Socialista.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

En primer lloc, votarem la Moció presentada pel Grup Socialista sense el punt 4, que em sembla que el Grup Popular la vol votar a part.

Doncs, els tres primers punts de la Moció socialista.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Els tres primers punts de la Moció socialista han quedat rebutjats per 38 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota el punt quart.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest punt ha quedat rebutjat per 35 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

A continuació es voten els quatre primers punts de la Moció del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Els quatre primers punts de la Moció d'Iniciativa per Catalunya han estat rebutjats per 38 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota el punt cinquè de la Moció d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El cinquè punt de la Moció d'Iniciativa per Catalunya ha quedat aprovat per 94 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

**Moció subsegüent a la interpellació al
Consell Executiu sobre el patrimoni
arquitectònic de Catalunya**

Seguidament passem al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre el patrimoni arquitectònic de Catalunya, presentada pel diputat senyor Joan Ferran, del Grup Socialista.

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el proppassat mes de març, aquest diputat va formular una interpellació al senyor conseller de Cultura centrada bàsicament a manifestar, a posar en evidència la seva convicció i la del seu Grup que el Govern de la Generalitat estava mancat d'una política clara respecte a la restauració i recuperació del patrimoni arquitectònic.

Constatàvem en la interpellació que durant més d'una dècada el Consell Executiu havia estat incapaç de dur a la cambra la Llei de patrimoni històric-cultural de Catalunya; que s'havia congelat o entorpit al llarg de cinc anys la declaració de béns d'interès cultural i, per tant, el primer esglaió de protecció del patrimoni; que percebíem la manca d'un pla de restauració i rendibilització del patrimoni artístic, l'absència d'un mapa diagnòstic, d'un pla d'inversions i d'una política de prioritats ben concreta, així com —també constatàvem— la inexistència d'un pla global i d'altres d'específics que abordessin les problemàtiques concretes de conservació, restauració, museïtzació i ús social dels principals monuments catalans. I exceptuàvem, en aquella intervenció, el tema de Sant Pere de Rodes, que crec que mereix un cas a part i que més endavant en parlaré, d'ell.

Manifestàvem la nostra preocupació per la manca de col·laboració amb els ajuntaments, en no trametre als municipis els inventaris de patrimoni artístic, i per l'escassa coordinació amb els ens locals a l'hora d'emprendre actuacions, i un llarg etcètera que feia referència a l'estil de les intervencions de la Conselleria de Cultura.

En la seva rèplica, més enllà d'interpretacions sobre el que havia estat la Llei del patrimonio histórico-artístico español, el senyor conseller, cordialment però contundentment, va insinuar que aquest diputat estava escassament informat respecte al patrimoni arquitectònic. Però, dit això —que és una opinió i és opinable—, va obviar, va obviar donar resposta exacta a preguntes concretes que se li van fer en la interpellació, que segurament haguessin pogut donar llum a un seguit d'afirmacions com les que abans he exposat.

Eren preguntes molt simples, senyores i senyors diputats, preguntes que haguessin donat el pols de quina era l'actuació del Govern de la Generalitat respecte al patrimoni històric. Eren preguntes sobre, per exemple, quants plans directors hi havia a Catalunya com el de Sant Pere de Ro-

des. Eren preguntes com: com es distribuïran els diners o l'augment de les aportacions econòmiques designades als municipis?, amb quins criteris? Eren preguntes com: quants patronats de gestió de grans monuments s'havien constituït i quants monuments gestionaven aquests patronats.

Respostes, senyores i senyors diputats, que, d'haver existit, podrien haver conferit credibilitat a la gestió del Departament, però que no es van donar. I és que, senyores i senyors diputats, la bona gestió s'ha de poder quantificar i s'ha de poder explicar. I sembla ser que el senyor conseller va optar, va preferir mantenir-me desinformat. Tot això va donar peu, dóna peu a considerar que no hi ha i no hi havia i no hi ha —i, mentre no es demostrï el contrari, ho seguirem pensant— un pla seriós i coordinat de restauració i de recuperació del patrimoni arquitectònic de Catalunya. Per a nosaltres, i segur que per a altres grups de la cambra també, ha estat clara una actuació descoordinada i esquitllada del Departament, i fóra interessant pel bé de Catalunya i del seu patrimoni, redreçar la seva actuació amb la presentació, en el termini més breu possible, d'un pla d'actuació plurianual per restaurar i recuperar el patrimoni arquitectònic de Catalunya. És en aquest sentit que plantejem aquest aspecte com a primer punt de la nostra Moció.

Dit això, em referiré a Sant Pere de Rodes, perquè voldria posar en quarantena el comentari que vaig fer en la interpellació, on jo considerava, per haver vist el pla director, que hi havia una actuació positiva a Sant Pere de Rodes. A hores d'ara no està clar el que s'està fent a Sant Pere de Rodes. No està clar ni per als diputats d'aquesta cambra, però tampoc està clar per als regidors del Grup de la majoria de Port de la Selva, ni per a la resta de diputats i resta de grups i de formacions polítiques.

Jo voldria comentar breument una carta que va enviar un lector de *La Vanguardia*, un lector que em consta qualificat, el senyor Tharrats i Bou, i va adreçar a *La Vanguardia* una carta titulada «Els bunyols de Rodes i de Rialp». I «bunyol» era el qualificatiu que donava aquest senyor a les intervencions de la Conselleria respecte al patrimoni arquitectònic. Llegiré: «Hay dos maneras de convertir un edificio románico en un "bunyol". La primera consiste en aplicar el plan director de Sant Pere de Rodes a dicho monumento. Cuando nos hablan de una restauración enriquecida con la práctica de la arquitectura contemporánea, en lo que se refiere a la formulación de nuevas soluciones, no hay que ser un lince para pensar que el "bunyol" está asegurado. Y monumental, por cierto.» I el que el signant de la carta denomina la «tècnica del bunyol» és el que el nostre Grup considera i aquest diputat considera que s'ha fet ara que ho sabem, ara que ha sortit a la llum pública, a Sant Pere de Rodes, i el que sabem que s'havia fet i que s'està fent a Sant Cugat del Vallès.

Sant Cugat del Vallès, que ocupa la segona part de la nostra Moció, tots vostès saben que és un dels monuments més importants del patrimoni arquitectònic català. En els darrers anys la Generalitat de Catalunya ha invertit uns 350 milions de pessetes —«tanto»—, part dels quals, una part molt

considerable dels quals, provenen de l'empresa Catalana de Occidente. Els han invertit en el monument, però no per consolidar i restaurar les parts més degradades de l'immoble en funció de necessitats físiques del mateix monument, ni tampoc per fer un museu, ni posar a l'abast públic el conjunt arquitectònic, sinó que la inversió ha servit per a la construcció de dependències del Centre de Restauració de Béns Mobles de la Generalitat de Catalunya, adscrit –com vostès saben– a la Direcció General de Patrimoni Cultural de la Conselleria. I això s'ha fet al claustre renaixentista del monestir, situat damunt del claustre romànic del segle XII. La construcció d'aquestes dependències, senyores i senyors diputats, en el monestir no només ha comportat la privatització d'un important sector del monument, sinó que evidencien l'escassa idoneïtat física i estructural del claustre per ubicar-hi un centre d'aquesta importància. Amb seriosos problemes d'adaptació i amb una clara hipoteca insalvable d'ampliació dels seus espais a curt termini, ja que la ubicació actual impedirà segurament el creixement físic d'aquest centre.

Senyores i senyors diputats, les obres dutes a terme a Sant Cugat del Vallès han posat a prova la resistència de l'estructura arquitectònica del monestir i de l'edifici fins a cotes de risc considerable. S'han instal·lat equipaments industrials, com maquinària, elevadors, condicionadors d'aire, que podrien haver alterat, que nosaltres creiem, i l'Associació de Veïns del poble ho creu també, que han alterat l'equilibri de l'immoble. S'ha destinat el porxo, senyores i senyors diputats, del claustre superior a espais de treball, el qual s'ha cobert externament amb vidrieres; s'ha modificat la façana per construir-hi un accés de càrrega; es preveu també la utilització de productes inflamables i perillosos inherents a usos semiindustrials del centre, i a la banda del darrere del monestir aquest diputat ha pogut constatar que ja hi ha la plaqueta vermella que hi diu «líquids inflamables».

El mes de juliol del 92, aquest any passat, va sortir a la llum pública les diverses patologies detectades al claustre del monestir de forma repentina: fissures a les voltes, desplaçament de la façana del claustre, etcètera. Va motivar, això va motivar l'apuntament del claustre, així com la prohibició de la seva visita pública. I vostès crec que saben, senyors especialistes en això, segurament que sí que ho saben, que va haver-hi un primer informe encarregat per la Generalitat als arquitectes de la Universitat Politècnica de Barcelona, els senyors Castro i Manyà, on s'alertava del perill d'enrunament del claustre i vinculava la crítica situació amb les obres en curs en el pis que abans els he esmentat. Posteriorment, la Conselleria nega qualsevol vincle entre ambdues qüestions i els arquitectes, curiosament, senyores i senyors diputats, matisen el seu dictamen, un dictamen que pocs dies abans havia estat d'anunciar que hi havia perill.

El nostre grup, senyores i senyors diputats, considera que la Conselleria no ha encertat encara a explicar quina influència han tingut les obres de condicionament del centre en l'agudització de l'estat de conservació del monument, aquest darrer any. Actualment, ni l'Ajuntament de Sant Cu-

gat, ni la Generalitat, cap de les dues administracions, ha donat explicacions convincentes a ningú, ni a les entitats cíviques ni veïnals, ni als partits polítics que li ho han demanat. No han donat explicacions que s'exigeixi una intervenció urgent en el monestir, ni han donat cap explicació sobre la demanda d'una ubicació alternativa del centre.

Per tot això, senyores i senyors diputats, el Grup Socialista vol plantejar en aquest Parlament el greu estat de conservació del monestir de Sant Cugat, que no ha estat objecte de cap intervenció d'entitat per part de la Conselleria en tretze anys –perquè nosaltres considerem que aquesta intervenció no és una intervenció de recuperació del monument, sinó tot el contrari, de fer unes dependències–, i denunciem el fet que l'important esforç econòmic d'aquest *sponsor* s'hagi esmerçat, no per restaurar-lo i rendibilitzar-lo socialment, sinó per construir la seu d'una dependència tècnica de la Conselleria a dins de l'edifici.

Les obres efectuades no han estat de restauració, senyores i senyors diputats, sinó que han servit per construir això que els deia: una dependència de la Conselleria. Permetin-me el símil, però això seria com col·locar un motor d'injecció amb cinc marxes a un 600 pendent de la revisió de l'ITV. (*Remor de veus.*)

I és per aquestes raons abans exposades, senyores i senyors diputats, que el Grup Socialista presenta aquesta Moció, que consta de tres punts, el primer dels quals fa referència a l'àmbit general del patrimoni arquitectònic, en el qual s'insta el Consell Executiu a presentar en la forma més breu possible un pla plurianual de restauració i recuperació pública del patrimoni arquitectònic de Catalunya, i el segon i tercer punts plantegen la necessitat de traslladar el Centre de Conservació i Restauració de Béns Mobles de Sant Cugat del Vallès, i presentar també per a Sant Cugat del Vallès un pla director que tingui en compte el monestir, el recuperi i adreci tot el seu entorn.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ferran. Tampoc s'han presentat esmenes a aquesta Moció, per la qual passem directament a la intervenció dels grups. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, la Constitució espanyola conté al seu article 46 un mandat explícit adreçat als diferents nivells de l'Administració de l'Estat per tal que garanteixi la conservació i es promogui l'enriquiment del patrimoni històric, artístic i cultural. També el Projecte de llei de patrimoni històric cultural català, presentat a aquesta cambra pel Consell Executiu, fixa un marc normatiu que defineix les competències locals i autonòmiques en aquesta matèria. Existeix una diferència sensible entre legislar en defensa del patrimoni i procedir a desenvolupar una acció de govern efectiva en aquesta direcció.

La despesa pressupostària i executada en matèria de restauració arquitectònica, que va motivar la interpellació que

antecedeix la present Moció a debat, és insuficient. Les polítiques de rendibilitat social i econòmica del patrimoni arquitectònic són aïllades i sense una ordenació sistemàtica. La insuficiència de recursos destinats a la rehabilitació, protecció i promoció del patrimoni està vinculada a la manca d'una política fiscal responsable en favor dels particulars i les entitats i associacions que inverteixen en béns culturals.

El Projecte de llei de mecenatge, presentat pel Grup Parlamentari Socialista al Congrés dels Diputats, lluny de corregir aquesta situació, agreuja les actuals disfuncions. Mentre no es desenvolupi una política d'incentius fiscals adients – exempcions fiscals a fundacions i associacions i deduccions fiscals per a les donacions en favor d'institucions i projectes culturals –, ens trobarem en una mateixa situació d'insuficiència de recursos.

Per una altra banda, malgrat aquestes responsabilitats que corresponen, en gran part, al Govern central socialista, caldria desenvolupar a Catalunya una programació en matèria de restauració i rehabilitació del patrimoni arquitectònic, i podríem afegir que també en matèria de rendibilització socio-econòmica, que permeti una distribució dels recursos públics d'acord amb criteris objectius i públics, i no en funció de criteris discrecionals i no poques vegades partidistes del Departament de Cultura.

Per aquestes raons, votarem a favor de la Moció a debat, tot manifestant la nostra preocupació pels possibles efectes negatius sobre els fonaments i l'estructura del monestir de Sant Cugat que podria produir la sobrecàrrega que representen les instal·lacions de l'Escola de Restauració de Béns Mobles, preocupació que ja vàrem manifestar en una pregunta formulada pel nostre Grup Parlamentari al Consell Executiu. El trasllat d'aquesta escola podria ser una resposta immediata a la degradació detectada en els fonaments i l'estructura del monestir de Sant Cugat, que, cal no oblidar-ho, constitueix una de les peces cabdals del patrimoni arquitectònic i cultural de Catalunya.

Amb la votació afirmativa ja esmentada, preguem que sigui considerada per tota la cambra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Per anunciar que nosaltres donarem el nostre suport als tres punts d'aquesta Moció, que considerem necessària i oportuna.

La considerem necessària, aquesta Moció, que té un punt de caràcter més general, un punt que estableix la necessitat d'un pla plurianual de restauració i recuperació monumental a Catalunya, i que pensem que és absolutament imprescindible que s'elabori aquest pla, que és absolutament imprescindible que en tinguem coneixement i que, en definitiva, es pugui establir ja un marc de restauració general dels nostres monuments, del nostre patrimoni arquitectònic al nostre país, tot i tenint en compte que avui sortosament tenim ja en el Parlament de Catalunya el Projecte de llei de patrimoni

cultural, que, certament, ha vingut amb retard, que almenys els grups de l'oposició, nosaltres, Iniciativa per Catalunya, entre d'altres, havíem reclamat reiteradament. Avui el tenim aquí, però no és en absolut contradictori, sinó al contrari, que accions concretes de govern i de planificació de l'acció de govern les impulsem des del Parlament de Catalunya. Per tant, aquest primer punt ens sembla absolutament imprescindible que, amb caràcter general, es fixin aquestes directrius al Govern perquè elabori i tiri endavant aquest pla.

Els altres dos punts fan referència ja a qüestions molt més concretes, molt més específiques, però alhora extraordinàriament urgents, des del nostre punt de vista. El segon punt parla del trasllat del Centre de Conservació i Restauració de Béns Mobles de Sant Cugat del Vallès. He de dir que nosaltres, des de l'Ajuntament de Sant Cugat, els nostres regidors de l'Ajuntament de Sant Cugat, han plantejat això. Han presentat mocions en aquest sentit, perquè em sembla que la necessitat d'aquest trasllat, la urgència d'aquest trasllat, que està perjudicant l'edifici, és absolutament certa, i utilitzant un terme que aquest dies ha sortit molt en el Parlament, respon a una realitat, a la realitat dels fets, que ens ho imposa i que, per tant, seria bo que prenguéssim aquesta determinació –hi insisteixo– amb caràcter urgent, per evitar que es pugui malmetre aquest edifici.

Per altra part, el punt tercer de la Moció, tot i que crec que, com s'ha dit, hauria de ser més explícit, però l'hem d'entendre que està relacionat amb aquest punt segon i que, per tant, fa referència al monestir de Sant Cugat, quan parla de «presentar, en el termini més breu possible, un pla director amb un programa global», el pla director i el programa global entenem que fa referència al monestir de Sant Cugat i, per tant, li donem també el nostre suport, entenent que és bo que en aquest cas, com en altres, es tiri endavant aquest pla per restaurar, per adequar aquest element important del nostre patrimoni monumental i arquitectònic, com també ho és que es faci això amb caràcter general amb els monuments del nostre país, amb els monuments de Catalunya.

Pensem, per acabar, que de cap manera és bo, com s'ha dit –i crec que això recull inquietuds que tenim molts–, que a Catalunya es puguin portar a terme restauracions que tinguin, malauradament, més –l'expressió no és meua, evidentment, però jo també l'he llegida– de «bunyols monumentals» que de restauracions que vagin en el sentit absolutament històric, i, per tant, en relació amb els continguts propis de l'edificació. I em temo que algunes de les que s'estan fent al nostre país malauradament podrien anar en aquesta direcció deplorable. Per tant, entenc que és absolutament imprescindible que donem el nostre suport a aquesta moció, que tiri endavant, que impulsem l'acció del Govern en aquests aspectes generals i també en aquests aspectes concrets, i, per tant, com és obvi, nosaltres votarem favorablement tots i cadascun dels punts de la Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Des de l'escó mateix, i breument, per anunciar també el vot favorable del nostre Grup.

Dir d'entrada i fer referència, com han fet abans altres portaveus, al fet que la Llei de patrimoni ja està en tràmit en aquest Parlament, i, evidentment, això ens permetrà un marc de debat prou important per tractar a fons, i concretament, jo diria, molts dels aspectes que afecten el patrimoni de Catalunya. En aquest sentit, felicitar-nos-en –tot i els retards, evidentment–, però, en tot cas, entenem que amb el marc legal adequat, evidentment, és possible que interpellacions d'aquesta mena i mocions d'aquestes que avui substanciem es puguin evitar.

D'altra banda, dir que nosaltres havíem quedat un pèl desorientats amb el punt tercer, fins al punt que havíem planejat abstenir-nos en el segon, perquè..., bé, traslladar el Centre de Conservació i Restauració de Béns Mobles de Sant Cugat del Vallès, tot i que probablement seria una mesura encertada, si no hi havia una alternativa, doncs, no quedava massa clar, però després de l'explicació que ens han donat, referent al punt tercer, que per nosaltres hauria de ser previ al punt segon, en tot cas, és a dir, primer tenir clar què s'hi vol fer i després, en tot cas, traslladar, però, bé, tanmateix, després de l'explicació entenem que podem votar favorablement els tres punts. Per tant, tot i el matís aquest, que entendríem que seria més lògic primer el tercer punt i després el segon, però, bé, és un matís, en tot cas, poc important i que no ens impedeix de votar a favor del text de la Moció.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Benach. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Salvatella.

El Sr. SALVATELLA: Senyor president, senyores i senyors diputats, en el pròleg del *Catàleg de monuments i conjunts històrico-artístics de Catalunya*, edició de 1990, l'honorable conseller Joan Guitart escrivia: «Pocs arguments són tan contundents per conèixer el passat d'un país i les seves gents com el seu patrimoni monumental, el punt on conflueixen història i art, matèria i esperit. Vet aquí, doncs, una herència valuosa de la qual tots plegats –administracions, entitats i ciutadans– en som dipositaris, una herència que tenim el deure de preservar i donar a conèixer als qui ens seguiran.»

La Llei del patrimoni del 85, tal com va explicar ja el conseller en la interpellació, feia una invasió de competències autonòmiques, demostrada després pel Tribunal Constitucional. Aclarit aquest punt, fa poc més d'un any, s'ha anat preparant la nova Llei del patrimoni històrico-cultural català, el projecte de la qual ha entrat ja al Parlament. Esperem que aquesta llei pugui ser aprovada en un termini relativament breu. Es tracta, com saben els senyors diputats, d'una llei marc, de contingut molt més ampli que el tema que avui ens ocupa.

El diputat senyor Ferran ha parlat llargament en la seva intervenció sobre la interpellació precedent. Jo em limitaré

a donar resposta estrictament en els termes de la Moció presentada. La Moció que han presentat els diputats socialistes planteja tres punts: en el primer s'insta el Consell Executiu a presentar en el termini més breu possible –no podia ser menys– un pla plurianual de restauració i recuperació pública del patrimoni arquitectònic de Catalunya. En el segon punt es demana traslladar el Centre de Conservació i Restauració de Béns Mobles de Sant Cugat del Vallès. En el tercer i darrer punt es vol que es presenti, també en el termini més breu possible, un pla director amb un programa global. M'he permès de repetir-ho perquè quedessin ben clars els termes d'aquesta moció.

Bé, sobre la presentació d'un pla plurianual, tal com es demana, cal dir que la recuperació del patrimoni contempla tant el de titularitat pública com el de titularitat privada. Així mateix, he de fer present que el Departament de Cultura actua ja sobre la base d'una planificació plurianual, d'acord amb els criteris que va exposar el conseller Guitart en la sessió precedent. D'exemples d'aquesta actuació plurianual, en trobaríem molts, però per només citar-ne alguns esmentaré Sant Pere de Rodes –un pla que, per cert, el diputat senyor Ferran l'altre dia va lloar especialment, i avui sembla que se n'ha retractat–, Poblet, el Palau Nou de l'Abat, Montserrat, l'església de Sant Agustí de la Seu d'Urgell, la Seu de Manresa, Vallbona de les Monges, el pla de la vall de Boí... Un llistat que podria ser molt més llarg, escampat arreu de les terres catalanes.

També el Departament preveu la possible necessitat d'haver d'actuar en casos urgents, com ara el tant esmentat claustre de Sant Cugat del Vallès, la nova obertura del qual es preveu per al proper octubre, i en el qual, senyor Ferran, a part de molt arranjament en les teulades, també s'han fet obres en el palau abacial i a la sala capitular, com vostè sap molt bé. És evident que totes aquestes actuacions no poden ser fruit de la improvisació ni de l'atzar. Conèixer i catalogar el nostre patrimoni és el primer pas imprescindible per poder actuar en aquest patrimoni.

El Departament de Cultura ha elaborat, al llarg dels darrers anys, un complet inventari comarca per comarca. Fruit d'aquest treball són diverses publicacions en poder dels senyors diputats, entre les quals destaquen el ja citat *Catàleg de monuments i conjunts històrico-artístics de Catalunya*, i també la col·lecció de volums dedicats al patrimoni de cada comarca, de la qual han sortit ja força volums.

Respecte al trasllat del Centre de Conservació i Restauració de Béns Mobles, cal dir que és criteri del Departament que els espais dels monuments tinguin, en la mesura de les seves possibilitats, una utilitat pública i de caràcter cultural. La ubicació de l'esmentat centre al monestir de Sant Cugat respon a aquest criteri i potencia el mateix monument. Creiem que és una ubicació òptima per al que són les seves funcions. D'alguna manera, són els mateixos plantejaments que porten a intentar fer de Sant Pere de Rodes, per exemple, un centre de trobada dels simposis de cultura i art medieval. Les activitats de restauració i conservació de béns mobles a Sant Cugat es desenvolupen a plena satisfacció, i

no fan preveure, a curt o a mitjà termini, la necessitat d'un trasllat. Com a dades complementàries, però no per això menys importants, podria aportar el posicionament favorable de l'Ajuntament de Sant Cugat –l'alcalde del qual, aquí present, en pot donar fe–, i, en forma unànime, del mateix Patronat del Monestir, integrat per representants de moltes entitats ciutadanes.

Respecte al tercer punt de la Moció, he de dir que l'actualització de les dades de l'inventari de monuments i del seu estat real, a cada moment i de manera constant són la base per a la planificació de les actuacions de restauració. Aquesta necessitat queda coberta amb les actuacions de caràcter plurianual. La redacció d'un pla director global, no la considerem convenient, ja que es tracta d'una mesura que no garanteix res si no va acompanyada de recursos. Per altra banda, la redacció d'un pla global podria suposar una veritable hipoteca davant la necessària flexibilitat d'actuació per atendre situacions urgents o imprevisibles. Previsions com aquesta que es demana a molt llarg termini poden representar també un fre a futures orientacions en qüestió de patrimoni. En aquest sentit, la publicació d'un pla global podria ser contraproductiu i crearia unes expectatives que, en el cas de no haver-hi recursos suficients, donarien lloc a una sensació general d'abandó, de desatenció i, fins i tot, de frustració.

És per tots aquests arguments exposats, senyor president, senyores i senyors diputats, que anuncio el vot negatiu del Grup de Convergència i Unió a la Moció presentada, a tots els seus punts. El diputat senyor Ferran ha fet diverses afirmacions –unes més encertades que altres, al meu criteri– referint-se al patrimoni arquitectònic. Espero haver donat resposta als seus requeriments; si no fos així, si alguna cosa, a pesar meu, hagués quedat en la foscor o en l'oblit, em permeto de suggerir-li la possibilitat de poder-ho tractar en la ponència de la futura llei de patrimoni.

L'artista i pensador Joaquim Torres Garcia –català nat i mort a Montevideo– deia que l'art era l'ofrena que fa l'home etern a l'home que passa. «Gaudeix d'una certa eternitat» –deia– «dins el nostre viure finit el que ve d'aquell home perdurable que hi ha en tots nosaltres: el sant que ha purificat sa vida, l'home just que ha fet prevaler el que havia de ser, l'altruista que ha treballat pel millorament humà, l'artista que en allò conegut ens ha revelat el desconegut, el poeta que ha dit més del que sabem.» Obra de sants, de justos, d'altruistes, d'artistes, de poetes, tal vegada, el nostre patrimoni és aquí, dempeus, i espera la llei que garantirà la seva continuïtat i el seu avenir. En la futura llei del patrimoni històric-cultural català podem fer realitat, entre tots plegats, aquesta ofrena que fa l'home etern a l'home que passa.

Senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Salvatella. Passem a la votació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb el text de la Moció, es volen posar drets?

Les i els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Moció ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general pel que fa a la contaminació atmosfèrica de Catalunya

Passem al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la política general pel que fa a la contaminació atmosfèrica de Catalunya, presentada pel diputat senyor Rafael Madueño, del Grup Socialista. Té la paraula.

El Sr. MADUEÑO: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'altre dia posàvem èmfasi en la preocupació mundial que existeix sobre l'augment de la contaminació atmosfèrica, contaminació que afecta la salut del planeta i la salut de les persones, i que, per tant, des de tots els organismes, des de totes les instàncies, ja siguin legislatives o siguin de govern, es plantegen mesures, mesures que han de ser de totes totes urgents, perquè no poden esperar, perquè afecta, com dic, la salut del planeta i la salut de les persones. Informes, fins i tot, de la mateixa Generalitat de Catalunya, del Departament de Medi Ambient, ens indiquen que en el nostre país la contaminació atmosfèrica és un problema greu; ho dèiem ja quan es va aprovar la Llei, però sobretot els informes indiquen que en més de divuit ciutats de Catalunya, en més de divuit ciutats de Catalunya –informe del Departament de Medi Ambient– se superen els nivells límit, els nivells límit, que estan molt per sobre dels nivells guia que fixa la Comunitat Econòmica Europea; els nivells guia serien els desitjables, els nivells que hauríem de tenir perquè poguéssim viure en un ambient bo per a la salut de les persones i del sistema. I tenim aquestes divuit ciutats d'aquesta forma des de fa molt de temps, no des de fa dos dies o des de fa uns mesos. I és paradoxal que des de l'any 83, que ja detectàvem aquesta situació, i, segons el senyor conseller ens deia l'últim dia, anava millorant, i si anava millorant sense prendre mesures, vol dir que estava molt pitjor, o sigui, que partim d'una situació de contaminació realment molt greu, i veiem que el mínim que s'hauria de fer, que és complir la llei, ni això es fa.

I és paradoxal que haguem de presentar una moció avui, aquí, per tractar d'indicar-li al Govern que compleixi la llei. I és paradoxal perquè què li diríem nosaltres, què li diria la justícia a un ciutadà que no complís la llei? Si no complia la llei, possiblement aniria als tribunals i se li aplicaria la llei. En aquest Parlament –jo ja ho he dit moltes vegades– sobre els temes mediambientals, no una, dues o tres lleis s'incomplixen sistemàticament, i no un any, ni dos, ni tres, ni quatre. L'altre dia ja ho manifestava, que el mínim que s'hauria d'haver fet, que és el mapa de vulnerabilitat per veure la situació en què estàvem, que la llei indicava que s'havia de fer l'any 1985, avui dia no està fet. I és que la llei ho deia claríssimament. Què deia la llei? «Abans de dos anys, el

Departament de Política Territorial i Obres Públiques» —ara substituït pel Departament de Medi Ambient— «ha d'elaborar el mapa de vulnerabilitat i capacitat del territori.» Llei 12/83, del 21 de novembre del 83. Es complia el termini el 25 de novembre del 85. Han passat vuit anys i encara no..., bé, falta molt poc perquè es compleixin els vuit anys. Senyor Escudé, sembla una cosa bastant ridícula —penso jo—, sembla que siguin uns mesos menys o uns mesos més, quan estem parlant d'un tema tan important com és el tema de la contaminació atmosfèrica, que afecta la salut de les persones.

I nosaltres què fem amb aquesta Moció? Els tornem a demanar que, per favor, compleixin el que diu la Llei, compleixin i presentin aquest mapa de vulnerabilitat. Però no és per una prujia, simplement, que compleixin la llei; és que fer aquest mapa significaria, ni més ni menys, que determinar quines són les zones que s'haurien de classificar com a zones de protecció especial i que a partir de la declaració de zones de protecció especial —que són totes aquelles que sobrepassen els límits d'emissió, i com a mínim són aquestes divuit ciutats que vostès mateixos indiquen—, es declari zones de protecció especial, es facin els plans d'actuació i a partir dels plans d'actuació es destinin els fons, es prenguin les mesures per reduir, per reduir, per eliminar aquesta contaminació atmosfèrica que pateixen els ciutadans d'aquestes ciutats contaminades.

Des de l'any 85 —o des de l'any 83, si vostès ho volen—, a pesar que s'han superat els límits que fixava la Llei, haurien d'haver declarat aquestes zones de protecció especial, i vostès només en van declarar dues, el 85. Però és que el menyspreu que es fa, a vegades, dels mecanismes que fixen les lleis, els van portar que els obligaven que en un any s'havia de fer el pla d'actuació de la ciutat de Montcada —que superava molt els límits de la contaminació—, de la ciutat de Cassà de la Selva, i es va superar un any, dos, vuit anys, estem al 93 i no s'ha fet el pla d'actuació. I això, què significa? Doncs significa que, si no es fa el pla d'actuació, es perd la qualificació de zona de protecció especial i, per tant, no hi ha cap zona de Catalunya, en aquests moments, que se li pugui aplicar un pla d'actuació de mesures per corregir la contaminació atmosfèrica.

I el que els demanem en la nostra interpellació és que, per un cantó, compleixin els requisits que diu la Llei, però no per una prujia legalista: és per una prujia, ni més ni menys, de protegir la salut de les persones. I en aquests moments no existeix cap ciutat del nostre país que estigui declarada zona de protecció especial, malgrat que els nivells de contaminació superen de molt els límits permesos.

I els demanem que les declari i, fonamentalment, per què? Els demanem que declari aquestes zones de protecció especial perquè, a partir de la declaració, es pot crear el fons de protecció de l'ambient atmosfèric i destinar-hi els fons necessaris per reduir aquesta contaminació. L'altre dia el conseller Vilalta va fer una actuació que jo no sé com qualificar-la, perquè, que un conseller no sàpiga si existeix o no existeix el fons de protecció de la contaminació atmosfèrica

és bastant greu, perquè significa que no sap quines mesures s'estan prenent en aquests moments per reduir la contaminació de les nostres ciutats. I em va dir que estava creat. I, és clar, el que possiblement no sap el senyor conseller és que la dotació del fons de la protecció de la contaminació atmosfèrica es dota amb els pressupostos de la Generalitat. Jo, que segueixo —segueixo mínimament— què són els pressupostos de la Generalitat, no he vist enlloc —enlloc dels pressupostos de la Generalitat— on està dotat aquest fons de la protecció de la contaminació atmosfèrica.

Però encara més: si es donen subvencions per part de la Conselleria —que es donen— i no estan declarades zones de protecció especial les ciutats a les quals es donen, poden entrar en col·lisió amb els problemes de la Comunitat Econòmica Europea, perquè són possibles subvencions que provoquen la competència deslleial i poden tenir problemes per al tema de les subvencions que no estiguin dintre de les zones de protecció declarades.

I és que, és clar, tot això és el que es preveia l'any 83, amb mesures concretes, amb mesures amb molts criteris raonables, amb criteris —jo crec— molt ben pensats, aquest Parlament ho va decidir l'any 83. És que aquest Parlament, en els temes de medi ambient, en els temes ambientals, jo crec que ha estat un dels parlaments més progressistes, més avançats a l'hora de plantejar els problemes, i crec que fins i tot la majoria de lleis s'han aprovat per consens. Però és tal la voluntat del Govern, després, de no complir-les, que cada vegada que sortim aquí —jo hi he sortit moltes vegades, i altres diputats— a exigir que això s'apliqui, que es facin mesures de govern, ja no de legislació, sempre la resposta és la mateixa: «No es preocupi, modificarem la llei.» I així tenim que la Llei de residus s'ha modificat quatre vegades. I ara ens proposen la cinquena modificació de la Llei de residus, sense haver-se aplicat mai. La de contaminació atmosfèrica, des de l'any 83 que no s'aplica: no m'estranyaria gens que d'aquí a uns dies el conseller Vilalta ens portés una altra modificació de la Llei de contaminació atmosfèrica, que no s'ha modificat l'actuació del Govern en tant que representa una actuació decidida per reduir la contaminació atmosfèrica del nostre país.

I jo crec que avui és un bon dia per parlar dels temes ambientals, i de la gestió del medi ambient en el nostre país. Avui —les senyores i els senyors diputats suposo que ho saben— és el dia de la Terra, el dia que a nivell mundial ens preocupem i ens hauríem de preocupar més dels problemes mediambientals que afecten el planeta. Però no el planeta en genèric, aquelles coses etèries que a vegades contemplen les lleis, sinó els problemes concrets del planeta, que pateixen els ciutadans i les ciutats i els països, i en concret Catalunya. I d'això és del que vostès possiblement s'obliden, el dia de la Terra, i se n'obliden tots els dies de l'any. I jo crec que avui és un bon dia per recordar que el més important seria que vostès no només donessin suport a la Moció que els presentem, que és el compliment de la Llei, sinó que modifiquessin —modifiquessin— la seva actitud per millorar la qualitat ambiental. I no sols els ho agrairan el Partit Socia-

lista i els partits de l'oposició, els ho agrairan sobretot els ciutadans que pateixen aquesta contaminació.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Madueño. Tampoc hi han esmenes al text de la Moció. Poden intervenir els grups. En primer lloc, el Grup Popular. La senyora Montserrat té la paraula.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Seré molt breu, i voldria dir a l'il·lustre diputat que compartim i estem d'acord amb el contingut de la seva Moció, que personalment vaig escoltar tota la interpellació que vostè va fer i, evidentment, en la rèplica al conseller va deixar vostè ja molt clar quins serien els punts de la propera Moció que avui estem debatent. En aquell moment vostè va parlar de quatre, en són cinc; els quatre, les mesures més urgents, però, evidentment, hi estem d'acord. Tenint en compte, com vostè molt bé ha dit, que avui és el dia de la Terra, crec, il·lustre diputat, que la sensibilitat d'aquesta cambra se l'emportarà vostè i la seva Moció; per tant, tindrà el recolzament de tot el plenari.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, el senyor Farrés té la paraula.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. Per anunciar que Iniciativa per Catalunya hi votarà a favor, i hi votarà a favor perquè dilluns passat feia, precisament, catorze anys que es va produir la democratització dels ajuntaments. En aquells moments la situació de pobles i ciutats, fonamentalment, les preocupacions, giraven entorn de la falta d'equipaments. Avui, al llarg de tot aquest temps, s'han anat equipant les ciutats, s'han anat estructurant, i han sortit noves preocupacions, noves sensibilitats, noves demandes. És evident que el gruix important d'aquestes noves sensibilitats i d'aquestes noves demandes giren entorn dels temes mediambientals. Si les administracions municipals, al llarg de tots aquests anys, han fet un esforç per augmentar la confortabilitat de les nostres ciutats, toca ara als altres nivells que tenen altres responsabilitats, correspondre per fer possible que els nostres pobles i ciutats, i especialment aquests més afectats, puguin estar en condicions que realment puguem viure i conviure en condicions.

És per tot això, i aquesta reflexió genèrica que feia el senyor Madueño, que nosaltres també fem nostra, que hi votarem favorablement.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tal com s'ha dit, els problemes de contaminació atmosfèrica tenen una dimensió bastant més important de la que generalment els atribuïm. Els grans problemes mundials en aquests moments són produïts per la contaminació atmosfèrica, tant a la capa de l'ozó com el que s'anomena «efecte hivernacle», són derivats dels problemes de la contaminació atmosfèrica, i, per tant, creiem sovint

que a aquests temes no es presta prou atenció o, si més o no, la que caldria que tinguessin.

A més a més, no hi ha una desvinculació, sinó que hi ha una vinculació important entre el que és la contaminació atmosfèrica i la salut dels ciutadans del lloc on poden produir-se episodis de contaminació. Un exemple, per exemple, seria el de la pols de soja que es va produir fa un cert temps aquí a Barcelona, i que va produir un important increment dels casos asmàtics, o altres que s'han produït al llarg de la història, o a Montcada i Reixac, on s'ha produït més d'una situació d'aquest caire.

Tenint en compte, per això, en el marc en què estem i baixant al tema del Govern de la Generalitat de Catalunya, ens trobem que el tipus de política que es practica no és, des de l'òptica del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, doncs, no és la que pertocaria o no és suficient. I els diré per què. Si bé és veritat que l'any passat, per exemple, es van comprar algunes unitats de control de contaminació atmosfèrica, per exemple, no sabem encara cap resultat sobre el que s'ha obtingut d'aquestes unitats de control en el que fa referència, tant a l'ozó com a la pluja àcida, que va ser el motiu pel qual es van comprar aquestes unitats. Ha passat més d'un any des que es van comprar, i encara no en tenim cap resultat.

Tampoc s'ha actualitzat, per exemple, algunes d'aquestes unitats, que eren de control manual, i que estan situades en llocs estratègics, com poden ser Cercs, i això fa que, per exemple, no surtin els resultats d'aquestes unitats de control de la part de Cercs que, com vostès saben, és una de les zones més susceptibles d'estar afectada per pluja àcida o per elements àcids, diguem-ne, directes, fins i tot al marge de la pluja pròpiament dita, i el que es fa és dir: «No es donen dades sobre aquestes estacions perquè no estan actualitzades.» És a dir que es treu de sobre el problema. I ens trobem també altres unitats de control que estan situades en llocs que les fan inútils, que el fet que existeixen com a tals no serveix perquè se'n pugui treure una informació que sigui la que correspon a la seva funció. Així, doncs —i cal dir que aquests elements de control són cars—, el que estem fent és una sèrie d'inversions que no són adequades o que no se'n treu el rendiment que caldria que se'n tragués, ja que es fa. Però és que, a més a més, són insuficients. A mi no m'estranya que no s'hagi fet un mapa de vulnerabilitat, tot i que s'infringeixi la llei, i és perquè realment ho tenen molt difícil. Ho tenen molt difícil perquè els elements que hi han per poder fer-lo són insuficients. Ja he dit que s'han comprat algunes unitats; dic també, però, que són insuficients.

Així doncs, des d'aquesta òptica, caldria realment aprofitar tota la disponibilitat que hi hagi actualment, i per tant ens sembla adequat que un dels punts de la Moció parli del recolzament de la gestió a l'Administració local, o parli de dotar-los econòmicament suficient, o que es treguin, diguem-ne, els beneficis que li pertocarien de tenir a aquesta estructura. I que tota aquesta estructura s'integri, amb la finalitat de poder anar construint el que seria aquest mapa.

Compartim també el que s'ha comentat sobre el no-compliment de la Llei de protecció atmosfèrica en general, i s'ha tret el cas, una mica paradigmàtic, de Montcada i Reixac. Miri, nosaltres vam presentar, el nostre Grup Parlamentari, vam presentar una proposició no de llei a la Comissió de Política Territorial, deu fer més o menys tres mesos, sobre aquesta ciutat, i diguem que vostès no van considerar adequat votar favorablement. Fa deu anys —deu anys— que Montcada i Reixac es considera una zona de protecció especial, i que està pendent d'una signatura de l'informe econòmic que —ara, actualment, abans no existia— està en el Departament de Medi Ambient! Només hi falta una signatura! Fa deu anys que està aquesta signatura pendent —jugant amb el doble sentit de la paraula—, i així estem. I així estem: que no tirem endavant; ni tan sols quan es fa un estudi, es decideix que efectivament és una de les zones que cal una protecció especial, com ara ha sortit, en relació amb l'últim informe de la Generalitat, a divuit ciutats més, però això no és motiu suficient, això no és motiu suficient perquè s'aprovi l'import econòmic, sinó que el que s'ha fet és donar uns milions, molts menys dels que li tocaven, perquè no sigui dit que no es fa res.

En aquest sentit, doncs, creiem que, realment, sí que hi ha un incompliment real de la legislació.

D'altra banda, d'altra banda, s'haurien d'utilitzar dos..., davant de la problemàtica de la contaminació atmosfèrica, s'haurien de tenir dues línies d'actuació del Govern. Una, la de reducció, lògica; és a dir, si ens estem situant, en un percentatge important de municipis a Catalunya, per sobre dels límits admesos en contaminació atmosfèrica, caldria incidir sobre la reducció i, per tant, tenir un control —com també es reflecteix en la Moció— sobre les emissions que es fan en origen industrial, que són les més importants i les que més incideixen en aquest tema. Caldria fer una mesura de prevenció, com es fa en altres elements, i caldria donar una informació pública sobre el que es va obtenint, perquè té, com ja he dit abans, una incidència clara i directa sobre la salut humana.

En aquest sentit, també nosaltres entrem una proposició no de llei en la qual es demana que s'augmenti aquesta informació i que s'informi els grups de risc. I aquí es podria marcar una mica el que és Catalunya i el que són els estats avançats. En els estats avançats hi han uns índexs que relacionen els elements de contaminació, que van associats al tipus de malalties que poden potenciar, i, aleshores, es diu: miri, doncs, amb el quadre que tenim de contaminació atmosfèrica, es recomana, per exemple —també perquè és el cas paradigmàtic—, als asmàtics que avui no surtin al carrer. Aquests índexs aquí no existeixen ni es té intenció de tirarlos endavant.

Vostès tindran l'oportunitat de votar una cosa tan coherent com aquesta perquè també ho han entrat per proposició no de llei, però el que volia dir, en definitiva, és que hi ha un bon grapat d'elements que millorarien la qualitat ambiental, que millorarien la qualitat de vida, que afavoririen el benestar de la ciutadania, que vostès poden fer i que no

fan, i que ni tan sols aprofiten les lleis vigents com perquè això sigui així.

En aquest sentit, doncs, entendran que és molt difícil no votar favorablement aquesta Moció, i, per tant, el vot del nostre Grup Parlamentari, doncs, serà positiu.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Portabella. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Gavín.

El Sr. GAVÍN: Gràcies, senyor president. Avui..., sempre tinc un vici com a parlamentari, i és dir que seré breu. Avui em temo molt que no seré excessivament breu, perquè de les intervencions prèvies...

El Sr. PRESIDENT: Deu minuts, eh?

El Sr. GAVÍN: Sí, senyor president; sempre dintre dels marges reglamentaris. De les intervencions prèvies, en podria treure diferents conclusions. El diputat que ha presentat la Moció, el senyor Madueño, ens ha parlat de moltíssimes coses, a part de la contaminació ambiental, però, fonamentalment, pel que es refereix al text de la Moció i pel que es refereix als temes estrictes de contaminació ambiental, no ens ha dit res nou, absolutament res nou, del que es va parlar en la interpellació.

Pel que fa al representant d'Esquerra Republicana, que he pres algunes anotacions, trobo que hi ha hagut alguns punts interessants, sobre els quals jo, combinant els motius tècnics i estrictes de la literalitat de la Moció, per donar resposta pel que fa al nostre posicionament, i combinant algunes de les altres apreciacions que s'han fet per l'altre portaveu —pels altres portaveus—, fonamentaré la meua justificació de vot, fonamentada en el fet que és cert que hi ha algunes mancances i alguns incompliments, però fonamentada també en el fet que —s'ha qualificat abans que aquest Parlament és el parlament més progressista pel que fa a la política mediambiental—..., també la fonamentaré en una cosa que avui no és discutible i és comparable, i és que la política de la Generalitat en qüestions mediambientals, especialment des del moment en què es posa en marxa la Conselleria de Medi Ambient, és una política claríssima, pionera i capdavantera en tots els camps. I, per tant, combinant aquests dos aspectes, justificaré el fet que nosaltres no donem suport a la Moció. Ho justificaré, i espero que..., segons quins signes externs es reservin per al final de la meua explicació, per si de cas puc convèncer algú de la solidesa dels meus arguments.

Jo em cenyiré, tal com he dit, pel que fa a la part literal de la Moció, en el mapa de vulnerabilitat, per exemple. He dit abans que el company d'Esquerra Republicana ha esmentat aquest fet; ha parlat d'una xarxa insuficient i que aquesta xarxa insuficient, per tant, no permetia, de fet, un mapa en condicions, cosa que també reclama l'altre portaveu.

Bé, anem per passos. Per poder fer aquest mapa —jo suposo que el senyor Madueño n'és plenament conscient, d'això, i ho coneix; si no, podem fer-ne una repassada molt

ràpida—, calen unes dades històriques dels nivells de qualitat de l'aire, mínim cinc anys; unes dades històriques dels paràmetres meteorològics, entre vint i trenta anys; un registre actualitzat de dades d'emissió dels principals focus potencialment contaminadors de l'atmosfera; un inventari actualitzat de les càrregues d'emissió de les fonts industrials domèstiques i de trànsit; elements i espais naturals protegits, etcètera, etcètera. Aquests són els elements necessaris per fer els mapes. Doncs bé, tots aquests elements no s'han disposat i no es disposen en la immensa majoria de les ocasions, i no s'han disposat perquè la xarxa s'ha anat completant durant tots aquests últims anys però no ha permès tenir totes aquestes dades amb la perspectiva històrica que s'exigeix. A més a més, si tenim en compte que una part d'aquesta xarxa..., que aprofita instruments, doncs, que, tal com explicava el portaveu socialista, havien estat posats en marxa per ajuntaments, l'entitat metropolitana, etcètera, alguns d'ells són de tecnologia antiga i d'un rendiment no tan eficaç com els més moderns que s'han posat en marxa en l'actualitat.

D'aquest conjunt d'informació, que és d'origen molt divers, hi insisteixo, se n'ha de disposar amb la quantitat necessària i imprescindible per poder disposar d'aquests mapes, i, per tant, sí que hi ha un cert incompliment, però és un incompliment que en tot cas no és una voluntat del Departament, sinó que s'han ficat en marxa tots els instruments necessaris perquè aquests mapes es puguin fer.

En l'actualitat, la situació d'aquests mapes és la següent: en el 87 es va fer el mapa del Baix Llobregat, que s'està actualitzant amb les dades dels nous elements que s'han incorporat a la xarxa. Del Tarragonès, el Baix Camp, l'Alt Camp, Garraf i Penedès, estan en elaboració, i també s'estan actualitzant amb dades des de l'any 88 fins a l'actualitat, complementades amb les dades dels nous instruments que s'han posat en marxa en aquests últims anys. També en complementació està el Vallès Oriental, Occidental i la Selva, des del 91. Barcelonès i Maresme estan en elaboració. I així continuariem, fins a un total de pràcticament tot el territori, en el qual s'està treballant intensament per poder, des del moment en què s'ha sigut capaç de disposar de les dades, tenint present les xarxes que preexistien i la complementació de la xarxa que ha fet el mateix Departament, poder elaborar aquests mapes.

Està previst que aquests mapes, els que estan en procés d'actualització, que són la seva immensa majoria, es sotmetin a aprovació dins l'actual exercici de l'any 1993.

Pel que fa al segon punt, es parla de l'Administració local, el recolzament que se li hagi de fer a ella mateixa per les seves tasques de vigilància i control, etcètera, etcètera. Jo, el que els podria dir és que, efectivament, la Llei 22/83, de protecció del medi ambient, atribueix a les corporacions locals la participació amb els òrgans de la Generalitat en el control de l'emissió o immissió de contaminants. Aquesta participació es concreta respecte a la vigilància de la qualitat de l'aire en la seva integració com a centres d'anàlisi i, en el seu cas, com a centres de recepció de dades, en la xar-

xa de vigilància i previsió de contaminació atmosfèrica a Catalunya, sempre que compleixin els requisits que determina aquesta normativa. La cooperació del Departament es materialitza a través de convenis, i aquests convenis componen diferents elements, en els quals el Departament es fa càrrec de les despeses de la gestió i manteniment dels elements de vigilància i els ajuntaments es fan càrrec de les despeses de llum, telèfon i assegurança. Suposo que vostè també ho devia conèixer. Aquesta és una de les maneres de col·laboració amb els ens locals.

Respecte al punt b), el Govern de la Generalitat, a iniciativa pròpia o bé de les mateixes entitats locals afectades..., en procés de declaració com a zones de protecció especial tots aquells sectors del territori que precisin, ateses les determinacions legals i segons prediccions sobre l'avaluació dels nivells d'emissió, la declaració de zona de protecció oficial.

A aquest efecte, només assenyalaria que al DOGC 1732, del 14 del IV del 93, es publica l'anunci per a la declaració com a zona de protecció especial d'una àmplia àrea territorial del Baix Llobregat. Però aquí, si jo pogués disposar del temps suficient, m'agradaria entrar a detallar la complexitat d'aquesta declaració, la diversa normativa que implica i els requisits que es demanen, a les zones que superen els límits previstos, perquè es puguin declarar zones d'atenció especial.

Per exemple, respecte a l'ozó, si ens guiem per la directiva 92/72, aquesta zona àmplia del Baix Llobregat, que incorpora la immensa majoria d'aquestes divuit ciutats que vostè anomenava, no es declara zona de protecció especial, atès que els valors de l'ozó estan dins dels índexs, i aquests són valors orientatius.

Respecte a l'àcid sulfhídric, la legislació de referència és el Reial decret 833/75, i per declarar zona de protecció especial s'ha de sobrepassar el valor de la mitjana de vint-i-quatre hores, quinze vegades en un any o deu en un semestre. Suposo que vostè també ho deu conèixer, això.

I, per tant, les dades individualitzades o aïllades que sobrepassin els límits de referència, segons les normatives a aplicar, no són suficients per declarar determinades zones de protecció oficial. Respecte als fums negres, podríem fer les mateixes valoracions, i respecte a les partícules en suspensió també les podríem fer.

Senyor president, tot i que tinc el llum tapat, sento..., i, per tant, dono per entès que dispenso de poc temps.

Els podria donar, per tant, l'explicació corresponent a aquests altres elements. Per tant, les conclusions que es podrien treure de l'explicació del senyor Madueño —que, si em permet, són un pèl catastrofistes—, segons la normativa vigent, ja li he dit: les dades aïllades que sobrepassin aquests límits no justifiquen la declaració de zones de protecció especial. A pesar d'això, hi ha el cas de Montcada i Reixac i de Cassà de la Selva, que és prou conegut, i hi ha tota una sèrie de llistats —que jo, si volen, després els ho puc explicar personalment per no allargar el meu temps— de zones que estan en estudi de ser declarades de protecció oficial, i, per tant, de prendre totes aquelles actuacions que siguin neces-

sàries per lluitar contra aquest problema; un problema que és realment molt greu.

Ara bé, respecte a aquests dos casos que hem parlat abans, Montcada i Reixac i Cassà de la Selva, és cert també allò que ha estat dit en algun cas: que es van sobrepassar els terminis i, per tant, no es va fer un pla en el seu temps. El que també és cert, el que també és cert és que el mateix Departament ha establert aquells mecanismes per prendre mesures. Les mesures no s'han deixat de prendre; primer. Segon, no són mesures que s'han definit també d'aquella manera de dir «anem a tapar forats». També els puc explicar després tot un llistat de subvencions a empreses que han signat convenis perquè facin inversions en millora de les seves emissions, les xifres, i això representa aproximadament un volum d'inversió de 700 milions de pessetes, pel cap baix.

Jo no dispenso ara ja de més temps; no em voldria allargar excessivament. També els podria fer una relació de tota la xarxa de vigilància i previsió de contaminació, amb tots els elements que hi ha –inclosos els de la central tèrmica de Cercs, que ja han estat anomenats–, per justificar que ja, en aquests moments, disposem d'una xarxa suficient.

I, per tant, amb tots aquest arguments, en el que jo m'haig de ratificar és en la intervenció del conseller de fa quinze dies: nosaltres hem partit d'una situació molt negativa i una situació que no disposava de prou elements de base com per actuar. I per actuar, tal com deia el mateix conseller, ens calia el diagnòstic i les dades. Per a aquestes dades, ens calia una bona xarxa; ara ja la tenim, però abans no la teníem.

Amb aquestes dades s'estan realitzant els mapes i estan ja en estudi les zones de protecció. I amb aquest esquema, que és un esquema ambiciós i que respon a la voluntat del Govern de lluitar en contra d'aquest tema –insisteixo en aquest sentit: comparativament és una política pionera i capdavantera–, nosaltres justifiquem el nostre vot contrari a una moció que pretén demostrar que el Govern està assegut a la cadira veient l'espectacle de la contaminació ambiental que és tan preocupant, però que per contra, nosaltres entenem que hi ha al darrere una política que donarà els seus resultats molt aviat i que respon a les necessitats del país.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gavín.

Passem a la votació.

Senyores diputades i senyors diputats que estiguin d'acord amb el text de la Moció, es volen posar drets?

Les i els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Moció ha estat rebutjada per 22 vots a favor, 48 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de les seves obligacions fiscals envers els ajuntaments

Passem ara al dinovè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre el compliment de

les seves obligacions fiscals envers els ajuntaments, presentada pel diputat senyor Antoni Farrés, que té la paraula per presentar-la.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats. A la sessió anterior es va substanciar una interpellació que en llenguatge planer consistia a preguntar: pensa el Govern de la Generalitat pagar els impostos dels ajuntaments? I aquest no és un tema ni marginal ni és un tema corporatiu. Nosaltres entenem que és un tema que afecta l'essència de l'estat de dret, perquè molt ens temem que –tal com indica el senyor Camps– el pensament del Consell Executiu, més enllà del que disposi el dret positiu és de no pagar els impostos als ajuntaments.

Què és el que ens va contestar la consellera, l'honorable consellera de Governació en la seva resposta? Que no li semblava correcte que es meritessin impostos entre administracions; que hi havia una discussió en el cas de l'impost de béns immobles entre valor cadastral i valor administratiu; per tres vegades va fer referència a la ciutat de Sabadell com si fos només un problema centrat en aquella ciutat, i en l'impost de béns immobles i que els valors, en aquell cas, estaven recorreguts.

Mirin, a mi em pot semblar bé o no em pot semblar bé que es meritin impostos entre administracions, però la legislació, avui, el dret positiu, avui, és que en determinats casos es meriten impostos entre administracions. I l'Administració autonòmica ha de pagar els IVA, quan fa obres, a l'Administració central, de la mateixa manera que entenem –el nostre Grup– que la Generalitat, en determinats casos, els que estan previstos en la llei, ha de pagar els impostos de construccions d'obres, han de pagar els impostos de béns immobles i han de pagar determinades taxes.

Tercer, no és un tema ni reduït a l'impost de béns immobles. Aquí tinc una carta, per exemple, del conseller de Benestar Social, dirigida a l'alcalde de Tremp –per tant, tampoc és un tema de Sabadell– en què es diu: «Escolti, ens ha sorprès molt que ens reclameu el pagament per una llicència d'obres, per unes obres d'una ampliació d'un casal d'avis, ja que aquests centres beneficien molt els ciutadans, i, per tant, sempre hem tingut una exempció econòmica en la forma que reglamentàriament és procedent, o bé s'han buscat fórmules compensatòries equivalents per part d'ajuntaments.»

Escolti, a mi em sembla molt bé això, però el problema és un altre: ni en els casos de les donacions hi ha exempcions totals de temes fiscals, ni en les inversions en cultura, que beneficien els ciutadans, hi han exempcions fiscals; en tot cas, si s'aprova la llei de mecenatge. I, per tant, aquest és un problema de dir si les lleis es compleixen o no s'han de complir.

Com que es va dir que estava recorregut, aquest diputat, en la seva condició d'alcalde de Sabadell, ha demanat un certificat al Centre de Gestió Cadastral per veure si hi havia algun recurs allà, i en la resposta, que, a més a més, vaig fer arribar a la senyora consellera, se'ns diuen tres coses: primer, que en el cas de Sabadell no hi havia recurs; segona,

que altres ajuntaments l'han presentat, per tant; tema general; tercer, que en aquests casos s'ha denegat, eh? Diu: «...d'aquesta gerència, en sollicitud d'aplicació de valor administratiu en lloc del cadastral..., recursos que han estat desestimats.» Per tant, en la via administrativa, la posició del Centre de Gestió Cadastral i Cooperació Tributària de la resta de província de Barcelona és una posició clara.

Per tant, tenim centrat el problema aquí. Pensa la Generalitat pagar els impostos als municipis? I aquest és un tema que condiciona les relacions entre Generalitat i Administració local, i si no hi estem d'acord, aquesta és una cambra legislativa amb representants a altres cambres legislatives: impulsem les reformes legislatives. El que no es pot fer —que això és el greu de la situació— és dir: «no pago perquè no hi estic d'acord»; si això és així, estem fent una crida a la insubmissió fiscal, perquè una persona física o jurídica que consideri, per les seves raons, sense estar en la via jurisdiccional, dir: «jo no pago perquè no em sembla bé» i que, a més a més, hagin esdevingut fermes, aquests impostos...

Però, a més a més, en el cas de l'impost dels béns immobles, què és el que passaria si prosperés el plantejament de la Generalitat? Una de dues, o que en cascada altres propietaris de «vivendes» de protecció oficial que tenen de pagar els impostos de béns immobles pel seu valor cadastral, acollint-se al mateix argument poden, al seu torn, demanar la modificació d'aquests valors amb les repercussions en cascada respecte de les hisendes locals; o, quina incongruència tan gran quan, si algun dia —i espero que sigui així—, el departament corresponent aconsegueixi regularitzar la venda de moltes d'aquestes «vivendes» als actuals inquilins, perquè aquestes «vivendes» no són de lloguer; és perquè hi ha un embolic que s'ha d'aclarir com es fa el document de compra-venda, l'endemà d'escripturar. Aquell veí que serà el nou propietari, sí que tindrà de pagar la contribució, l'IBI; sí que ho tindrà de fer pel valor cadastral fixat pels consorcis d'urbana.

I si no hi ha cap llei —i no hi és, i ho afirmo, i ho afirmo— que estableixi bonificacions o exempcions especials per a la Generalitat de Catalunya, la Generalitat de Catalunya té el mateix tractament —especialment, ho diu la llei, en el cas dels béns patrimonials— que qualsevol privat, perquè és el règim privat qui regula les relacions i, per tant, l'obligació de complir les seves obligacions fiscals.

Nosaltres entenem que aquesta situació, que jo m'atreveria a qualificar d'una veritable via de fets, està trencant el principi de legalitat, el principi d'executivitat dels actes i els acords de les administracions locals, la presumpció de legalitat d'aquests mateixos acords, i per tant, per això jo deia que afectava l'essència de l'Estat de dret.

Si algun ajuntament —i per això demanaria una reflexió seriosa, que espero i que estic convençut que es fa, per part especialment de les senyores i els senyors diputats de la majoria—, a la vista, com molt em temo, que la votació sigui contrària, digui «si per la via del debat i de la reflexió política no és possible avançar, i ens n'anem —o me'n vaig, o se'n van— a la via judicial per procedir a l'embargament de béns

propietat de la Generalitat»; què passarà? S'acusarà llavors els ajuntaments de Catalunya de manca de lleialtat institucional? Han de renunciar els ajuntaments de Catalunya a cobrar aquests impostos, avui fermes ja, i legalment meritats, perquè no siguin acusats de deslleialtat institucional?

I es pot pensar: «bé, que intentin embargar». Doncs jo em suposo..., perquè hi han il·lustres companys advocats en aquesta cambra que deuen ser coneixedors, entre d'altres, de la sentència, per dir-ne alguna, del 15 d'octubre del 91, de la Secció Primera de la Sala del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, i referida precisament a una reclamació d'un ajuntament, d'impostos locals, dient «escolti: primer, les hisendes locals gaudeixen de les prerrogatives establertes legalment per la Hisenda de l'Estat, i, segon, que el principi d'"inembargabilitat" no és universal i no és absolut, sinó que en funció del que estableix l'article 132, primer, de la Constitució espanyola, es limita a aquells béns regulats pel règim jurídic dels béns de domini públic. I, per tant, els béns patrimonials són i podran ser embargables».

Què és el que es demana en aquesta Moció? Que els impostos fermes, és a dir, no recorreguts judicialment i fora de termini, es paguin; que, si no s'han pagat, es meritin interessos de demora, de la mateixa manera com als ajuntaments se'ls poden meritjar interessos de demora quan tenen un deute en relació amb un impost o amb alguna qüestió en relació amb la Generalitat; tercer, que es regularitzi i que durant aquest exercici es liquidin tots els endarreriments fins a 31 de desembre de l'any passat, i que, si hi ha un decret que es titula «de compensació recíproca de deutes tributaris entre Administració local i autonòmica», sigui veritat i sigui en ambdós sentits.

I jo crec que és una demanda més enllà dels posicionaments polítics; deixi'm-li dir, de profunda justícia que creu aquest diputat que correspon, i que no pot entendre de cap manera, fins i tot sota la discussió conceptual, quan ja són fermes, quan no s'han recorregut judicialment, que hi hagi un incompliment d'obligacions fiscals.

I a mi se'm podran donar moltes explicacions, però és que aquestes explicacions, el particular no les pot donar a l'Administració, amb una reflexió i amb un posicionament semblant. I jo penso que, si l'actual situació política és d'igualtat davant la llei, l'Administració pública ha de donar un exemple: comportar-nos com la resta d'iguals, que són la resta de persones físiques i jurídiques que componen aquest país. I és per tot això que demano la votació unànime d'aquesta cambra, en vigílies d'un debat sobre municipalisme, en un moment en què els municipis estan entre l'espasa i la paret, sense que se'ls deixi cap sortida i que, més enllà de bones intencions, de què no dubtem, és hora de prendre ja mesures concretes, i aquesta és tan elemental que és simplement el pur i simple compliment de la llei per donar l'esperança a l'Administració local que, realment, la seva posició es reconsiderarà i que tenen un lloc en l'entramat institucional del nostre país.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Farrés. Com que no s'hi ha presentat cap esmena, aquesta Moció es passa directament a la intervenció dels grups. Pel Grup Parlamentari Popular, el senyor Ros té la paraula.

El Sr. ROS: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, evidentment que el Grup Parlamentari Popular donarà suport a aquesta Moció presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Els ajuntaments del nostre país, per tots els grups parlamentaris, per l'anterior conseller de Governació, per l'actual consellera de Governació, tothom ha manifestat que es troben en una situació econòmica dramàtica. Estem en una situació —i tothom ho ha reconegut—, que si fóssim empreses privades, segurament que estaríem en fallida, la immensa majoria d'ajuntaments. I crec que tots en som conscients, d'aquesta situació.

És cert que no tota la responsabilitat —i jo crec que gran part de la responsabilitat— no és del Govern de la Generalitat. Crec que el Govern de l'Estat té una responsabilitat molt gran en aquesta situació. El que és el Fondo de cooperació local ens arriba als ajuntaments amb uns índexs molt per sota de la resta de països de la Comunitat Econòmica Europea, i aquesta és una responsabilitat de l'Estat i no del Govern de la Generalitat i els ho reconeixem.

Les liquidacions d'aquest mateix fons ens arriben tard i moltes vegades hem de discutir quines són aquestes liquidacions perquè les fórmules aplicades pel Ministeri d'Hisenda no tenen res a veure amb la realitat, i aquesta és una veritat com un temple. Però també és cert que en la situació en què ens trobem els ajuntaments del nostre país, els 942 municipis del nostre país, realment necessitem ajuda de totes aquelles administracions supramunicipals i, com no, com no, del Govern de la Generalitat. En diferents interpellacions i en diferents mocions presentades en aquesta cambra tots els grups parlamentaris de l'oposició hem demanat un fons de cooperació local. Aquest serà motiu segurament d'un proper debat.

Però el que sí que és cert és que el que proposa aquesta Moció, presentada avui aquí, els seus quatre punts més que res vénen a dir el que ja ha dit l'il·lustre diputat senyor Farrés, i és, en definitiva, que es pagui allò que es deu. Jo crec amb tota sinceritat, en nom del Grup Popular, que sobre el compliment pel Consell Executiu de les seves obligacions fiscals envers els ajuntaments és el fet de la qüestió. I crec que existeixen, doncs, unes raons de tipus jurídic essencials per recolzar aquesta Moció. La llei de finances locals en el seu article 9 estableix que els ens locals no podran reconèixer altres beneficis fiscals que els tributs locals, que els previstos per la llei.

Els béns patrimonials es regeixen per les normes dels béns privats, Decret 366, del 88, on es classifiquen els béns dels ens locals; l'article 64 del mateix Decret 366/88 defineix els béns que estan exemptes de l'antiga contribució, per una banda, els que siguin propietat de l'Estat o de les comunitats autònomes i ens locals, i estiguin directament afectats, de la defensa nacional a la seguretat ciutadana, als

serveis educatius, als penitenciaris i altres supòsits de fet anomenats específicament. I no són aquests els que es demanen, són altres els que s'estan demanant en aquests moments. L'exempció d'aquests edificis té un caràcter específic limitat a tots els supòsits concrets del qual es tracta; no es pot procedir a cap altra exempció. En la realitat existeixen actuacions diferents en organismes diferents de la Generalitat i s'ha demostrat en aquesta tribuna.

És cert que els ajuntaments cometien illegalitats evidents, en tenir actuacions no ajustades al marc normatiu vigent. Les actuacions pràctiques comporten, precisament, l'oblit d'aquelles normes i les diferents actuacions sobre les obligacions fiscals de la mateixa Generalitat. Entenem, per tant, que procedeix l'acceptació de la Moció de la qual es tracta, ja que la situació és de gran confusionisme general, i amb la deguda acceptació dels principis inclosos en aquesta s'obtidrien els següents avantatges.

Primer, regularització legal de les economies municipals pel que fa a les quanties que es deuen a diversos ajuntaments, segons detall que consta a la Generalitat; compliment de l'actual legislació segons el principi de vinculació al dret propi dels ens locals; actuació coherent amb el plantejament general del tema fugint de distorsions i desviacions del present model jurídic, que no admet, pel principi d'ordenament jurídic, cap altra excepció. Els principis que s'esmenten a la Moció són adequats a la present realitat dels fets i a la situació de discordança i diferents criteris d'actuació en diferents corporacions locals; existència d'una legislació confusionària i de difícil interpretació conjunta; superació de possibles dificultats d'aplicació d'aquesta legislació, que es manifesta en el mateix informe de la Sindicatura de Comptes aprovat per la cambra i referit a l'exercici 91 i, per exemple, a l'empresa Adigsa; sustentació del principi de cooperació entre institucions i administracions en un punt que resulta de dificultat efectiva i pràctica; adaptació de la normativa sobre compensacions entre la Generalitat de Catalunya i els ajuntaments, consistent en una homologació amb la realitat econòmica i efectiva i del desenvolupament de llurs respectives organitzacions.

Perquè, a més a més, resulta que el Govern de la Generalitat, com altres administracions supramunicipals, com, per exemple, la Diputació —i estic convençut, doncs, que el Grup proposant, que forma part del govern de la Diputació, el mateix èmfasi que posa avui aquí a defensar aquesta actuació, també ho farà en la Diputació—, doncs, molts ajuntaments del nostre país es troben que si no paguen els deutes a les administracions supramunicipals, no els arriben les subvencions que tenen atorgades. En canvi, els ajuntaments no tenim cap arma per obligar tant el Govern com les administracions supramunicipals que ens retornin o que ens enviïn els diners que ja tenim, doncs, fins i tot, a nivell d'impostos amb la Diputació, fins i tot a nivell d'impostos recaptats d'un municipi i que els té la Diputació, i diu: «escolti, o em paga allò que em deu o no li faig arribar aquests impostos, la recaptació d'aquests impostos». I aquesta és una realitat, també, que jo estic convençut que el Grup d'Iniciativa, que

forma part del govern de la Diputació, doncs, actuarà en conseqüència i en coherència amb el que manifesta en aquesta Moció.

Crec amb sinceritat, com ha dit l'illustre diputat, que més enllà de posicionaments partidistes i polítics, crec que és un cas de justícia el fet, que s'aprovi aquesta Moció. Estem en uns moments molt difícils tots els ajuntaments, i d'això en som conscients —n'estic convençut— tots els il·lustres diputats i diputats d'aquesta cambra i en el proper debat monogràfic que hi haurà ja demanarem quelcom, però ara només demanem que se'ns pagui allò que se'ns deu, i que en la situació actual crec que no és una qüestió de protagonisme del Grup d'Iniciativa o del Grup Socialista, o del Grup Popular, o del Grup de Convergència, o d'Esquerra Republicana; ni molt menys, crec que si això tira endavant, si vostès donen ple suport a aquesta Moció, com farà el Grup Parlamentari Popular, els que ens ho agrairan seran els ciutadans del nostre país a través dels seus ajuntaments, que no oblidem que també formen part del país i són l'administració més propera al ciutadà i la que està en aquests moments cobrint més serveis que cap altra administració. I molts d'ells que no li pertoqueu.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Morera. Té la paraula.

El Sr. MORERA: Senyor president, moltes gràcies. Bé, es torna a plantejar en aquesta cambra, en relativament molt poc temps, una altra qüestió que fa referència al finançament municipal, en concret per al pagament dels deutes fiscals de la Generalitat envers els municipis.

Entenem des del Grup d'Esquerra Republicana que potser més que la quantitat de diners que es deuen, que se'n deuen força per aquest concepte, cal ressaltar en tot cas el que significa això, el que representa aquest fet. Però nosaltres entenem, com he dit abans, que aquesta qüestió i a partir de les manifestacions fetes per l'interpellant en el seu dia i recordades avui és un fet realment greu, bàsicament, pel concepte que la Generalitat en temes pràctics, com és el que avui tractem, representa per a ella els ajuntaments. Però nosaltres entenem que aquest és un exemple més d'un tracte de subordinació dels ajuntaments envers la Generalitat o a la inversa: la Generalitat creu que els ajuntaments són una part de la Generalitat i que, per tant, són susceptibles de ser subordinats; en tot cas, hi ha una relació de vertadera jerarquia.

Exemples d'això: el fet ja s'ha citat abans, el fet que els ajuntaments vinguin obligats a fer certificats de no tenir deutes amb la Generalitat perquè se'ls remetin subvencions, a vegades subvencions que no passen de 20.000 pessetes, posem per cas, no? I a la inversa això no passa. Un altre exemple, que és un dels motius d'aquesta Moció que es presenta avui, el Decret 322/90, que quan parla de compensació de deutes, només es refereix a la compensació de deutes per part de la Generalitat i no a la inversa.

Bé, en tot cas, al que sí que s'ha de fer referència, perquè em sembla que és aquesta la qüestió de què avui tractem, és la legislació vigent aplicable pel que fa al tema aquest que portem. La legislació aplicable des de la legislació de l'Estat, la Llei general tributària, passant per la Llei reguladora d'hisendes locals fins a les ordenances fiscals estableix una legislació, al meu entendre, poc clara i diàfana per la qüestió que estem tractant. I sembla —dic— poc clara i diàfana per a tothom, menys per a la Generalitat. Sembla que la Generalitat, per al tema que tractem, es consideri a part, en les seves obligacions, de la resta —com s'ha dit abans— de mortals.

Creiem que això és especialment greu quan la Generalitat, com una administració més del nostre país, hauria de respectar més que ningú el principi de legalitat, l'estat de dret, etcètera... I aquesta és, al nostre entendre, la qüestió. I, a més, cal recordar, perquè em fa l'efecte que no s'ha recordat, que quan parlem de dret tributari o de dret fiscal estem parlant, com en dret penal, de dret imperatiu. És a dir, aquí no caben excepcions, aquí no caben convenis a part, no hi caben acords, etcètera, etcètera... És obligat, absolutament, per a tothom.

Una altra qüestió és la interpretació que es pugui fer de la llei, en aquest cas, de la llei que regula l'IBI, pel que fa a la valoració dels edificis, siguin dels que siguin; si ha de ser una valoració cadastral o si ha de ser una valoració administrativa, però aquesta és una altra qüestió. La qüestió de fons és que la Generalitat ha de pagar els seus deutes fiscals amb els ajuntaments. I una altra qüestió, que l'altre dia s'hi va posar especial èmfasi, en el debat que es va produir amb la senyora consellera, és que va venir a tomb, o en tot cas es va recordar, que aquest era un fet més de la lleialtat institucional o de relacions interadministratives. Torno..., i no em voldria fer pesat en el tema, aquest també és un altre tema; és una altra qüestió; això fa referència, en tot cas, a aquelles potestats, més o menys ambigües, que perquè hi hagi una bona coordinació entre administracions de Catalunya s'han de produir. Del que estem parlant ara és, purament i simplement, del compliment de la llei per part de la Generalitat.

Cal recordar també —que no s'ha dit— que a Catalunya tenim pendent l'elaboració de la Llei d'hisendes locals de Catalunya; d'acord que hi ha un contenciós al Tribunal Constitucional que s'ha de resoldre, però seria bo recordar, seria bo recordar que quan s'elabori aquesta Llei, s'institueix el fet d'una autèntica reciprocitat per part de totes les administracions. És a dir, per part també dels ajuntaments; que els ajuntaments poguessin retenir aquells diners que la Generalitat els deu, per exemple. I seria una bona ocasió quan, en tot cas, s'elabori aquesta llei.

També s'ha de recordar que el que està passant a hores d'ara és una autèntica situació de fet, i, per tant, no té cap plasmació legal, que també molts ajuntaments o alguns ajuntaments, si més no, a mi em consta que també, potser en observança de com actua la Generalitat en aquest afer, ells fan una cosa més o menys idèntica. Em consta, per exemple, que alguns ajuntaments retenen els ingressos que han rebut del cànon de sanejament pels deutes que tenen amb la

Generalitat, per exemple, però, és clar, estem parlant d'una via de fet, que, en tot cas, aquí no es pot emparar ni, evidentment, dir que és una actuació correcta, sinó tot el contrari.

Sigui com sigui, em sembla que, en tot cas, de les meves paraules ja es dedueix el vot que farà Esquerra Republicana; és un vot favorable a tots i cada un dels punts d'aquesta Moció, si bé els havia de recordar alguna cosa. Una, per exemple, pel que fa al quart punt, quan es reclama deixar sense efecte aquest decret. Nosaltres hi estem absolutament d'acord. En tot cas, sí recordar que quan aquest diputat va, al seu dia, interposar una interpellació, i es demanava la modificació del marc legal, es va dir des de diferents grups parlamentaris que el mètode per fer-ho, aquest, no era el més bo; en tot cas, no a partir d'una moció subsegüent a una interpellació.

Sigui com sigui, deixant les formalitats a part, que en tot cas el que interessa és el contingut, ja he dit abans que votarem tots i cada un dels punts d'aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Morera. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el senyor Carnicer.

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor president. Espero ser breu, senyor Escudé, entre altres coses, perquè aquest és un tema molt clar i molt concret i és un tema que, segurament, ofereix poques possibilitats per fer-ne divagacions o per intentar enfocar-lo des de diferents punts de vista.

És un tema molt clar, el tema és l'evidència de demanar a la Generalitat si vol o no pagar als ajuntaments allò que els deu, i jo demanaria a les senyores i senyors diputats que pensessin o estiguessin hipotèticament plantejant-se la possibilitat de votar que no a la Moció aquesta, que pensin que votaran que no que el Consell Executiu pagui als ajuntaments de Catalunya els impostos que corresponguin, que estiguin meritats, fermes, pel conjunt d'organismes i empreses de la Generalitat en els terminis i formes legalment establerts.

Si votem que no a això, el que finalment estarem dient és que la Generalitat no compleix la llei. Aquest Parlament està instant el Consell Executiu que no compleixi la llei; en aquest cas, una llei molt concreta, una llei molt determinada, que és, en el conjunt del cos legal que la forma, la que fa referència als impostos locals, en general, i segurament molt especialment a un, que és el que ha suscitat la polèmica inicial, que és l'IBI. És, per tant, no solament insubmissió fiscal: és una crida a la insubmissió legal total, a dir que no es compleixi la llei.

Què li direm, des d'un ajuntament, a aquell contribuent que vingui a abonar el seu impost sobre béns immobles i ens tregui com a exemple la mateixa Generalitat, que no el paga? Què li direm, quan aquell contribuent ens digui: «perquè jo haig de pagar, i la Generalitat, que és l'organisme representatiu, políticament superior de Catalunya, no paga els impostos que deu a algun ajuntament?» Quina raó, quina

excusa moral podem donar-los, des dels ajuntaments, per justificar aquesta actitud? A mi no se me n'acut cap. Al contrari; segurament haurem de dir el mateix que estem dient aquí: que la Generalitat no compleix amb les seves obligacions, i és la primera a no complir el que la legislació preveu. Perquè la legislació és clara; la legislació diu —s'ha repetit en alguna altra intervenció— que no es poden acordar exempcions que no siguin les que preveu la llei, que no es poden fer altres actuacions que no siguin les específiques de la llei. Perquè els ajuntaments no tenim potestat legislativa des del punt de vista tributari; els ajuntaments no poden anar més enllà del que els especifica la llei, que normalment és fixar uns tipus, uns barems limitats en un camp determinat. Per tant, com que no es pot anar més enllà, tampoc es poden buscar solucions que siguin heterodoxes des del punt de vista fiscal.

Per tant, la pregunta és únicament i exclusivament aquesta: pensen o no pensen pagar el que deuen als ajuntaments? El Parlament pensa recomanar al Consell Executiu que no pagui? El Parlament pensa demanar que no es compleixin les lleis? El Parlament pensa anar, fins i tot, contra una de les indicacions efectuades per la mateixa Sindicatura de Comptes, organisme d'aquest Parlament, en un informe fet sobre el cas d'Adigsa? És tot això el que faran aquelles senyores i senyors diputats que no votin favorablement aquesta Moció.

(Remor de veus.)

No és cap sofisme. I no m'intenti provocar, senyor Escudé. No és cap sofisme; és una realitat, la realitat patent que molts gestors d'ajuntaments estan patint dia a dia, en el que, per a molts municipis, la Generalitat és un dels deutors més importants. I això és una qüestió a la qual cal donar solució, perquè, com també s'ha dit, no estem solament —que és el més important— davant d'un incompliment de la legalitat, sinó que estarem, de nou, davant d'una mostra, d'una expressió del que els ajuntaments representen per a l'actual Consell Executiu; un Consell Executiu que ha menystingut els ajuntaments en moltes ocasions, que en aquest moment, a més a més, està menystenint les lleis que regulen aquestes entitats locals, que contribueix que els ajuntaments que estan avui dia en una situació econòmica molt difícil no se'ls pugui trobar sortida, que abusa de la capacitat normativa que té la Generalitat per elaborar i promulgar decrets com aquest, 322/90, sobre la compensació de deutes, que va en un únic sentit, com ja s'ha dit i repetit. Deixin-nos, deixin-nos que la compensació de deutes vagi en ambdós sentits, si no volen eliminar el Decret, i segur que, aleshores, moltes d'aquestes qüestions també tindrien la seva via de solució.

Però, en qualsevol cas, estem davant un fet totalment paradoxal: aquest Parlament, aquesta cambra, votada i escollida per tots els catalans per a elaborar lleis, avui podrà votar en contra d'una moció que reclama que les lleis es compleixin, i, per tant, estarà votant que el Consell Executiu no compleixi les lleis que regulen, en aquest cas, una de les parts institucionals importants del país, com són els ajuntaments.

Evidentment, nosaltres no estem per aquesta tasca, nosaltres no anem en aquest sentit, i el nostre Grup votarà favorablement la Moció presentada per Iniciativa per Catalunya.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Curto i Forés.

El Sr. CURTO I FORÉS: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció que avui estem debatent en aquest Parlament, crec que no l'hem de situar en el debat de la situació econòmica dels ajuntaments i en el debat de quin és el sistema de finançament de l'Administració local, el que actualment hi ha, el que hi hauria d'haver i el que hi deuria d'haver. El que estem discutint en aquesta Moció subsegüent a la interpellació feta pel Grup d'Iniciativa és si la Generalitat, com molt bé ha dit el senyor Farrés, si la Generalitat està disposada a pagar els impostos dels ajuntaments. I el senyor Carnicer deia: bé, els que voten que no, el que estaran dient –ell deia que no era un sofisme–, el que estaran dient és que, efectivament, la Generalitat no paga els impostos als ajuntaments. Doncs bé, ni una cosa ni l'altra.

La Generalitat, evidentment, volem que pagui els tributs als ajuntaments, i el nostre Grup Parlamentari, que dona suport al Govern, diu que està complint. I per dir això, senyor Farrés –ja sé que la seva expressió és molt vehement; jo l'he escoltat molt atentament i no m'he esbarrat–, li faré la meua rèplica partint d'un punt que a vostè li agrada: el marc legal. Diu: és que el marc legal és el que hi ha, i, per tant, l'hem de fer complir i l'hem de complir. D'entrada, li diré que hi estic absolutament d'acord; ara, li posaria alguns exemples perquè s'adoni que el marc legal no sempre, no sempre és el més just; correcte? Però només a títol de comentari, només a títol de comentari.

Per exemple, en aquests moments el que estem discutint és que, d'acord amb la Llei de finançament de les hisendes locals, els impostos que afecten i que ens afecten en aquest cas són, a part de les taxes, l'impost sobre béns immobles, l'impost sobre activitats econòmiques, l'impost sobre vehicles i, a més, podran ser els impostos sobre contribucions i l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys; correcte? Bàsicament, bàsicament.

Bé, l'impost sobre activitats econòmiques, d'entrada ja està exempt; per tant, les exempcions es donen en alguns casos i en altres casos no. L'impost sobre béns immobles està exempt en determinades activitats de l'Administració, la qual cosa, per mi –ara com a crítica general; no estem debatent una nova llei de finançament de les hisendes locals– és una incongruència; per exemple, en aquests moments, que la Generalitat tingui una universitat a un determinat municipi, per l'edifici aquest no pagarà res d'impostos de béns immobles, però si, al mateix municipi, hi posa un museu o hi posa un laboratori comarcal d'assaigs, resulta que haurà de pagar l'impost sobre béns immobles; una incongruència. En aquests moments, nosaltres, els diputats, que estem utilit-

zant aquest mateix edifici, aquest mateix edifici, que és de l'Ajuntament de Barcelona, el Parlament no paga ni un duro a l'Ajuntament de Barcelona. Això que estem demanant i reclamant perquè aquest Parlament passi a propietat de la Generalitat, evidentment hauríem de pagar, per les mateixes circumstàncies, hauríem de pagar l'impost corresponent.

Bé, posaria més exemples dins d'aquesta incongruència: en aquells ajuntaments on l'Administració de la Generalitat està fent inversions i està aportant patrimoni immobiliari, està proveint d'habitatges de protecció oficial, en aquells ajuntaments, a més d'aportar-los aquest patrimoni, a més d'aportar-los aquesta oferta de «vivendes», resulta que, a més, es paguen més impostos que als ajuntaments que no tenen aquesta sort de fer-los aquests habitatges.

Per tant, diríem que, d'aquest marc legal, el que vull dir jo és que aquest marc legal existeix, però que hem de ser conscients que no és coherent en moltes coses i que en determinats moments pot fins i tot ser, com he dit, contradictori.

Però, salvat això, i dient el nostre Grup que estem d'acord que s'ha de complir aquest marc legal, passem al segon punt de conflicte. I el segon punt de conflicte és el de dir: escolta, el marc legal, la Llei de finances de les hisendes locals, diu en l'article 66 que la base per a calcular l'impost sobre el valor dels immobles és el valor cadastral. En el que no ha fet èmfasi en cap moment el senyor Farrés, ni ningú, és que el mateix article, el 66, diu: «Para la determinación de la base imponible, se tomará como valor de los bienes inmuebles el valor catastral de los mismos, que se fijará tomando como referencia el valor del mercado de aquéllos, sin que en ningún caso pueda exceder de éste.» Per tant, jo pregunto: si la Llei, que és aquesta, diu clarament que aquest valor no ha de ser superior al valor de mercat, quin és el valor de mercat en les «vivendes» de protecció oficial? Quin és el valor que està absolutament reglat? I a partir d'aquí, qui és que no compleix la Llei, la Generalitat o els mateixos centres de gestió cadastral, que no apliquen adequadament la seva valoració? Per tant, discutim-ho, discutim-ho.

Per tant, senyor Farrés, crec que en aquesta discussió, en aquesta discussió, crec que fins i tot tenint en compte aquest marc legal, podríem entrar justament en aquesta diferència claríssima, perquè els centres de gestió deuen de conèixer la llei i saben que els valors no els poden posar per damunt del valor de mercat. Aquest és un tema.

Segon tema: donada justament aquesta situació transitòria, donada justament aquesta situació transitòria, en la qual al llarg de les intervencions, tant en la interpellació com avui, en algun moment ha sortit..., és a dir, estem en una situació que veiem clar que no és clar el tema, i que el valor cadastral o el valor de mercat, el valor administratiu, perdó, veiem que hi ha hagut una sentència concreta que ha donat la raó que és el valor administratiu, i, per tant, hi ha aquesta, com a mínim, indefinició sobre aquest tema. Per tant, davant d'aquesta situació, escolti, arribem a un acord; estem en una situació transitòria d'indefinició, arribem a un acord

i fem convenis. I, per tant, la Generalitat, en aquest cas un dels seus organismes, a partir d'un acord amb la mateixa Associació de Municipis, ha posat en marxa en bastants ajuntaments convenis que els mateixos ajuntaments, de mutu acord amb la Generalitat, han aprovat i han acordat.

Per tant, el tema, evidentment, no se centra si la Generalitat paga o no els impostos als ajuntaments, que és evident que els paga, i li podria posar una relació dels impostos que ha pagat la Generalitat durant l'any 92 i l'any 91 als ajuntaments; i, per tant, probablement hi hagi alguns ajuntaments amb els quals hi ha el litigi, com hem dit, i, com vostè sap, vostè mateix, com a alcalde del seu ajuntament, al seu dia en va signar un, de conveni, en aquesta línia. I no solament vostè —ja sé que no li agrada parlar només de l'Ajuntament de Sabadell—, però és evident que aquest tema, aquest nucli de tema, s'està centrant bàsicament en un conjunt d'ajuntaments que no són, ni molt menys, la totalitat dels ajuntaments de Catalunya. Per tant, està afectant uns ajuntaments... Escolti, jo li puc dir amb tota claredat: a la meua comarca no hi ha cap ajuntament que es trobi en aquesta situació. Per què? Per què? Perquè les actuacions que s'han fet allí no arriben, en primer lloc per la dimensió de les mateixes poblacions, a fer les actuacions que la Generalitat ha fet en matèria d'habitatge dins de l'àrea metropolitana o en alguns ajuntaments com, per exemple, l'Ajuntament de Sabadell.

Per tant, senyores i senyors diputats, jo crec que, en aquests moments, el que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que anuncio que votarà desfavorablement aquesta Moció, no es deu que el nostre Grup tingui la voluntat d'incidir cap a orientar el Govern de la Generalitat que no pagui els impostos, i molt menys, i molt menys, Déu me'n guard, que el Grup de Convergència i Unió intentés provocar una in-submissió —també s'ha dit aquí— de cara als ciutadans.

Per tant, senyores i senyors, em faltaria un últim tema que també està a la Moció, que és el que fa referència a

aquesta reciprocitat que es demana, en relació amb la condonació o la compensació de deutes. D'entrada, li he de dir que la Generalitat no l'ha aplicat en cap cas; aquest Decret, no l'ha aplicat en cap cas.

Segon punt: jo preguntaria als alcaldes que hi ha aquí, en aquesta cambra, quant és el que els ajuntaments paguen, i tenen com a norma i regularment en els seus pressupostos, a la Generalitat? És a dir, quines obligacions tenen els ajuntaments per a pagar regularment, habitualment, a la Generalitat? Jo crec que pràcticament res. En tot cas, és la Generalitat la que, dels seus pressupostos, per molts de camins, per moltes vies, ha d'aportar subvencions i pagaments. Per tant, l'únic que pretén la Generalitat és, justament, perquè en algun cas podria donar-se aquest fet, d'impagament, que es pugui compensar —que repeteixo que no ho ha fet mai—, i, per tant, no seria lògic que s'apliqués el mateix mètode a l'inrevés, perquè és que no és viable, o sigui, no és normal que es pugui produir el circuit, com he dit, de l'ajuntament a la Generalitat.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, el nostre Grup, el Grup de Convergència i Unió, votarà que no a aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Curto.

Passem a la votació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb la Moció, es volen posar drets?

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, es volen posar drets?

Abstencions?

La Moció ha quedat rebutjada per 28 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

(Són les dues del migdia i dos minuts.)

SUBSCRIPCIÓ

**BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA**

☐ Edició impresa
☐ Edició en microfitxa

**DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA**

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció finalitza, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)
☐ ☐

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / xec al portador)

..... de de 19.....

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició, impressió i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el Butlletí Oficial del Parlament
de Catalunya (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

